

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MORGAN RICE

Dönüşüm

*"Hoşunuza
gitmeme
ihtimali yok !"*

Books for Life

roman

sonsuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PubPDF.
WordPress.com

MORGAN RICE

Dönüşüm

Çeviri
Emrah Saraçoğlu

Sonsuz Kitap: 61
2. Baskı: Haziran 2014
ISBN: 978-605-384-480-8
Yayıncı Sertifika No: 16238

Dönüşüm

Yazar: Morgan Rice
Çeviri: Emrah Saraçoğlu
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Tanıl Yaşar
Düzeltili: Fatma Özay

Baskı: Sonsuz Matbaa Kağıtçılık Müc. Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 28487
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
C Blok 2. Kat No: 291 Topkapı/İSTANBUL
Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 Faks: 0212 674 85 29
E-posta: sonsuzbasim@gmail.com

YAKAMAZ KİTAP © MORGAN RICE

Orijinal Adı: Turned-The Vampire Journals
Copyright © Morgan Rice. İlk baskısı Lukeman Literary Management Ltd.; 157 Bedford Avenue Brooklyn, NY 11211 USA tarafından yayımlanmıştır. Türkçe yayım hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır. Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamaz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMAZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamaz.com.tr / info@yakamaz.com.tr
www.facebook.com/yakamazkitap
www.twitter.com/yakamazkitap

Dönüşüm

Serinin Diğer Kitapları:

- *Sevilmiş*
- *Aldatılmış*
- *Yazgı*
- *Arzulanmış*

*“Sıhhatli bir şey midir ki elini kolunu
sallayarak arşınlayıp yaşını emmek
rutubetli sabahın?”*

*Neyse artık Brütüs’ün hastalığı hâlâ şifa
veren yatağından kalkıp da gecenin habis
salgınının karşısına çıkacak mı?”*

William Shakespeare
Julius Caesar

Birinci Bölüm

Caitlin Paine, her zaman okulun ilk günlerinden çekinirdi. Bir taraftan büyük meseleler vardı: Yeni arkadaşlarla, yeni öğretmenlerle tanışmak; yeni koridorları öğrenmek... Bir de ufak tefek şeyler vardı: Yeni bir dolap kullanmak; yeni bir yerin kokusu, çıkardığı sesler gibi. En tedirgin olduğu şey ise bakışlardı. Yeni bir yere gittiği zaman herkesin ona baktığını hissediyordu. Tek istediği şey gözden uzak kalmaktı. Fakat öyle olacak gibi gözükmüyordu hiç.

Caitlin neden bu kadar göze çarptığını anlayamıyordu. 165 santimlik boyuna bakılırsa öyle ahım şahım uzun olduğu söylenemezdi. Kahverengi gözleriyle, saçlarıyla ve normal kilosuyla kendini ortalama biri olarak görüyordu. Kesinlikle diğer bazı kızlar gibi güzel değildi. On sekiz yaşında olduğu için biraz büyük sayılabilirdi. Ancak bu, onun öne çıkması için yeterli değildi.

Başka bir şey vardı bu işte. Onunla ilgili bir şey, insanların dönüp ona ikinci kez bakmasına yol açıyordu. Derinlerde bir yerde, kendisinin farklı olduğunu biliyordu. Ancak bunun tam olarak nasıl olduğundan emin değildi.

Eğer ilk günlerden daha kötü bir şey varsa o da sömestrde okula başlamaktı. Yani herkes birbiriyle kaynaşacak kadar vakit geçirdikten sonra. Bugün, yani martın ortasındaki bu ilk günü, en kötülerinden birisi olacaktı. Bunu daha şimdi den hissedebiliyordu.

Ne var ki hayal gücünün en vahşi kısımlarında bile durumun *bu kadar* kötü olabileceğini düşünmemişti. Daha önce gördüğü hiçbir şey -ki pek çok şey görüp geçirmişliği vardı- onu buna hazırlamamıştı.

Caitlin, martın dondurucu soğuşunda, kocaman bir New York devlet okulu olan yeni okulunun önünde durmuş, düşünüp taşınyordu: *Neden ben?* Pek sade giyinmişti. Üstünde sadece bir kazak ve tayt vardı. Kendisini karşılamaya hazırlanan patırtılı kargaşa için hazır olmaktan da çok uzaktı. Ayakta dikilmiş yüzlerce çocuk tantana çıkarıyor, feryat ediyor ve birbirini itip kakıyordu. Bir hapishane avlusuna benziyordu burası.

Her şeyin sesi çok fazla çıkıyordu. Bu çocuklar çok yüksek sesle gülüyor, çok fazla küfrediyor ve birbirlerini çok sert itip kakıyordu. Eğer gözüne birkaç gülümseme ve şen kahkaha ilişmemiş olsaydı bunun bir kitlesel arbede olduğunu düşünebilirdi. Çocukların çok fazla enerjisi vardı. O ise bitap düşmüştü, donmak üzereydi, uykusuz hâliyle bu enerjinin nereden geldiğini anlayamıyordu. Gözlerini kapatıp her şeyden uzakta olmayı diledi.

Elini ceplerine götürdüğünde bir şey hissetti: iPod. *Evet.* Kulaklıklarını geçirip sesini açtı. Dışarıdaki sesin bastırılması gerekiyordu.

Ancak hiç ses çıkmadı. Gözlerini aşağı çevirdiğinde bataranın bitmiş olduğunu gördü. *Şahane.*

Bir meşgale bulma ümidiyle telefonuna baktı. *Yeni mesaj yok.*

Gözlerini yukarıya çevirdi. Yeni yüzler denizine baktığında kendini yalnız hissetti. Sebebi, tek beyaz kızın o olması değildi. Aslında bu, onun için tercih edilecek bir şeydi. Diğer okullardaki en yakın arkadaşlarından bazıları siyah, İspanyol, Asyalı, Hintliler arasından; mecburen yan yana yaşadığı en zalim düşmanlarından bazılarıysa beyazlar arasından çıkmıştı. Hayır, sorun bu değildi. Yalnız hissediyordu çünkü burası şehirdi. Ayakları betonun üstünde duruyordu. Bu 'dinlenme alanı' denilen yere çıkmasına izin vermek için yüksek sesli bir zil çalmış; o da geniş, metal kapıların içinden geççe geççe buraya gelmişti. Şimdi de tepesinde dikenli teller olan devasa metal kapılarla kapana kısılmış, kafeslenmişti. Kendisini hapse girmiş gibi hissediyordu.

Muazzam büyüklükteki okula, pencerelerdeki demir kafeslere bakmak da içini rahatlatmadı. İster büyük olsun ister küçük, yeni okullara her zaman kolaylıkla uyum sağlamıştı fakat bu okulların hepsi banliyölerdeydi. Hepsinin altında çimen, etrafında ağaçlar, tepesinde gökyüzü vardı. Buraday-sa şehirden başka bir şey yoktu. Nefes alamadığını hissetti, korkuya kapıldı.

Yüksek sesle çalan zilin ardından yüzlerce çocukla beraber girişe doğru seğırtti. Epeyce toplu bir kız tarafından iteklenince defterini düşürdü. Defteri yerden aldı (bu sırada saçı berbat oldu) ve kızın özür dileyip dilemeyeceğini görmek için kafasını kaldırdı. Fakat kız etrafta yoktu, sürünün içine karışıp gitmişti. Kulağına bir kahkaha sesi geldi ama bunun kendisine yönelik olup olmadığını bilemiyordu.

Defterini, hayatındaki sabit olan tek şeyi sıkıca tuttu. Bu defter hep yanında olmuştu. Her gittiği yerde notlar almış, bir şeyler karalamıştı. Çocukluğunun yol haritası gibiydi bir nevi.

Nihayet girişe vardığında sadece kapıdan geçebilmek için epey sıkışması gerekti. Tam mesai bitiminde bir trene binmeye benziyordu. İçerinin sıcak olacağını ummuştu. Ne var ki arkasında kalan açık kapılardan sızan soğuk rüzgâr tüm sırtını yalayıp geçmiş ve daha beter üşümesine sebep olmuştu.

Tam üniformalı, bellerindeki silahları göze çarpan iki New York polisinin eşlik ettiği, cüsseli iki güvenlik görevlisi duruyordu girişte.

İçlerinden biri, "İLERLEMeye DEVAM EDİN!" diye komut verdi.

Okul kapısını neden iki silahlı polis memurunun koruması gerektiğini kafası almıyordu. İçindeki dehşet hissi büyüdü. Kafasını kaldırıp havaalanı güvenliği tarzı bir metal dedektöründen geçmesi gerektiğini gördüğünde ise içindeki his bin beter hâle geldi.

Dedektörün her iki yanında toplam dört polis memuru ve yanlarında iki güvenlik görevlisi duruyordu.

"CEPLERİNİZİ BOŞALTIN!" diye aniden bağırdı bir görevli.

Caitlin, diğer çocukların ceplerindeki şeyleri küçük naylon poşetlere koyduğunu gördü. Çabucak aynısını yaptı; cüzdanını, iPod'u, anahtarlarını içine koydu.

Dedektörün içinden geçtiğinde alarm öttü.

“SEN!” diye çıkıştı görevli, “Kenara geç!”

Tabii ki.

Kollarını kaldırmaya mecbur edilirken tüm çocuklar ona baktı. Görevli, elindeki dedektörle tüm vücudunu baştan aşağı taradı.

“Hiç takı falan kullanıyor musun?”

Önce bileklerinde, sonra da boynunda ne olduğunu hissetmeye çalışırken birden aklına geliverdi: Haç takıyordu.

“Çıkar onu” diye çıkıştı görevli.

Bu, büyükannesinin ölmeden önce ona verdiği kolyeydi. Gümüşten yapılma bu küçük haçın üstünde, hiçbir zaman tercüme etmediği, Latince kabartmalar vardı. Büyükanne-si ona bu kolyeyi kendi büyükannesinden aldığını söylemişti. Caitlin pek dindar değildi ve din meselelerinden de pek haberi yoktu. Ancak kolyenin yüzlerce yıl öncesinden kalma ve şimdiye kadar edindiği en değerli şey olduğunu biliyordu.

Caitlin onu gömleğinin içinden çıkardı, yukarı kaldırdı fakat boynundan çıkarmadı.

“Çıkarmasam daha iyi” diye yanıt verdi.

Görevli, onu buz gibi soğuk bakışlarla süzdü.

Aniden bir arbede çıktı. Bir polis uzun, zayıf bir çocuğu tuttuğu gibi duvara yaslayıp cebinden küçük bir bıçak çıkarırken bağışmalar yaşanıyordu.

Görevli, polise yardım etmeye gittiği sırada Caitlin bu fırsatı kalabalığın içine karışıp koridora doğru yürümek için değerlendirdi.

New York devlet okuluna hoş geldin, diye düşündü Caitlin. Şahane.

Daha şimdiden mezuniyet için gün saymaya başlamıştı.

Koridorlar şimdiye kadar gördükleri arasında en genişiydi. Bu koridorların gün gelip de dolup taşacağını hayal bile edemezdi ama nasıl olduysa omuz omuza, sıkış tepiş yürüyen çocuklarla hıncahınç doluvermişti işte. Bu hollerde binlerce çocuk olsa gerekti. İnsan yüzlerinden oluşan deniz uzayıp gidiyordu. Buradaki gürültü hepsinden beterdi; duvarlardan yankılanıyor ve çınılıyordu. Kulaklarını kapamak istiyordu. Ne var ki kollarını kaldırmasına yetecek dirsek boşluğunu bile bulamıyordu. Klostrofobik bir hisse kapıldı.

Zil çaldı ve harala gürele arttı.

Daha şimdiden geç kalmıştı.

Tekrardan elindeki sınıf numarasına baktı ve nihayet biraz mesafeden gireceği sınıf gözüne ilişti. Bu beden denizini yarmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. En sonunda, birkaç girişimin ardından, biraz agresifleşmesi gerektiğini fark etti. Ellerini ve dirseklerini kullanarak yolunu açmaya çalıştı. Her seferinde bir kişiyi çekerek geniş koridor boyunca tüm çocukların arasından geçti ve ağır kapıyı itip sınıfa girdi.

Yeni kız, sınıfa geç girerken üstüne çevrilecek bakışlar için kendini hazırladı. Öğretmenin sessiz bir sınıfı böldüğü için

kendisini azarladığını canlandırmıştı gözünde. Ancak hadisenin hiç de böyle olmadığını görmek onu sarstı. Otuz çocuk için yapılmış fakat şu an elli çocuğu barındıran bu sınıf lıncanın doluydu. Bazı çocuklar sıralarında oturuyor, diğer kısmı ise aralarda yürüyerek birbirlerine bağırıp çağırıyordu. Tam bir kargaşa hakimdi.

Zil beş dakika önce çalmış olmasına rağmen, saçları darımadığın ve buruş buruş takım elbiseli öğretmen henüz derse başlamamıştı. Hatta ayaklarını masanın üstüne koymuş gazete okuyor ve herkesi görmezden geliyordu.

Caitlin ona doğru yürüyüp yeni kimlik kartını masanın üstüne koydu. Ayakta durup öğretmenin kendisine bakmasını bekledi ama onun bunu yapacağı yoktu.

Sonunda boğazını temizledi. “Affedersiniz.”

Adam isteksiz bir şekilde gazeteyi indirdi.

“Ben Caitlin Pane, yeni geldim. Sanırım size bunu vermem lazım.”

“Ben sadece yedek öğretmenim” diye cevap verdi ve gazetesini kaldırıp görüşü engelledi.

Caitlin öylece kalakaldı, kafası karışmıştı.

“Yani” dedi. “Yoklama almıyor musunuz?”

“Öğretmeniniz pazartesi günü dönecek” diye çıkıştı. “Bunları o halleder.”

Konuşmanın bittiğini anlayan Caitlin kimlik kartını geri aldı.

Dönüp sınıfa baktı. Kargaşa durulmamıştı. Eğer bunda hayra yorulacak bir şey varsa o da en azından göze batmıyor

olmasıydı. Buradaki hiç kimse ona takmış gibi gözüküyordu. Hatta onu fark etmemişlerdi bile.

Diğer taraftan hıncahınç dolu sınıfı gözleriyle taradığında canı sıkıldı. Hiç oturacak boş yer kalmamış gibi görünüyordu.

Gücünü toplayıp defterine sıkıca yapıştı ve birbirine bağırıp duran, ipini koparmış çocukların arasından geçerken birkaç kez vücudunu sakınarak sıraların arasında kalan boşlukların birini seçip yürüdü. En arkaya ulaştığında nihayet tüm sınıfı gözleriyle seçebiliyordu.

Oturacak tek bir boş sıra kalmamıştı.

Orada dikilirken kendini aptal gibi hissediyor ve diğer çocukların onu fark etmeye başladığını görebiliyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Sürekli orada dikilecek hâli yoktu besbelli ve yedek öğretmen de durumu pek umursuyor gibi durmuyordu. Tekrardan kafasını çevirip sınıfa baktı. Çaresizce etrafı tarıyordu.

Biraz öteden gelen bir kahkaha duydu ve bunun kesinlikle kendisine yönelik olduğunu hissetti. Bu çocukların giyindiği gibi giyinmemişti ve onlar gibi görünmüyordu. Gerçekten göze batmaya başladığını hissetmesiyle birlikte yanakları kızardı.

Tam sınıfı terk etmeye, hatta okulu bırakıp gitmeye hazırlanırken bir ses işitti.

“Buraya.”

Sesin geldiği yere döndü.

Pencere tarafında, en arka sıradaki uzun çocuk sırasından kalktı.

“Otur” dedi. “Lütfen.”

Diğerleri onun nasıl tepki vereceğini beklerken sınıf biraz olsun sessizleşti.

Ona doğru yürüdü. Çocuğun gözlerine bakmamaya çalıştıysa da -iri, çakmak gibi parlayan yeşil gözleri vardı- başarılı olamadı.

Çocuk nefes kesiciydi. Teni pürüzsüz ve narindi. Onun siyah mı, İspanyol mu, beyaz mı, yoksa melez mi olduğunu bilemiyordu. Gelgelelim daha önce hiç bu kadar yumuşak ve pürüzsüz bir ten görmemişti. Kalemle çizilmiş gibi duran çenesinden bahsetmek bile gereksizdi. Saçları kısa ve kahverengiydi; vücudu da zayıftı. Onda bir şey vardı, akla hayale sığmayan bir şey. Çok kırılgan görünüyordu, belki de sanatçıydı.

Bir erkeğe vurulmak pek ona has bir şey değildi. Daha önce arkadaşlarının birilerine çarpıldıklarını görmüşlüğü vardı ama buna hiç anlam verememişti. Ta ki şu ana dek...

“Sen nereye oturacaksın o zaman?” diye sordu.

Sesini kontrol etmeye çalıştı fakat pek inandırıcı olamıyordu. Ne kadar heyecanlı olduğunu çocuğun anlamamasını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Çocuk gülümsedi, kusursuz dişleri açığa çıktı.

“İşte buraya” dedi ve birkaç adım ötedeki geniş pencere pervazına doğru yürüdü.

Ona baktı, çocuk bakışına karşılık verdi ve gözleri tamamen birbirine kilitlendi. Kendisine gözlerini çevirmesini söyledi içinden ama beceremedi.

“Teşekkürler” dedi ve bu, ağzından çıktıktan hemen sonra kendine kızdı.

Teşekkürler mi? Tek söyleyebildiğin bu mu? Teşekkürler mi?

“İşte bu Barack!” diye bağırdı bir ses. “Şu hoş, beyaz kıza sıranı ver bakalım!”

Bir kakhaha koptu, sınıftaki gürültü tekrardan yükseldi ve herkes onları bırakıp kendi işine döndü.

Caitlin çocuğun utançla yüzünü yere eğdiğini gördü.

“Barack mı?” diye sordu. “Adın bu mu?”

“Hayır” diye yanıtladı kızarak. “Beni böyle çağırıyorlar, Obama gibi. Ona benzediğimi düşünüyorlar.”

Ona yakından baktığında çocuğun *sahiden* benzediğini fark etti.

“Çünkü yarı siyah, yarı beyaz ve biraz da Porto Rikolu-yum.”

“Bence bu bir iltifat” dedi Caitlin.

“Onların söylediği hâliyle değil” diye yanıtladı çocuk.

Özgüveni yerde sürünür hâlde pencere pervazında oturan çocuğu inceleyen Caitlin, onun hassas bir yapısı olduğunu düşündü, incinmeye açık bile denilebilir hatta. O, bu çocukların arasına ait değildi. Delice görünebilir ama neredeyse içinde ona karşı bir korumacılık duygusu geliyordu.

“Ben Caitlin” dedi elini uzatıp gözlerinin içine bakarak.

Çocuk kafasını kaldırdı, şaşırdı ve gülümsemesi geri geldi.

“Jonah” diye cevapladı.

Çocuk elini kuvvetlice sıktı. Çocuğun pürüzsüz teni, Caitlin'in elini içine aldığı anda kolundan yukarı iç gıcıklayıcı bir his taarruz etti. Onun içinde eriyor gibiydi. Çocuk elini normalden bir saniye uzun tuttuğunda gülümsemeden edemedi.

• • •

Sabahın geri kalanını hayal meyal hatırlayan Caitlin katederyaya geldiği sırada acıkmıştı. Çift kanatlı kapıyı açtığı anda, bu uçsuz bucaksız odadaki binlerce çocuğun hepsinin bağırıp durması karşısında küçük dilini yuttu. Kapalı bir spor salonuna girmek gibiydi; koridorda her altı adımda bir etrafı dikkatlice izleyen bir güvenlik görevlisinin olması haricinde.

Alışıldığı gibi nereye gitmesi gerektiği konusunda bir fikri yoktu. Büyük odayı gözleriyle taradı ve nihayet bir tabak yığını buldu. İçlerinden birini aldı ve yemek sırası olduğunu düşündüğü sıraya girdi.

“Önüme geçeyim deme seni kaltak!”

Arkasını döndüğünde cüsseli, fazla kilolu, kendisinden on beş santim daha uzun bir kızın kaşlarını çatarak ona baktığını gördü.

“Üzgünüm. Bilmiyordum sıranın sizde...”

“Sıranın ucu orada!” diye çıkıştı başka bir kız parmağıyla işaret ederek.

Caitlin dönüp baktığında sırada en az yüz çocuğun olduğu-

nu gördü. Yirmi dakika civarı bir bekleme süresi ediyordu bu.

Sıranın arkasına doğru yola koyulduğunda sıranın içindeki çocuklardan biri diğerini itti ve itilen çocuk onun önünden uçup yere yapıştı.

İten çocuk yerdekinin üstüne atlayıp suratını yumrukla-maya başladı.

Çocuklar etrafa toplanırken kafeteryanın içi galeyana getirmenin coşkusuyla doldu taşıtı.

“VUR! VUR!”

Caitlin ayaklarının dibindeki sahneyi korku içinde izlerken birkaç adım geri çekildi.

Nihayet dört güvenlik görevlisi gelip kavgayı durdurdu ve kanlar içindeki iki çocuğu birbirinin üstünden alıp ayırdılar. Sanki hiç acele etmemiş gibilerdi.

Caitlin nihayet ayaklarının tutmaya başladığını hissettiğinde Jonah'ı görmek umuduyla etrafı taradı. Ne var ki görünürde yoktu.

Çocuklarla dolup taşan masaları birbiri ardına geçerek aralıklardan yürüdü. Çok az boş yer vardı. Mevcut boş yerler de geniş çaplı arkadaş çetelerinin yanı başında olduğu için pek cazip görünmüyordu.

Nihayet arka tarafta boş bir masaya oturdu. Masanın uzak ucunda tek bir çocuk vardı. Dişleri telli, giydikleri üstünden dökülen, kısa ve çelimsiz bir Çinli çocuk kafasını öne eğmiş ve yemeğine odaklanmıştı.

Kendini yalnız hissetti. Aşağı bakıp telefonunu kontrol etti. Son kaldığı şehirdeki arkadaşlarından gelmiş birkaç

Facebook mesajı vardı. Yeni yerini sevip sevmediğini soruyorlardı. Her nedense cevap vermek gelmedi içinden. Onlar artık çok uzaktaymış gibi geliyordu.

İlk günün getirdiği belli belirsiz mide bulantısından hâlen mustarip olan Caitlin, ancak bir iki lokma bir şey yedi. Kafasından geçen düşünceleri değiştirmeye çalıştı. 132. sokakta pislikten geçilmeyen bir binanın yürüyerek çıkılan beşinci katındaki yeni dairesini düşündü. Mide bulantısı kötüleşti. Hayatında iyi giden bir şey, herhangi bir şey üstünde odaklanmayı dileyerek derin bir nefes aldı.

On dört yaşında olup yirmi yaşında gibi davranan küçük kardeşi Sam hiçbir zaman kendisinin en küçük olduğunu hatırlıyormuş gibi değildi. Her zaman onun büyük kardeşi gibi davranmıştı. Tüm bu taşınıp durmalardan, babalarının terk etmesinden, annesinin her ikisine ettiği muameleden ötürü pişkin ve bıçkın olup çıkmıştı. Bunların onu ters bir şekilde etkilemekte ve çocuğun içine kapanmakta olduğunu görebiliyordu. Okulda sıklıkla ettiği kavgalar onu şaşırtmamıştı. Bunun kötüleşmesinden korkuyordu.

Fakat mesele Caitlin'e gelince, Sam tam anlamıyla ona bayılıyordu. Caitlin de ona... Hayatındaki tek sabit şey oydu, güvenilebileceği tek kişi de. Dünyadaki tek zayıf noktasını Caitlin oluşturunuyormuş gibi duruyordu. Caitlin onu korumak için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

“Caitlin?”

Yerinden sıçradı.

Tepesinde duran kişi, bir elinde tabağı diğer elinde ke-man kutusuyla Jonah'tı.

“Oturmam sorun olur mu?”

“Evet... Ay, yani hayır” dedi heyecanla.

Aptal, diye düşündü kendi kendine. Bu kadar telaşa kapılmayı bırak.

Jonah kendine has gülümsemesini çaktıktan sonra karşısına oturdu. Dimdik, kusursuz bir pozda geçti karşısına; keman kutusunu da dikkatle yanına koydu. Usulca yemeğini çıkardı. Onda bir şeyler vardı, tam olarak kafasında oturamıyordu. Bu çocuk şimdiye kadar tanıştığı herkesten farklıydı. Sanki başka bir çağdan gibiydi. Kesinlikle bu mekâna ait değildi.

“İlk günün nasıl?” diye sordu.

“Beklediğim gibi değil.”

“Ne kastettiğini anlıyorum” dedi.

“Keman mı o?”

Başıyla enstrümanı işaret etti. Çocuk onu yakınında tutuyordu, sanki biri çalacakmış gibi de tek elini üstünden ayırmıyordu.

“Viyola, aslında. Biraz daha büyük sadece, ama çok farklı bir sesi var. Daha yumuşak.”

Caitlin daha önce hiç viyola görmemişti ve çocuğun masanın üstüne koyup kendisine göstermesini umuyordu. Ancak o bir hareket yapmayınca çıkıntılık yapmak istemedi. Hâlâ eli üstündeydi ve onu koruyormuş gibi görünüyordu. Sanki bu alet kişisel ve özel bir şeydi.

“Fazlaca pratik yapıyor musun?”

Jonah omuz silkti. “Günde birkaç saat” dedi gelişigüzel.

“Birkaç *saat* mi? Harika çalışıyor olmalısın!”

Yine omuz silkti. “İdare ediyorum sanırım. Benden çok daha iyi çalanlar var. Fakat bunun buradan çıkış biletim olmasını umuyorum.”

Caitlin, “Her zaman piyano çalmak istemişimdir” dedi.

“Neden çalmıyorsun?”

Tam, *hiç piyanom olmadı ki* diyecekti ama kendini tuttu. Bunun yerine omuz silkti ve tekrardan ayaklarına doğru bakmaya başladı.

“Piyanon olması gerekmez ki” dedi Jonah.

Caitlin aklını okumuş olmasından irkilerek kafasını kaldırdı.

“Bu okulda bir prova odası var. Buradaki tüm kötülük içinde en azından biraz iyi şeyler var. Sana ücretsiz ders verirler. Tek yapman gereken kayıt olmak.”

Caitlin’in gözleri açıldı.

“Gerçekten mi?”

“Müzik odasının dışında kayıt kâğıtları var. Bayan Lennox’ı bul, ona benim arkadaşım olduğumu söyle.”

Arkadaş. Bu kelime Caitlin’in kulağına pek hoş geldi. Yavaşça içinde büyüyen bir mutluluk hissetti.

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Gözleri bir anlığına birbirine kilitlendi.

Onun çakmak gibi parlayan yeşil gözlerine bakarken ona milyonlarca soru sorma arzusuyla yanıp tutuşuyordu: *Kız arkadaşın var mı? Neden bu kadar iyi davranıyorsun? Benden gerçekten hoşlandın mı?*

Fakat dilini tuttu ve bir şey demedi.

Vakitlerinin az sonra tükeneceğinden endişelenerek muhabbeti uzatmayı sağlayacak bir şeyler sormak için kafasını kurcaladı. Onu tekrar görmesini garanti altına alacak bir şey bulmaya çalıştı. Fakat heyecana kapılıp öylece dondu kaldı.

Nihayet ağzını açmıştı ki zil çaldı.

Kafeteryanın içi gürültü ve hareketlilikle doldu, Jonah da ayağa kalkıp viyolasını kaptı.

Tabağını kaldırırken, “Geç kaldım” dedi.

Jonah onun tabağına baktı. “Seninkini de alayım mı?”

Caitlin tabağını unuttuğunu fark ederek masaya baktı ve kafasını salladı.

“Tamam” dedi Jonah.

Çocuk aniden ürkekleşerek, ne diyeceğini bilemeden öylece dikildi.

“Peki... Görüşürüz o zaman.”

“Görüşürüz” diye yanıtladı Caitlin, sesi fısıltıdan azıcık daha yüksek çıkıyordu.

• • •

İlk okul günü sona erdiğinde Caitlin, binadan güneşli bir mart öğlenine adım attı. Güçlü bir rüzgâr esiyor olsa da artık üşümüyordu. Etrafındaki tüm çocuklar dışarı çıkarken bağırp çağırıyorduydu da artık bu gürültüden rahatsız olmuyor-

du. Kendini canlı ve özgür hissediyordu. Günün geri kalanı bulanık bir şekilde geçip gitmişti. Tek bir yeni öğretmenin ismini hatırlamıyordu.

Jonah hakkında düşünmeden duramıyordu.

Kafeteryada bir aptal gibi davranıp davranmadığını düşünüyordu. Kelimeler ağzından çıkarken duraklamış, ona zar zor soru sorabilmişti. Ona sormayı düşünebildiği tek şey o aptal viyolayla ilgiliydi. Ona nerede yaşadığını, neredi olduğunu, üniversiteye nereye başvurduğunu sormalıydı oysa.

En önemlisi, kız arkadaşı olup olmadığını. Onun gibi birinin birlikte olduğu birileri olmalıydı muhakkak.

Tam o sırada hoş giyimli, güzel bir Hispanik kız Caitlin'in yanından geçti. Caitlin o geçerken baştan aşağı onu süzdü ve bunun o kız olup olmadığını merak etti.

Caitlin 134. sokağa döndü ve bir anlığına nereye gitmekte olduğunu unuttu. Daha önce hiç okuldan eve yürümemişti. Bir saniyeliğine yeni dairesinin nerede olduğunu çıkartamadı. Bulunduğu köşede yolunu kaybetmiş bir hâlde kalakaldı. Güneşin üstünü bir bulut örtüp güçlü bir rüzgâr esmeye başladığında aniden yine üşüdüğünü hissetti.

"Hey, *amigo*!"

Caitlin kafasını çevirdiğinde köşe başındaki döküntü bir bodeganın* önünde durmakta olduğunu fark etti. Dört tane hırpani adam, bodeganın önünde sanki soğuktan biha-

* Özellikle İspanyolca konuşan toplumlarda, yiyecek ve ev malzemelerinin yanında şarap da satan dükkân. (ç.n.)

berlermiş gibi plastik sandalyelerde oturuyor ve bir sonraki öğünlerinde onu yiyecekmiş gibi bakıyorlardı.

“Gel buraya bebeğim!” diye bağırdı diğeri.

Caitlin’in hafızası çalışmaya başladı.

132. sokak. İşte bu.

Çabucak döndü ve başka bir sokağa dalıp hızlı adımlarla yürümeye başladı. Omzunun üstünden birkaç kez o adamların kendisini takip edip etmediğini görmek için arkasını kontrol etti. Şans bu ki etmiyorlardı.

Soğuk rüzgâr yanaklarını yalayıp onu ayıltırken yeni mahallesinin acımasız gerçekliği yavaşça kafasına dank ediyordu. Etrafındaki terk edilmiş arabalara, grafitili duvarlara, dikenli tellere, tüm pencerelerin önündeki parmaklıklara baktı ve aniden kendini çok yalnız hissetti. Bir de epey korktu.

Dairesine sadece üç blok kalmıştı ama sanki ömür boyu sürecekmiş gibi duruyordu bu yol. Yanına bir arkadaşının eşlik etmiş olmasını dilerdi -Jonah olsa daha iyi tabii- ve her gün bu yolu tek başına yürüyüp yürümeyeceği endişesine kapılmıştı. Yine annesine kızdı. Nasıl oluyor da onu sürekli taşınmaya, nefret ettiği yeni mekânlarda kalmaya mecbur ediyordu ki? Ne zaman bitecekti bu çile?

Cam kırılması.

Caitlin’in kalbi, sol tarafta yani sokağın öbür tarafında bir hareketlilik görmesiyle daha hızlı çarpmaya başladı. Kafasını aşağıda tutup hızlıca yürümeye çalıştı. Fakat yakınlaştıkça bağırışmalar ve grotesk kahkahalar işitti. Nelerin dönmekte olduğunu fark etmeden edemedi.

On sekiz ya da on dokuz yaşlarında dört tane azman çocuk, başka bir çocuğun etrafında dikiliyordu. Aralarından ikisi onun kollarını tutarken üçüncüsü öne çıkıp karnına yumruk atıyor ve dördüncüsü de yüzünü yumrukluyordu. On yedi yaşında olabilecek uzun, zayıf ve savunmasız çocuk yere düştü. İki çocuk daha da ileri gidip yüzünü tekmeledi.

Caitlin içinden gelen sese rağmen durdu ve baktı. Dehşete kapılmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Diğer iki çocuk, kurbanın etrafında birkaç adım attıktan sonra botlarını havaya kaldırıp sonra yere indirdiler.

Caitlin, çocuğu ölene kadar ezeceklerinden korktu.

“HAYIR!” diye bağırdı.

Çocuklar ayaklarını yere indirirken fena bir çatırdama sesi geldi.

Fakat bu kemik kırılması sesi değildi. Daha çok tahtadan çıkmışa benziyordu, çatırdayan bir tahtadan. Caitlin çocukların küçük bir müzik aletini ezmekte olduklarını gördü. Daha yakından baktığında kaldırımın her tarafına dağılmış viyola parçaları gördü.

Korkuyla elini ağzına götürdü.

“Jonah?”

Caitlin hiç düşünmeden sokağın karşısına geçti. Artık kendisini fark etmeye başlamış olan erkek çetesinin tam ortasına doğru yürümeye başladı. Çocuklar ona bakıp birbirlerini dirsekleriyle dürterken şeytani gülümsemeleri tüm suratlarına yayıldı.

Caitlin doğrudan kurbanın yanına gittiğinde onun gerçekten de Jonah olduğunu gördü. Yüzü yara bere içindeydi ve bilinci yerinde değildi.

Çocukların oluşturduğu gürüha doğru kaldırdı kafasını. Kızgınlığı korkusunu bastırırken onlarla Jonah arasında durdu.

“Onu rahat bırakın!” diye bağırdı.

En az 190 santim olan, ortadaki kaslı çocuk bir kahkaha attı.

“Yoksa ne yaparsın?” diye sordu derinden gelen bir sesle.

Caitlin etrafındaki dünyanın döndüğünü hissettiğinde, arkadan sert bir şekilde iteklendiğini fark etti. Beton zemine çarparken dirseklerini koymaya çalıştıysa da bu düşüş, hızını sadece birazcık yavaşlattı. Gözünün ucundan defterinin uçup gittiğini ve sayfalarının her yana dağıldığını görebiliyordu.

Önce kahkahalar, arkasından da ona doğru yaklaşan ayak sesleri duydu.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atarken adrenalin devreye girdi. Daha onlar erişmeden yuvarlanıp ayaklarının üstüne kalkmayı başardı. Sokak arasına dalıp ölümüne koşmaya başladı.

Çocuklar arkasında yakın bir mesafeden takip ediyorlardı.

Uzun süre kalacağını düşündüğü bir yerdeki eski okullarından birinde yarış kursu almış ve bunda iyi olduğunu fark etmişti. Takımın en iyisiydi aslına bakılırsa, uzun mesafede değil ama yüz metre koşusunda. Birçok erkeği bile geride

birakabiliyordu. İşte şimdi de aynı kuvvet tekrar kaslarına hücum ediyordu.

Caitlin ölümüne koştu ve peşindeki erkekler onu yakalayamadı.

Arkasına bakıp ne kadar uzakta kaldıklarını gördüğünde onlardan kurtulmak konusunda iyimser düşüncelere kapıldı. Tek yapması gereken doğru yerlere dönmekti.

Sokak arası bir T şeklinde sona eriyordu. Yani ya sağa ya sola dönebilirdi. Eğer yakalanmamak istiyorsa kararını değiştirecek zamanı olmayacaktı ve çabucak bir seçim yapmalıydı. Gelgelelim köşelerin sonunda ne olduğunu göremiyordu. Körü körüne sola döndü.

Bunun doğru seçim olmasını diledi. *Haydi ama. Lütfen!*

Keskin bir sol dönüş yapıp yolun çıkmaz sokak olduğunu gördüğünde kalbi durdu.

Yanlış hamle.

Çıkmaz sokak. Doğrudan yolun sonundaki duvara tırmanıp bir çıkış, herhangi bir çıkış için etrafı taradı. Hiç çıkış olmadığını fark ettiğinde yüzünü ona doğru yaklaşan saldırganlara doğru döndü.

Nefesi tükenmiş bir hâlde onların köşeyi dönüp yaklaşmalarını izledi. Onların omuzları üstünden baktığında, eğer sağa dönmüş olsaydı şu an evde olacağını görebiliyordu. Şans tabii.

“Pekâlâ kaltak” dedi içlerinden biri, “Şimdi azap çekeceksin.”

Hiçbir çıkış olmadığını bilincinde olan çocuklar Caitlin’in üstüne yürümeye başladılar. Hızlı hızlı nefes alı-

yor, sırtıyor ve az sonra uygulayacakları şiddetin şimdiden tadını çıkarıyorlardı.

Caitlin gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Jonah'ın uyanmasını, tamamıyla güçlü ve onu kurtarmaya hazır bir hâlde köşede belirmesini diledi. Ancak gözlerini açtığı anda şu an yaklaşmakta olan saldırganlar dışında köşede kimse yoktu.

Annesini, ondan ne kadar nefret ettiğini, yaşamak zorunda bırakıldığı tüm mekânları düşündü. Kardeşi Sam'i düşündü. Bugünden sonra hayatının ne menem bir şey olabileceğini düşündü.

Tüm hayatını, her daim kendisine reva görülen muameleyi, nasıl kimsenin onu anlamadığını, nasıl hiçbir şeyin onun istediği gibi gitmediğini geçirdi aklından ve bir şey dank etti. Her nasılsa, artık canına yetmişti.

Bunu hak etmiyorum. Bunu hak etmiyorum BEN!

Sonra birden onu hissetti.

Şimdiye kadar tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemeyen bir dalga gibiydi. Bir hiddet dalgasıydı bu. İçinden geçip kanına işliyordu. Karnını merkez almış, oradan etrafa dağılmıştı. Sanki altındaki beton ve kendisi birmiş gibi ayaklarının yerde kök saldıgını hissediyordu. Ardından ilkel bir kuvvetin onu teslim alıp bileklerine hücum ettiğini, kollarından yukarı, omuzlarına yükseldiğini duyabiliyordu.

Caitlin ilk başta öyle bir kükredi ki kendisi bile korktu. İlk çocuk ona yaklaşıp eliyle bileğini kavradığı anda bileğinin kendi kendine tepki verişini izledi. Saldırganın bileğini kavramış ve sonra dik bir açıyla ters tarafa bükümüştü. Önce

bileği, ardından kolu çat diye kırılan çocuğun yüzü yaşadığı sarsıntıyla buruştu.

Dizlerinin üstüne düşüp çığlık atmaya başladı.

Diğer üç çocuğun hayretler içerisinde gözleri kocaman oldu.

Üçlünün arasından en cüsseli olanı ona doğru çemkirdi.

“Seni oro...”

Lafını bitirmesine kalmadan, Caitlin havaya uçup iki ayağını göğüs kafesinin tam ortasına indirdi ve çocuk, havaya uçtuktan sonra üç metre gerisindeki metal çöp kutularına çarparak durabildi.

Orada kaldı, kımıldamadan.

Diğer iki çocuk sarsılmış bir hâlde birbirlerine baktılar. Gerçekten korkmuşlardı.

İçinde insani olmayan bir kuvvet hisseden Caitlin, ileri doğru bir adım atıp iki çocuğun her birini tek eliyle tuttuğu gibi yerden onlarca santim yukarı kaldırırken kendi hırıltısını işitti.

Onlar havada asılı dururken Caitlin onları önce geri sonra ileri sallayıp inanılmaz bir kuvvetle birbirine vurdu. Çocukların ikisi de yere çöktü.

Caitlin hiddetten köpürür bir hâlde öylece dikildi.

Dört çocuğun hiçbiri hareket etmiyordu.

Kendini rahatlamış hissetmiyordu. Tam tersine daha fazlasını istiyordu; daha fazla kavga edilecek oğlan, daha fazla fırlatıp atılacak beden.

Ve başka bir şey daha...

Aniden gözlerinin önündeki görüntü berraklaştı ve çocukların açıkta kalmış boyunlarına zum yapabilir hâle geldi. Her milimi gözleriyle seçebiliyordu ve durduğu yerden her birinin atmakta olan damarlarını görebiliyordu. Onları ısır-mak, beslenmek istiyordu.

Kendisine neler olduğunu anlayamayan Caitlin, kafasını geri doğru atıp binaların arasından, bloklar boyunca yankı-lanan tüyler ürpertici bir çığlık attı. Bu en başta kazandığı zaferin çılgılığıydı ve bir de tatmin olmamış hiddetinin.

Bu daha fazlasını isteyen bir hayvanın çılgılığıydı.

İkinci Bölüm

Caitlin yeni dairesinin kapısının önünde öylece bakakalmış bir hâlde duruyordu ki birden nereden olduğunun ayırdına vardı. Buraya nasıl geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Son hatırladığı şey çıkmaz sokakta oluşuydu. Nasıl olduysa kendini eve getirebilmişti.

Bununla beraber, o çıkmaz sokakta olanların her bir saniyesini hatırlıyordu. Bunu hafızasından silmeye çalışmış ama yapamamıştı. Olduklarından farklı görünmelerini umduğu kolları ve ellerine baktı ama her zamanki gibiydiler. Hiddet içini doldurmuş, onu dönüştürmüş ve sonra geldiği gibi bir çırpıda gitmişti.

Fakat bunu takip eden etkiler yerli yerindeydi. Bir kere içi boşalmış gibiydi. Hissizdi. Başka bir şey daha duydu içinde. Tam ne olduğunu çıkaramıyordu. Aklından, o kabadayılının açıkta kalmış boyunlarının görüntüleri, atardamarlarının atışları geçip duruyordu. Sonra ise açlık, doymak bilmez bir iştah hissetti.

Caitlin gerçekten eve dönmek istememişti. Annesiyle uğraşmak istemiyordu, hele bugün hiç. Yeni bir yerle, eş-

yalarını yerleştirmekle uğraşmak istemiyordu. Eğer içeride Sam olmamış olsaydı, arkasını döndüğü gibi çekip gidebilirdi. Nereye giderdi bir fikri yoktu; fakat en azından yürüyor olurdu.

Derin bir nefes alıp kapının topuzuna uzandı. Ya kapının topuzu çok sıcaktı ya da onun elleri buz gibi soğuktı.

Caitlin epey aydınlık daireye adım attı. Ocakta pişen yemeğin kokusunu alabiliyordu. Belki de koku mikrodalgadan geliyordu. Sam! Her zaman eve erken gelir ve kendine yemek yapardı. Zira annesi saatlerce eve gelmezdi.

“İlk günün pek iyi geçmiş gibi durmuyor.”

Caitlin annesinin sesini duymaktan ötürü sarsılmış bir hâlde kafasını çevirdi. Orada, kanepede oturmuş sigarasını içiyor ve daha şimdiden Caitlin’i yukarıdan aşağı, küçümser bakışlarla süzüyordu.

“Ne yaptın gene! Süveterini mi mahvettin hemencecik?”

Caitlin üstüne baktığında, muhtemelen yere düşmekten ötürü oluşan kir lekelerini fark etti.

“Neden bu kadar erken saatte evdesin?” diye sordu Caitlin.

“Benim de ilk günüm biliyorsun” diye çıkıştı. “Bir tek sen değilsin yani. İşler azdı. Patron eve erken yolladı.”

Caitlin annesinin çirkin tonuna katlanamıyordu, bu gece çıkarı yoktu. Ona karşı her zaman üstünlük taslamıştı ve bu gece, Caitlin’in canına tak etmişti. Ona kendi ilacından bir nebze tattırmaya karar verdi.

“Harika” diye karşılık verdi Caitlin. “Bu tekrar taşınacağımız anlamına mı geliyor?”

Annesi birden ayağa fırlayıverdi. “Ağzından çıkanı kulağın duysun!” diye bağırdı.

Caitlin annesinin ona bağırmak için bir bahane beklediğinin farkındaydı. Ona bir yem atıp bu işi halletmenin en iyi yol olduğuna karar vermişti.

“Etrafta sigara içmemelisin” diye cevap verdi Caitlin soğukkanlı bir şekilde. Ardından ufak odasına girip kapıyı çarptı ve kilitledi.

Anında annesi kapıyı yumruklamaya başladı.

“Çık dışarı, seni ufak serseri! Annenle nasıl konuşuyorsun sen öyle! Masanıza ekmeği kim koyuyor...”

Caitlin, bu gece kafası çok meşgul olduğu için annesinin sesini bastırabiliyordu. Sesi dinlemektense aklından gün içinde olanları, o çocukların kahkahalarını, kalbinin dışarı fırlayacak gibi çarpmasını, kendi kükremesini düşündü.

Tam olarak ne olmuştu? Nasıl bu kadar kuvvetli hâle gelmişti? Sadece bir adrenalin pompalanmasından mı ibaretti? İçinden öyle olmasını umuyordu. Ne var ki içten içe öyle olmadığını biliyordu. O neydi?

Kapının yumruklanması devam ettiyse de Caitlin sesi zar zor işitiyordu. Masasının üstünde duran cep telefonu deli gibi titriyor, mesajlar, e-postalar ile yanıp yanıp sönüyor olsa da bunları da pek duyduğu söylenemezdi.

Ufacık penceresine doğru gidip camdan aşağı, Amsterdam Bulvarı’na doğru bakmaya başladığında kafasının içinde yeni bir ses işitti. Bu Jonah’ın sesiydi. Gülümsemesine eşlik eden kısık, derin ve huzur veren sesi. Ardından onu kanlar içinde, pek kıymetli enstrümanı paramparça

edilmiş hâlde yerde yatarken gördü. Yeni bir öfke dalgası yükseldi.

Öfkesi endişeye dönüştü. Acaba iyi mi, oradan kalkabildi mi, eve gidebildi mi diye endişeleniyordu. Onu, kendisine seslenirken hayal etti. *Caitlin, Caitlin.*

“Caitlin?”

Kapının dışından gelen ses yeniydi, bir oğlandan geliyordu.

Kafası karışık bir hâlde kendini topladı.

“Benim Sam, açsana.”

Kapıya gidip kafasını dayadı.

“Annem gitti” dedi diğer taraftan gelen ses. “Sigara almayla indi. Hadi, aç kapıyı.”

Caitlin kapıyı açtı.

Sam gözlerini dikmiş ona bakıyor ve yüzünden endişe okunuyordu. Daha on beş yaşında olmasına rağmen yaşından büyük gösteriyordu. Boyu erken vakitte 180 santime kadar uzamış olsa da henüz kilo almamıştı; çelimsiz ve sıırık gibiydi. Siyah saç ve kahverengi gözleriyle renk açısından ona benziyordu. Kesinlikle akraba gibi duruyorlardı. Caitlin yüzündeki endişeyi görebiliyordu. Sam onu her şeyden çok seviyordu.

Caitlin onu çabucak içeri alıp ardından kapıyı kapadı.

“Özür dilerim” dedi. “Onunla bu gece uğraşamayacağım.”

“Ne oldu ikinize?”

“Her zamankinden. Kapıdan girdiğim gibi üstüme çullandı.”

“Sanırım zor bir gün geçirdi” dedi Sam. Her zaman yaptığı gibi ikisinin arasını bulmaya çalışıyordu. “Umarım onu tekrar kovmazlar.”

“Kimin umurunda ki? New York, Arizona, Teksas... Bir sonraki ne olacak kimin umurunda ki? Taşınıp durmamız hiç bitmeyecek.”

Sam, onun masasındaki sandalyede otururken kaşlarını çatınca birden kendini kötü hissetti. Bazen dilinin arayı kaçıyor, düşünmeden konuşuyor ve sonra da söylediklerini geri alabilmeyi diliyordu.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, “Senin ilk günün nasıl geçti?” diye sordu.

Sam omuz silkti. “Fena değil sanırım.” Ayak başparmağını sandalyeye sürttü.

Kafasını yukarı kaldırdı. “Ya seninki?”

Caitlin omuz silkti. Yüz ifadesinde bir şey olmalıydı zira Sam kafasını öte yana çevirmemişti. Ona bakmaya devam etti.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey” dedi savunmacı bir şekilde, sonra da sırtını dönüp cama doğru yürüdü.

Onun tarafından izlendiğini hissedebiliyordu.

“Biraz... Farklı görünüyorsun.”

Caitlin duraksadı. Onun hadiseyi bilip bilmediğini, dış görüntüsünde bir değişiklik olup olmadığını merak etti. Yutkundu.

“Nasıl?”

Sessizlik.

“Bilmiyorum” diye cevap verdi sonunda.

Caitlin camdan dışarı bakmaya devam etti. Köşe başındaki bodega, müşterilerinden birine uyuşturucu verirken o amaçsızca etrafı izliyordu.

“Bu yeni yerden nefret ediyorum” dedi Sam.

Caitlin ona dönüp yüz yüze geldi.

“Al benden de o kadar.”

“Hatta şeyi bile düşündüm...” Kafasını eğdi, “Bırakıp gitmeyi...”

“Ne demek istiyorsun?”

Sam omuz silkti.

Caitlin ona baktı. Gerçekten sıkıntılı görünüyordu.

“Nereye?” diye sordu.

“Belki... Babamın peşinden.”

“Nasıl? Nerede olduğunu bilmiyoruz ki.”

“Deneyebilirdim. Onu bulabilirdim.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum... Ama deneyebilirdim.”

“Sam. Tek bildiğimiz şey ölmüş olabileceği.”

“Öyle deme!” diye bağırdı ve yüzü açık kırmızı rengini aldı.

“Özür dilerim” dedi.

Sam tekrar sakinleşti.

“Fakat onu bulsak bile bizi görmek istemeyebileceğini hiç

düşündün mü? Bizi terk eden oydu. Sonra bir daha temas kurmaya çalışmadı.”

“Belki annem ona izin vermeyeceği içindir.”

“Ya da belki sadece bizi sevmediği için.”

Sam, başparmağını yere sürtmeye devam ederken kaşları iyice çatıldı. “Ona Facebook’tan baktım.”

Caitlin’in gözleri hayretle açıldı.

“Onu *buldun* mu?”

“Emin değilim. Onun adını taşıyan dört kişi vardı. Aralarından ikisi özel profildi ve resim yoktu. İkisine de mesaj yolladım.”

“Ve?”

Sam başını iki yana salladı.

“Bir cevap almış değilim.”

“Babam Facebook’ta olmazdı.”

“Bunu bilemezsin” diye cevap verdi tekrardan savunmaya geçerek.

Caitlin içini çekip yatağına gitti ve uzandı. Sarı ve pul-lu tavana bakarken nasıl olup da bu noktaya geldiklerini düşündü. Kaldıkları şehirlerden bazılarında mutlu olduk-ları doğruydı. Hatta annesinin bile neredeyse mutlu oldu-ğu zamanlar vardı; hani şu adamla görüştüğü vakitler gibi. Yeterince mutluydu; en azından Caitlin’i rahat bırakacak kadar.

Öyle yerler vardı ki, mesela son kaldıkları yer gibi, o ve Sam birkaç iyi arkadaş edinmiş; en azından oradan mezun oluncaya kadar orada kalabileceklerini gerçekten düşün-

müşlerdi. Ardından her şey çok çabuk değişmişti. Tekrardan toplanma, vedalaşmalar... Normal bir çocukluk istemek çok mu fazlaydı?

Sam, "Tekrardan Oakville'e taşınabilirim" dedi düşünce akışını keserek. Burası son kaldıkları yerd. Nasıl olup da Sam'in her zaman kafasından geçenleri bildiği konusu pek gizemliydi. "Arkadaşlarımla kalabilirim."

Gün üstüne gelmeye devam ediyordu. Bu kadarı da fazlaydı. Berrak bir şekilde düşünemiyordu. Uğradığı bu hüsrana içerisinde kulağına gelenler Sam'in de onu bırakmaya hazırlandığını, yani artık onu umursamadığını bildiriyordu.

"O zaman git!" diye çıkıştı aniden istemsizce. Sanki bunu başka biri söylemiş gibiydi. Kendi sesindeki acımasızlığı işitti ve iştir iştir pişman oldu.

Neden her şeyi böyle pat diye dışarı vurmaya zorundaydı ki? Neden kendisini tutamıyordu?

Daha iyi bir gününde olsa, daha sakin olsa ve her şey bir anda bu kadar üstüne gelmemiş olsa bunu söylemeyebilirdi ya da daha hoş gidecek şekilde davranabilirdi. Şöyle bir şey diyebilirdi mesela: Ne demeye çalıştığının farkındayım. Ne kadar kötü olursa olsun asla burayı terk etmeyeceğini; çünkü tüm bunlarla uğraşmam için beni bir başıma bırakmayacağını söylemeye çalışıyorsun. Seni bunun için seviyorum. Ben de seni asla bırakamam. İkimizin de çocukluğunun çivisi çıkmışken en azından birbirimize sahibiz.

Ancak bunun yerine ruh hâli, içindeki en kötüyü ortaya çıkarmıştı. Bunları demektense bencil ve düşüncesizce davranmıştı.

Oturma pozisyonuna geçtiğinde söylediklerinin, Sam'in yüzüne yansıttığı incinmeyi görebiliyordu. Söylediklerini geri almayı, özür dilemeyi istedi ama durumun ağırlığı altında fazlasıyla kalmıştı. Her nasıl olduysa ağzını bir türlü açmayı başaramadı.

Sessizlik sürerken Sam, yavaşça sandalyeden kalktı ve odadan çıkarken kapıyı arkadan yavaşça kapadı.

Aptal, diye düşündü. Öyle aptalsın ki neden ona annenin sana davrandığı gibi davranıyorsun?

Sonra tekrardan uzanıp gözlerini tavana dikti. Ona çıkışmasının bir nedeni daha olduğunu fark etti. Onun düşünce akışını kesmişti. Hem de bunu tam düşünceleri gittikçe kötüleşirken yapmıştı. Kafasının içinden karanlık bir düşünce geçmişti ve o bunu halledemedi Sam araya girmişti.

Annesinin eski erkek arkadaşı... Bundan üç şehir önce... Bu, annesinin gerçekten mutlu görüldüğü tek zamandı. Adamın adı Frank idi. Elli yaşında, kısa, toplu ve keldi. Bir kütük gibi kalındı. Ucuz kolonya gibi kokuyordu. O sıralarda Caitlin on altı yaşındaydı.

Ufak çamaşır odasında giysilerini toplarken Frank kapıda belirmişti. Sürekli ona bakıp duran kılın tekiydi zaten. Adam uzanıp onun iç çamaşırlarından bir tanesini almıştı. Yanaklarının utanç ve öfkeyle nasıl kızardığını hatırlıyordu. Onları eliyle kaldırıp sırtıtmıştı.

"Bunları düşürmüşsün" demişti sırtarak. Caitlin çamaşırını elinden çekip almıştı.

"Ne istiyorsun?" diye çıkmıştı.

"Yeni üvey babanla nasıl konuşuyorsun bakayım öyle?"

Yarım adım daha yaklaşmıştı.

“Sen benim üvey babam falan değilsin.”

“Fakat olacağım, pek yakında.”

Kıyafetlerini katlamaya devam etmeye çalışsa da o bir adım daha yakınlaştı. Fazla yaklaşmıştı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

“Sanırım birbirimizi daha yakından tanıma zamanımız geldi” dedi kemerini çıkararak. “Değil mi?”

Dehşete kapılmış bir hâlde onun yanından sıvışarak küçük odadan çıkmaya çalıştı fakat bunu yapmaya kalktığı anda Frank yolunu kesip onu sıkıca tuttu ve sırtını duvara yapıştırdı.

İşte o zaman olmuştu.

İçinde bir hiddetin yükseldiğini hissetmişti. Daha önce başından geçen hiçbir şeye benzemeyen bir hiddet. Vücudunun tepeden tırnağa kadar ateşler içinde yandığını hissedebiliyordu. O, kendisine yaklaşmaya başladığı sırada havaya sıçrayıp ona bir tekme atmış, iki ayağını da göğüs kafesine yapıştırmıştı.

Cüssesi onun üç katı olmasına rağmen Frank kapıdan dışarı fırlarken menteşeleri sökmüş ve öbür odanın içinde üç metre boyunca uçmaya devam etmişti. Sanki evin içinde onu bir top mermisi sürüklüyordu.

Caitlin titreyerek öylece kalakalmıştı. Hiçbir zaman şiddet kullanan bir insan olmamış, o kadar ki kimseye yumruk bile atmamıştı. Daha da ötesi ne o kadar büyük ne de güçlüydü. Onu böyle tekmelemesi gerektiğini nereden bilmişti? Bunu yapacak gücü nereden bulmuştu? Daha önce

hiç kimseyi -hele yetişkin bir adamı- havada uçarken ya da kapıyı kırıp geçerken görmemişti. Ondaki bu güç nereden gelmişti?

Frank'in olduğu yere gidip tepesinde dikildi.

Kımiltısız bir şekilde sırtüstü uzanmıştı. Onu öldürüp öldürmediğini merak etti. Fakat o anki hiddet dolu hâliyle bunu gerçekten umursamadı. Daha çok kendisinden, kim -ya da ne- olduğundan endişe duyuyordu.

Bir daha Frank'i hiç görmedi. Ertesi gün annesinden ayrıldı ve bir daha ortalıkta gözükmeydi. Annesi ikisi arasında bir şeyler olduğundan şüphelendiyse de hiç sesini çıkarmadı. Buna rağmen annesi, ayrılmalarından ve hayatındaki tek mutlu zamanın berbat olmasından Caitlin'i sorumlu tuttu. O dakikadan sonra da onu suçlamayı hiç bırakmadı.

Caitlin kalbi yine hızlı bir şekilde çarparken pullu tavana bakmayı sürdürdü. Bugün yaşadığı hiddeti ve iki sahnenin bağlantılı olup olmadığını düşündü. Frank hadisesinin manyakça, istisnai bir vaka, garip bir güç patlaması olduğunu düşünmüştü. Ancak şu an daha fazlası olmasından kuşku duyuyordu. İçinde bir çeşit güç mü gizliydi? Yoksa bir ucube miydi kendisi?

O kimdi?

Üçüncü Bölüm

*G*aitlin koşuyordu. Belalıları geri dönmüştü ve onu ara sokakta kovalıyorlardı. Önünde, kocaman bir duvardan oluşan bir çıkmaz vardı. Yine de dosdoğru koşmaya devam etti. Koştukça hızlandı, imkânsız bir hıza ulaştı ve binalar yanından bulanık bir şekilde akıp geçti. Saçlarının arasından geçen rüzgârı hissedebiliyordu.

Yakınlaştığında sıçradı. Tek sıçrayışta duvarın tepesine yani dokuz metre yukarıya çıkabilmişti. Bir sıçrayışla tekrar havaya yükseldi. Sonra hiç sendelemeden zemine inip koşmaya devam etti. Kendini güçlü ve yenilmez hissediyordu. Hızı daha da arttı ve istese uçabileceğini düşündü.

Kafasını aşağı çevirdiğinde gözlerinin önünde beton zemin, uzun, rüzgârda sallanan, yeşil çimene dönüştü. Güneş ışıldarken büyük çayırda koşturdu ve burayı çocukluğunun ilk zamanlarında kaldığı yer olarak düşündü.

Uzakta, babasının ufuk çizgisinde durduğunu hissedebiliyordu. Koştukça ona yaklaştığını duyuyordu. Onun göz hizasına girmeye başladığını gördü. Yüzünde büyük bir gülümseme ve kolları iki yana açık şekilde ayakta duruyordu.

Onu yeniden görmek için kıvranıyordu. Gücünün yettiğince koştı ama o yakınlaştıkça babası daha da uzaklaştı.

Birden düşmeye başladı.

Kocaman, Orta Çağ'dan kalma bir kapı açıldı ve bir kiliseye girdi. Loş ışıklı bir koridordan aşağı yürürken her iki yanında meşaleler yanıyordu. Kürsünün orada bir adam arkası dönük şekilde diz çökmüştü. O yaklaşırken ayağa kalktı ve arkasını döndü.

Bir papazdı. Yüzünde korku dolu bir ifadeyle ona baktı. Damarlarında kanın hızlandığını hissetti ve durmaktan aciz bir hâlde ona yakınlaşırken kendini izledi. Papaz korku içinde ona hacını doğrulttu.

Caitlin adamın üstüne atıldı. Dişlerinin büyüdüğünü hissetti ve sonra papazın boynuna saplanmalarını izledi.

Adam feryat etti fakat o umursamadı. Kanının dişlerinin arasından damarlarına karıştığını hissetti ve bu hayatında hissettiği en harika şeydi.

Caitlin hızlı hızlı soluyarak yatağından kalktı. Nerede olduğunu bilemez hâlde etrafına baktı. Merhametsiz sabah güneşi odaya sızmıştı.

Nihayet rüya görmekte olduğunu anladı. Şakaklarındaki soğuk terleri silip yatağının ucuna oturdu.

Sessizlik. Işığa bakılırsa Sam ve annesi zaten gitmiş olmalıydı. Saate baktığında vaktin gerçekten geç olduğunu gördü: 08:15. Okulun ikinci gününde geç kalacaktı.

Muhteşem.

Sam'in onu kaldırmış olmamasına şaşırılmıştı. Birlikte

geçirdikleri tüm yıllar boyunca hiçbir zaman uyuyakalmamasına izin vermez, eğer ilk o çıkıyorsa her zaman onu uyardırırdı.

Hâlâ dün geceki olaya kızgın olmalı.

Telefonuna baktı, şarjı bitmişti. Şarj etmeyi unutmuştu. Pek güzeldi böylesi. Kimseyle konuşası yoktu.

Zeminde duran kıyafetlerinden birkaçını giydi ve eliyle saçlarını düzeltti. Normalde evden yemek yemeden çıkardı fakat bu sabah susuzluk hissediyordu, sıradışı bir susuzluk. Buzdolabına gitti ve bir litrelik kırmızı üzüm suyunu çıkardı. Ani bir sevinç içinde kapağı açtı ve doğrudan ağzını kutuya dayadı. Bir litrenin tamamını bitirinceye kadar ağzını kutudan ayırmadı.

Boş kutuya baktı. Hepsini o mu içmişti? Hayatı boyunca hiçbir zaman yarım bardaktan daha fazla bir şey içtiği olmamıştı. Kartondan kutuyu tek eliyle ufak bir top hâline getirişini izledi. Damarlarından akan bu gücün ne olduğunu anlayamıyordu. Heyecan verici ve korkutucuydu.

Hâlâ susuz ve açtı ama yemek için değil. Damarları bundan daha fazlası için kendini yırtıyor fakat o ne olduğunu anlayamıyordu.

• • •

Önceki günün tam aksine, okulun koridorlarını bomboş görmek tuhaftı. Sınıflar derse başlamışken etrafta tek bir Allah'ın kulu yoktu. Saatine baktı: 08:40. İkinci dersin başlamasına 15 dakika kalmıştı. Şimdi derse girmenin değil

değmeyeceğini düşündü fakat başka nereye gidebileceğini bilmiyordu. O da sınıfa gitmek için koridordaki numaralara bakarak ilerledi.

Sınıf kapısının önünde durduğunda öğretmenin sesini duyabiliyordu. Duraksadı. Dersi bölmekten, göze batmaktan nefret ederdi. Ancak elinde başka bir seçenek görmüyordu.

Derin bir nefes alıp metal kapı kolunu çevirdi.

İçeri girdiğinde öğretmen dâhil tüm sınıf durup ona baktı. Sessizlik.

“Bayan...” dedi öğretmen. İsmi unuttuğu için masasına yürüdü ve eline bir kâğıt alıp taramaya başladı. “...Paine. Yeni gelen kız. 25 dakika geciktin.”

Acımasız, yaşlıca bir kadın olan öğretmeni Caitlin’e bakkıyordu.

“Söyleyecek bir şeyin var mı?”

Caitlin duraksadı.

“Özür dilersem?”

“Yeterli değil. *Senin* geldiğin yer her nereyse, orada derse geç kalmak makul bir şey olabilir ama burada kesinlikle makul değildir.”

“Kabul edilemez” dedi Caitlin ve der demez pişman oldu.

Odanın içini tuhaf bir sessizlik kapladı.

“Affedersin?” dedi öğretmen yavaşça.

“Makul değildir dediniz, kabul edilemez diyecektiniz.”

“AH! SIKTİRİ!” dedi sesli bir şekilde, arka sıradan bir çocuk. Tüm sınıf kahkahaya boğuldu.

Öğretmenin yüzü kıpkırmızı oldu.

“Seni küçük serseri! Doğruca müdürün odasına git, derhâl!”

Öğretmen yürüyüp Caitlin’in arkasındaki kapıyı açtı. Birkaç santim ötede durduğunda Caitlin, kadının ucuz parfümünün kokusunu alabiliyordu. “Sınıfımdan çık!”

Normalde olsa Caitlin sessizce sınıfı terk ederdi. Aslına bakılırsa en başında öğretmenin dediklerini falan düzeltmeye kalkmazdı. Ne var ki içinde bir yerlerde, ne olduğunu tam manasıyla kavrayamadığı bir şey değişmişti ve şimdi bir isyan dalgasının yükseldiğini hissediyordu. Herkese saygı göstermek zorundaymış gibi hissetmiyordu kendini ve artık korkmuyordu.

Sınıftan çıkmak yerine Caitlin, durduğu yerde kalıp öğretmeni görmezden gelerek Jonah’ı bulmak için sınıfı taradı. Sınıf hıncahınç doluydu. Bir bir tüm sıralara baktı. Ondan bir iz yoktu.

“Bayan Paine! Söylediklerimi duymadınız mı?”

Caitlin asi bir şekilde ona baktı. Ardından arkasını dönüp yavaşça sınıftan çıktı.

Kapının arkasından çarpılmasını ve ardından sınıfta çıkan yaygarayı, bunu takiben öğretmenin uyarısını duydu: “Sınıf, sessiz olun!”

Caitlin avare bir şekilde, nereye gittiğinden emin olmaya-rak boş koridorda yürüdü.

Ayak sesleri duydu. Az ileride bir güvenlik görevlisi belirdi. Adam ona doğru geliyordu.

Aralarında hâlâ altı metre civarı uzaklık varken adam “Kart!” diye bağırdı ona doğru.

“Ne?”

Adam yakınlaştı.

“Koridor kartın nerede? Her zaman onu görünebilecek bir yere asmak zorundasın.”

“Ne kartı?”

Adam durdu ve onu inceledi. Alnında kocaman bir beni olan, çirkin ve pespaye görünümlü biriydi.

“İmzalı bir kart olmadan koridorda yürüyemezsin, biliyorsun. Kartın nerede?”

“Bilmiyordum ki...”

Adam eline telsizini alıp, “14. kanatta koridor kartı ihlali. Onu şimdi gözaltı bölümüne getiriyorum” dedi.

Caitlin kafası karışmış hâlde, “Gözaltı mı?” diye sordu. “Nesin sen...”

Adam onu sert bir şekilde kolundan kavrayıp koridorda sürüklemeye başladı.

“Ağzından tek bir kelime daha çıkmasın!” diye bağırdı.

Caitlin adamın koluna batan parmaklarından ve onu bir çocuk gibi sürüklemesinden hoşlanmadı. Vücudunun içinde yükselen ateşi hissedebiliyordu. Hiddetin geldiğini duyumsuyordu. Nasıl ya da neden olduğunu pek bilmese de biliyordu işte. Ve biliyordu ki saniyeler içerisinde, ne öfkesini ne de güç kullanımını kontrol edebilecek durumda olacaktı.

Çok geç olmadan bunu durdurmalıydı. İradesini son kırtısına kadar buna son vermek için kullandı. Fakat adamın parmakları onun üstünde oldukça bu şey gitmeyecekti.

Tüm güç onu esir almadan kolunu çabucak çekti. Kendisini tutan elin üzerinden çekilip adamın birkaç metre öteye sendelemesini izledi.

Adam dönüp ona baktı. Onun ebatlarında bir kızın sadece kolunu çekmek suretiyle onu koridorda birkaç metre boyunca sendeletmesinden dolayı afallamıştı. Öfkeden köpürmekle korkmak arasında bocaladı. Caitlin adamın kafasında ona saldırmak mı yoksa geri çekilmek mi gerektiğini tarttığını görebiliyordu. Adam elini üstünde büyük bir kutu biber gazının olduğu kemerine doğru götürdü.

Soğuk bir hiddetle, “Ellerini bir kez daha bana değdir de genç hanım, seni baharata boğayım” dedi.

“O zaman ellerini üstümden çek” diye yanıt verdi asi bir şekilde. Kendinden çıkan ses kulağına geldiğinde sarsıldı. Sesi değişmişti, daha derin ve ilkeldi.

Adam elini yavaşça spreyden çekti. Pes etmişti.

“Önümden yürü” dedi. “Koridoru geçip şu merdivenlerden yukarı doğru.”

Güvenlik görevlisi onu müdürün odasının önündeki kalabalığın içine bıraktı ve tam bu sırada telsizinin kapanması nedeniyle başka bir yere doğru uzaklaştı. Uzaklaşmadan önce ona dönüp, “Seni bir daha bu koridorlarda görmeyim” diye çıkıştı.

Caitlin kafasını çevirdiğinde her yaştan, bazıları oturan bazıları ayakta, hepsi de görünüşe göre müdürü görmek için

bekleyen on beş çocuk gördü. Hepsi de uyumsuz tiplere benziyordu. Her seferinde birer birer içeri alınıyorlardı. Bir görevli ayakta onları izliyor ve ruhsuz bir şekilde kafasını iki yana sallıyordu.

Caitlin yarım gün bekleyesi ve müdürü göresi varmış gibi hissetmiyordu pek. Okula geç kalmamalıydı, burası doğru fakat bunu hak etmiyordu. Artık canına tak etmişti.

Koridorun kapısı açıldığında güvenlik görevlisi kavga edip birbirini itekleyen üç çocuğu daha içeri getirdi. Ardından ağzına kadar dolu olan küçük bekleme odasında bir kargaşa oldu. Sonra zil çaldı ve Caitlin cam kapıların ardında koridorların dolmaya başladığını görebildi. Şimdi hem içeri hem de dışarı kargaşa içindeydi.

Caitlin sahip olduğu şansı anladı. Kapı tekrar açıldığında başka bir çocuğun yanından sıvışıp koridora attı kendini.

Çabucak omzunun arkasından geri baktı ama kimsenin bunu fark etmediğini gördü. Hızlıca çocukların oluşturduğu kalabalığın içinden diğer tarafa geçip köşeyi döndü. Tekrar kontrol etti. Hâlâ gelen birileri yoktu.

Artık güvendeydi. Güvenlik görevlileri onun yokluğunu fark etseler bile -ki bu şüpheliydi çünkü daha bir işlem yapılmamıştı- hâlihâzırda yakalayamayacakları kadar uzaktaydı. Koridordan aşağı daha da hızlıca yürüdü, onlarla arasına daha fazla mesafe koyup kafeteryaya doğru ilerledi. Jonah'ı bulmalıydı. Onun iyi olup olmadığını bilmek zorundaydı.

Kafeterya ağzına kadar doluydu ve Caitlin Jonah'ı bulmayı umarak koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Sonuç sıfır.

İkinci kez yürüyüp her masaya yavaşça göz gezdirdiğinde onu yine bulamadı.

Onun yanına dönüp yaralarını kontrol etmediğine, ambulans çağırmadığına pişman oldu. Onun gerçekten zarar görmüş olup olmadığını merak etti. Belki de hastanedeydi. Belki okula bile geri dönemezdi.

Bunalmış bir hâlde kendine bir tabak yemek alıp kapıyı net bir şekilde gören bir masaya oturdu. İki lokma bir şey yiyerek orada öylece oturdu ve her kapı açıldığında içeri giren her çocuğa bakıp ondan bir iz görmeyi umut etti.

Fakat o hiç gelmedi.

Zil çaldı ve kafeterya boşaldı. Hâlâ orada oturuyordu.

Haybeye.

Okul gününün son zili çaldığında Caitlin kendisine ait dolabın önünde duruyordu. Elinde tuttuğu kâğıt parçasına yazılmış kombinasyona göz attıktan sonra şifreyi girdi ve kapağı çekti. Bu işe yaramadı. Tekrar göz atıp kombinasyonu yeniden denedi. Bu sefer kapak açıldı.

Boş metal dolaba baktı. Kapağın iç tarafı grafitiyle doluydu. Bunun dışında dolap tamamen boştu. İç karartıcıydı. Gittiği diğer okulları, dolabını bulmak, açmak, kombinasyonu ezberlemek ve dolabın kapağını dergilerden kesilmiş erkek resimleriyle süslemek için nasıl acele ettiğini düşün-

dü. Bu onun kontrolü biraz olsun ele alma, kendini evinde hissetme, okulda kendine ait yegane noktayı bulup burayı tanıdık bir şeye dönüştürme tarzıydı.

Fakat değiştirdiği birkaç okulun ardından daha az heveskâr olmuştu. Yeniden taşınmaları sadece bir zaman meselesi olduğu için, bunu dert etmenin bir anlamı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Dolabını süslemeyi gittikçe daha ağırdan alır hâle gelmişti.

Bu sefer umursamıyordu bile. Kapağı çat diye kapadı.

“Caitlin?”

Sıçradı.

İşte orada, birkaç adım ötesinde, Jonah duruyordu.

Büyük bir güneş gözlüğü takmıştı. Bunun arkasında kalan derinin şiş olduğunu görebiliyordu.

Onu orada dururken görmek Caitlin’i sarsmış ve heyecanlandırmıştı. Aslına bakılırsa ne kadar heyecanlandığına hayret etmişti. Sıcak bir tedirginlik karnına yerleşmişti. Boğazının kuruduğunu hissediyordu.

Ona sormak istediği çok şey vardı: Eve sağ salim döndü mü, o belalı tipleri bir daha gördü mü, kendisini oradayken gördü mü... Fakat her nasılsa, beynindeki kelimeler bir türlü ağzına ulaşamıyordu.

Tek söyleyebildiği, “Hey” oldu.

Jonah öyle dikilmiş bakıyordu. Lafa nereden başlayacağını emin değilmiş gibi duruyordu.

Caitlin, “Bugün derste seni özledim” dedi ve anında seçtiği kelimeler için pişman oldu.

Salak. “Seni derste göremedim” diyecektin. ‘Özlemek’ çaresizlik çağrıştırıyor.

“Geç geldim” dedi.

“Ben de.”

Jonah’nın hâli tavrı değişti ve rahatsızmış gibi durmaya başladı. Caitlin viyolasının yanında olmadığını fark etti. Yani hadise gerçektir. Sadece bir kâbus değildi.

“İyi misin?” diye sordu.

Gözlüğünü işaret etti.

Jonah elini uzatıp gözlüğünü yavaşça çıkardı.

Yüzü mordu ve şişmişti. Gözünün üzerinde alın kısmında kesikler ve bandajlar vardı.

“İyileştim” dedi. Utanmış görünüyordu.

Gördükleri karşısında dehşete kapılan Caitlin, “Aman Tanrım” dedi. En azından ona yardım ettiği, daha fazla zarar görmesini engellediği için kendini iyi hissetmesi gerektiğini biliyordu. Fakat bunun yerine oraya daha erken varmadığı, sonradan onun yanına dönmediği için kendini kötü hissediyordu. Fakat... Şu şey olduktan sonra her şey bulanıklaşmıştı. Eve bile nasıl gitmiş olduğunu gerçekten hatırlayamıyordu. “Çok üzüldüm.”

“Nasıl olduğunu duydun mu?” diye sordu.

Büyük yeşil gözleriyle ona doğru bakıyordu kasten ve Caitlin onun kendisini sınıdığını hissetti. Sanki ona orada olduğunu itiraf ettirmeye çalışıyordu.

Onu görmüş müydü acaba? Görmüş olamazdı. O sırada kendinden geçmişti. Yoksa geçmemiş miydi? Sonradan

olanları görmüş olabilirdi miydi acaba? Ona orada olduğunu itiraf etmeli miydi?

Bir taraftan onun beğenisine ve şükranına kavuşmak için ona nasıl yardım ettiğini anlatmaya can atıyordu. Diğer taraftan yaptıklarını bir yalancı ya da ucube gibi görünmeden açıklamasının mümkünü yoktu.

Hayır, dedi içinden. Ona söyleyemezsin. Söyleyemezsin.

“Hayır” diye yalan söyledi. “Burada hiç kimseyi tanımıyorum, unuttun mu?”

Jonah duraksadı.

“Saldırıya uğradım” dedi. “Okuldan eve dönerken.”

“Çok üzüldüm” dedi tekrar. Aynı salak kalıbı tekrarlayarak bir aptal gibi görünüyordu. Ancak kendisini çok fazla ele verecek bir şey söylemek istemiyordu.

“Evet, babam çok kızdı” diye devam etti. “Viyolamı aldılar.”

“O fena olmuş” dedi. “Sana yenisini alacak mı?”

Jonah yavaşça kafasını salladı. “Hayır” dedi. “Parası yetmezmiş. Bir de ben daha çok dikkat ediyor olmalıymışım.”

Caitlin’in suratına bir endişe ifadesi oturdu. “Ama onun buradan çıkış biletin olduğunu söylemiştin sanki?”

Jonah omuz silkti.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Caitlin.

“Bilmiyorum.”

“Belki de polisler onu bulur” dedi. Elbette viyolanın kırıldığını hatırlıyordu. Ancak bunu söylemesinin olayı bil-

mediğini Jonah'a kanıtlamaya yardımcı olacağını düşünmüştü.

Jonah bakışlarını dikkatlice onun üstünde gezdirdi. Sanki yalan söyleyip söylemediğini yargılıyordu.

Nihayet, "Onu kırdılar" dedi. Duraksadı. "Bazı insanlar diğerlerinin eşyalarını yok etme ihtiyacı hissediyorlar sanırım."

"Aman Tanrım" dedi, açık vermemek için elinden geleni yapıyordu. "Çok fena."

"Babam onlarla kavga etmediğim için bana kızdı... Fakat ben öyle biri değilim."

"Amma pislik tiplermiş. Belki polis onları yakalar" dedi.

Jonah'nın yüzüne ufak bir sırıtma yerleşti. "Tuhaf olan da bu. Zaten icaplarına bakılmış."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu inandırıcı olmaya çalışarak.

"Hemen sonrasında, bu heriflere sokağın aşağısında rastladım. Benden daha beter dayak yemişlerdi. Kımıldayamıyorlardı bile." Sırıtması büyüdü. "Birisi onları haklamış. Sanırım bir Tanrı var."

"Çok tuhaf" dedi.

"Belki bir koruyucu meleğim vardır" dedi ona yakından bakarak.

"Belki" diye yanıtladı.

Jonah ona uzun uzun baktı, sanki onun kendi rızasıyla bir şeyi açık etmesini bekliyordu. Fakat o bunu yapmadı.

"Bunların hepsinden daha tuhaf bir şey daha vardı" dedi Jonah nihayet.

Uzanıp sırt çantasından bir şey çıkarttı ve elinde tuttu.

“Bunu buldum.”

Caitlin afallayarak aşağı baktı. Bu şey onun defteriydi.

Defteri alırken yanaklarının kızardığını hissetti. Hem bunu geri aldığı için zevkten dört köşe, hem de Jonah’ın onun orada olduğuna dair bu kanıta sahip olmasından dolayı dehşete kapılmış durumdaydı. Artık muhakkak onun yalan söylediğini biliyor olmalıydı.

“Bazı ayrılmış sayfalar vardı. Hepsini toplayıp içine geri koydum. Umarım hepsini almışımıdır” dedi.

“Almışsın” dedi hafifçe, hislenmiş ve utanmıştı.

“Sayfaların izini sürdüm ve komik olan şu ki... Beni o ara sokağa götürdüler.”

Göz göze gelmekten kaçınarak defterine bakmaya devam etti.

“Defterinin oraya nasıl gittiğini düşünüyorsun?” diye sordu.

Suratını ifadesiz hâlde tutmaya çalışmak için elinden gelenin en iyisini yaparak gözlerinin içine baktı.

“Dün akşam eve yürüyordum ve onu bir yerde kaybettim. Belki onlar bulmuşlardır.”

Jonah onu süzdü.

Sonunda, “Belki de” dedi.

Sessizlik içinde öylece dikildiler.

“Her şeyden daha garip olanı ise” diye devam etti, “Tamamen bilincimi yitirmeden önce seni orada, tepemde, ço-

cuklara beni rahat bırakmaları için bağıırken gördüğüme yemin edebilirim... Delice değil mi?”

Jonah onu süzdü ve Caitlin doğrudan onun gözlerinin içine baktı.

“Böyle bir şeyi yapmak için deli olmam gerekirdi” dedi. Kendini tutmasına rağmen dudağının kenarındaki ufak gülümsemeyi durduramadı.

Jonah duraksadı ve ardından kocaman sırttı.

“Evet” diye cevap verdi. “Öyle olman gerekirdi.”

Dördüncü Bölüm

Gaitlin defteri koltuğunun altında okuldan eve yürürken bulutların üstünde gibiydi. Kim bilir ne zamandır hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Jonah'ın sözleri kafasında dönüp duruyordu.

"Bu gece Carnegie Hall'de bir konser var. İki bedava biletim var. Salon içindeki en kötü koltuklar sanırım ama vokalistin ilgi çekici olması bekleniyor."

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" diye sormuştu gülümseyerek.

O da gülümsemişti.

"Eğer bu yara bere yumağıyla gitmeyi dert etmiyorsan" demişti gülümseyerek. "Her şey bir kenara, mevzu bahis olan cuma gecesi."

Heyecanını zapt edemez hâlde evle ilgili düşünmeyi neredeyse boşladı. Klasik müzik hakkında hiçbir şey bilmesede -hatta daha önce hiç dinlememişti bile- bunu umursamıyordu. Onunla her yere giderdi.

Carnegie Hall. Elbise tercih edildiğini söylemişti. Ne giyecekti ki? Saatine baktı. Eğer konserden önce onunla kafe- de buluşacaksa üstünü değiştirmek için fazla zamanı olmayacaktı. Adımlarını iki katına çıkardı.

Daha farkına bile varmadan eve gelmişti ve binanın kasveti bile havasını bozmadı. Merdivenleri beşer beşer çıkıp eve girdiğinde yorulduğunu hissetmiyordu dahi.

Derhâl annesinin çılgılığı geldi. "Seni aşağılık kaltak!"

Caitlin tam zamanında eğildi; çünkü annesi tam yüzüne doğru bir kitap fırlatmıştı. Kitap tam üstünden geçip arkasındaki duvara çarptı.

Daha Caitlin'in konuşmasına fırsat kalmadan annesi saldırdı. Tırnaklarını çıkarıp doğrudan yüzünü hedefledi.

Caitlin tam zamanında uzanıp bileklerini yakaladı. İleri ve geri giderek onunla mücadele etti.

Caitlin yeni ortaya çıkmış gücünün damarlarına dolduğunu hissedebiliyor ve annesini hiç bunu denemeden bile karşıdaki odaya fırlatabileceğini seziyordu. Ancak bunu kontrol etmek için iradesini kullandı. Annesini itti ama kanepenin üstüne düşmesini sağlayacak kadar.

Annesi kanepede birden gözyaşlarına boğuldu. Öylece oturup hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"*Senin hatan!*" diye bağırды hıçkırıklarının arasında.

"Neyin *var* senin?" diye bağırды Caitlin, tamamen savunması düşmüş ve neler olduğundan bihaber bir hâlde. Onun annesi için bile bu delice bir davranıştı.

"*Sam.*"

Annesi defter sayfasından bir parça uzattı.

Caitlin kâğıdı alırken kalbi çarpmaya başladı, bir ürküntü içine girmişti. Konu her neyse iyi bir şey olamayacağını biliyordu.

“Gitmiş!”

Caitlin elle yazılmış notu inceledi. Okurken konsantre olamıyor, sadece şöyle parçaları seçebiliyordu gözü: Kaçıyorum... Burada olmak istemiyorum... Arkadaşlarımın yanına... Beni bulmaya çalışmayın...

Elleri titriyordu. Sam yapmıştı. Gerçekten gitmişti. Onun için beklememişti bile. Hoşça kal demek için bile beklememişti.

“*Senin* yüzünden!” dedi annesi.

Caitlin’in içinin bir tarafı buna inanamıyordu. Dairenin içinde yürüdü, onu orada bulmaya dair yarım bir beklentiy-le Sam’in odasının kapısını açtı.

Fakat oda boştu. Tertemiz. Tek bir şey bile kalmamıştı. Sam odasını hiç bu kadar temiz tutmazdı. Yani doğrudu, gerçekten gitmişti.

Caitlin midesinin ağzına geldiğini hissetti. Bu sefer annesinin haklı olduğunu, bunun *onun* hatası olduğunu hissetmekten kendini alıkoyamıyordu. Ve bir de Sam’e şöyle demişti: Git o zaman!

Git o zaman! Neden böyle demek zorundaydı ki? Ertesi sabah söylediklerini geri almayı, özür dilemeyi planlamıştı fakat uyandığı zaman o zaten gitmişti. Bugün eve geldiğinde konuşacaktı onunla. Artık çok geçti.

Nereye gitmiş olacağını biliyordu. Gidebileceği tek bir yer vardı: Son kaldıkları şehir. Bir şey olmazdı. Muhtemelen buradakinden daha iyi olurdu. Orada arkadaşları vardı. Bu aklına yattıkça daha az endişelenmeye başladı. Aslına bakılırsa onun adına mutluymuştu. Sonunda yapmıştı işte. Onu nerede bulacağını da biliyordu.

Bununla daha sonra uğraşırdı. Saatine baktığında geç kaldığını fark etti. Odasına koştu ve en iyi kıyafetleriyle ayakkabılarını kaptıktan sonra onları bir spor çantasına attı. Makyajsız gitmek zorunda kalacaktı. Zamanı yoktu.

“Neden dokunduğun her şeyi yok etmek zorundasın ki?” diye bağırırdı annesi tam arkasından. “Seni asla yanıma almalıydım!”

Caitlin sarsılmış bir hâlde ona baktı.

“Neden bahsediyorsun?”

“Doğru” diye devam etti annesi lafına. “Seni yanıma aldım. Sen benim çocuğum değilsin, hiç olmadın. Sen onundun. Sen benim gerçek kızım değilsin. Duydun mu beni? Senin gibi kızım olsa utancımın yerin dibine geçerdim!”

Caitlin, siyah gözlerindeki kini görebiliyordu. Annesini hiç bu kadar derinden hiddetlenmiş bir hâlde görmemişti. Gözlerinden ateş fişkırıyordu.

“Neden hayatımdan iyi olan tek şeyi çıkarmak zorundaydın?” diye bağırırdı annesi.

Annesi bu sefer iki elini kullanarak üstüne çullandı ve doğrudan boğazına saldırdı. Caitlin daha tepki veremeden nefessiz kalmıştı, acayip derecede.

Caitlin nefes almak için mücadele etti ama annesinin kısırcacı çelik gibiydi. Gerçekten öldürmeyi amaçlıyordu.

Hiddet içine dolmaya başladı ve bu sefer onu durduramadı. Tanıdık öfke ateşinin ayak parmaklarından kollarına ve omuzlarına yükselmeye başladığını hissedebiliyordu. Caitlin bunun kendisini sarmasına izin verdi. O sırada boynundaki kaslar şişti. O daha bir şey yapmadan annesinin kısırcacı gevşedi.

Annesi dönüşümün başladığını görmüş olmalıydı çünkü korkmuş görünüyordu. Caitlin kafasını geri atıp kükredi. Korku veren bir şeye dönüşmüştü.

Annesi ellerini indirdi ve bir adım geri atıp ağzı açık bakakaldı.

Caitlin tek eliyle uzanıp onu ittiğinde annesi öyle bir hızla geri doğru uçtu ki duvarı büyük bir sesle kırıp içinden geçerek diğer odaya geçti. Öbür duvara çarpıp bilinçsiz bir şekilde yere düşünceye kadar da uçmaya devam etti.

Caitlin dikkatini toplamaya çalışarak derin bir nefes aldı. Yanına almak istediği bir şey olup olmadığını düşünerek eve bakındı. Bir şey olduğunu biliyordu fakat berrak bir şekilde düşünemiyordu. Spor çantasının içindeki kıyafetleri alıp, moloz yığınının içindeki annesinin yanından geçtikten sonra odasından dışarı çıktı.

Annesi orada uzanmış, inleyerek oturma pozisyonuna geçmeye başlamıştı bile.

Caitlin doğrudan evin dışına doğru yürümeye devam etti.

Annesinin bu şeyi son kez görmüş olacağına yemin etti.

Beşinci Bölüm

Kalbi hâlâ annesiyle yaşadığı sahneden dolayı çarpan Caitlin, soğuk mart gecesinde yolu hızlı adımlarla arşınlandı. Soğuk havanın yüzünü yalaması iyi geldi, serinlemişti. Derin derin nefes aldığı anda kendini özgür hissetti. Asla o eve geri gitmek, çamurlu ayak izlerini takip etmek, bu mahalleyi görmek ve o okula adımını atmak zorunda kalmayacaktı. Nereye gittiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ancak orası her neresiyse, en azından buradan uzakta olacaktı.

Caitlin bulvara geldiğinde kafasını kaldırıp boşta olan bir taksi aradı. Aşağı yukarı bir dakika bekledikten sonra bulamayacağını anladı. Tek seçeneği metroydü.

135. caddedeki istasyona doğru yürüdü. Daha önce hiç New York City metrosuna binmemişti. Hangi hatta bineceği, nereye gideceği konusunda hiç emin değildi ve şu an tecrübe kazanmak için en kötü zamandı. Soğuk bir mart gecesinde, metro istasyonunda, bilhassa bu mahalledekinde nelerle karşılaşabileceğini düşünmek onu korkuttu.

Grafiti dolu merdivenlerden aşağı inip kabine yaklaştı. Şükür ki içeride insan vardı.

“Columbus Circle’a gitmem gerek” dedi Caitlin.

Plastik camın arkasındaki fazla kilolu görevli onu görmezlikten geldi.

“Affedersiniz” dedi Caitlin, “Columbus Cir...”

“Platformdan aşağı dedim ya!” diye çıkıştı kadın.

“Hayır demediniz” diye yanıtladı Caitlin. “Hiçbir şey demediniz!”

Görevli onu yine görmezlikten geldi.

“Ne kadar?”

“İki dolar elli sent” dedi görevli.

Caitlin elini cebine sokup üç tane buruşmuş dolar çıkardı. Camın altından içeri gönderdi.

Onu hâlâ görmezlikten gelen görevli, camın altından metro kartını kaydırды.

Caitlin kartı basıp içeri girdi.

Platform zayıf bir ışıklandırmaya sahipti ve neredeyse ıssızdı. Battaniyelere sarınmış iki evsiz banklardan birine uzanmıştı. Birisi uyuyordu, diğeri o geçerken gözlerini çevirdi. Mırıldanmaya başladı. Caitlin adımlarını hızlandırdı.

Platformun en köşesine gidip eğilip trene baktı. Görünürde bir şey yoktu.

Hadi! Hadi!

Tekrardan saatine baktı. Şimdiden beş dakika gecikmişti. Bunun daha ne kadar süreceğini merak etti. Jonah’nın buluşma yerinden ayrılıp ayrılmayacağını düşündü. Eğer ayrılrsa onu suçlayamazdı.

Gözünün kenarında hızla hareket etmekte olan bir şey fark etti. Kafasını çevirdi. Bir şey yoktu.

Daha yakından baktığında, beyaz çizgili muşamba kaplı duvarda hareket eden bir gölgenin raylara doğru sinsice süründüğünü gördüğünü düşündü. İzlendiği hissine kapıldı.

Fakat tekrar baktığında bir şey göremedi.

Serap görüyor olmalıyım.

Caitlin büyük metro haritasının yanına yürüdü. Delinmiş, yırtılmış ve grafiti ile kaplanmış olsa da hâlâ üstünden metro hattını çıkarabiliyordu. En azından doğru yerdeydi. Burası onu doğrudan Columbus Circle'a götürecekti. Birazcık daha iyi hissetmeye başladı.

“Kayıp mı oldun bebeğim?”

Caitlin kafasını çevirdiğinde tepesinde büyük siyah bir adamın dikildiğini gördü. Adam tıraş olmamıştı ve sırttağında Caitlin, dişlerinden birkaçının eksik olduğunu gördü. Çok yakına geldiği için berbat nefesinin kokusunu alabiliyordu; adam sarhoştı.

Adamın yanından geçip epey bir adım öteye yürüdü.

“Hey orospu, seninle konuşuyorum!”

Caitlin yürümeye devam etti.

Adam uzun duruyordu ve onun olduğu yere doğru gelirken sallanıp sendelemekteydi. Caitlin adımlarını iyice hızlandırdı. Platform uzun olduğu için aralarında hâlâ mesafe vardı. Gerçekten başka bir belayla yüz yüze gelmekten kaçınmak istiyordu. *Şimdi değil, burada değil.*

Adam yakınlaştı. Onunla yüz yüze gelmekten başka çaresi kalmayınca dek ne kadar zamanı olduğunu merak etti. *Lütfen Tanrım, beni buradan çıkar.*

Tam o anda istasyonu sağır edici bir sessizlik doldurdu ve birden tren çıkageldi. *Teşekkürler Tanrım.*

Caitlin trene bindi ve kapılar adamın üstüne kapanırken tatmin dolu gözlerle onu izledi. Sarhoş bir hâlde trenin metal kısmına vuruyor ve küfrediyordu.

Tren ayrıldıktan saniyeler sonra bulanık bir hayalden başka bir şey değildi artık o adam. Caitlin bu mahalleden çıkan yolu tutmuş gidiyordu, yeni hayatına doğru.

• • •

Caitlin, Columbus Circle'da inip hızlı adımlarla yürüdü. Yeniden saatini kontrol etti. Yirmi dakika geç kalmıştı. Yutkundu.

Lütfen burada ol. Lütfen gitmiş olma. Lütfen...

Birkaç blok öteye yürümüştü ki aniden midesinde bir sancı hissetti. Yoğun acıdan dolayı afallayarak durdu.

Karnını tutarak öne doğru eğildi, hareket edemiyordu. İnsanların ona bakıp bakmadığını merak etti ama bunu umursamayacak kadar acı çekiyordu. Bunun gibi bir şeyi daha önce tecrübe etmemişti. Nefes alabilmek için mücadele etti.

Her iki tarafından da insanlar gelip geçiyor fakat kimse onun iyi olup olmadığını kontrol etmek için durmuyordu.

Yaklaşık bir dakika sonra nihayet yavaşça doğruldu. Acı dinmeye başlamıştı.

Bunun ne olabileceğini merak ederek derin derin nefes aldı.

Kafenin yolunu tutarak tekrardan yürümeye başladı. Fakat artık tamamen yolunu kaybetmiş gibi hissediyordu. Bir şey daha... Açlık. Normal bir açlık değil, derin ve karşı konulmaz bir susuzluktu. Yanından köpeğini gezintiye çıkarmış bir kadın gördüğünde Caitlin kafasını çevirip hayvana baktı. Yanından geçerken kafasını eğerek hayvanın boynuna baktığını fark etti.

Köpeğin derisinin üzerinden damarlarının detaylarını, içinden geçen kanı görebildiğini fark etti. Kan geçerken damarlarının atışını seyretti ve ardından dişlerinde donuk bir uyuşma hissini duyumsadı. O köpeğin kanını istiyordu.

Sanki izlendiğini hissetmiş gibi köpek döndü ve korku içinde Caitlin'e baktı. Havladı ve telaşla ileri doğru atıldı. Köpeğin sahibi durumu anlamayarak dönüp Caitlin'e baktı.

Caitlin yürümeye devam etti. Kendine ne olduğunu anlamıyordu. Köpekleri severdi. Asla bir hayvanın canını yakmak istemezdi, bir sineğin bile. Ona neler oluyordu?

Açlık acısı geldiği gibi hızla yok oldu ve Caitlin normale dönmeye başladığını hissetti. Köşeyi döndüğünde kafe görüş alanına girdi ve o da derin nefes alarak adımlarını hızlandırdı, neredeyse kendine geldiğini hissediyordu. Saatine baktı. Otuz dakika geç kalmıştı. Orada olması için dua etti.

Kapıyı açtı. Kalbi çarpıyordu ama bu sefer acıdan değil, Jonah'nın gitmiş olabileceği korkusuyla.

Caitlin gözleriyle hızlıca etrafı taradı. İçeri hızlıca, nefessiz bir hâlde girmişti ve daha şimdiden göze batmaya başladığini hissediyordu. Tüm gözlerin kendisine döndüğünü hissederek önce solundaki sonra da sağındaki masalara baktı. Fakat Jonah'dan hiçbir iz yoktu. İçti acıdı. Gitmiş olmalıydı.

“Caitlin?”

Caitlin kayarak geri döndü. İşte orada, Jonah duruyordu sırtarak. Kalbinin neşeyle dolduğunu hissetti.

“Çok özür dilerim” dedi aceleyle. “Aslında hiç geç kalmam. Ben sadece, yalnız şey...”

“Sorun yok” dedi nazikçe elini omzuna koyarak. “Bunun için endişelenme, gerçekten. İyi olduğuna sevindim” diye ekledi.

Hâlâ yara berelerle dolu, şişmiş durumdaki teniyle çevrili gözlerinin yeşiline ve gülümsemesine baktığında gün içinde ilk kez huzur dolu hissetti. Eninde sonunda her şeyin yoluna girebileceğini hissetti.

“Sorun şu ki eğer yetişeceksek fazla vaktimiz kalmadı” dedi. “Sadece beş dakikamız var. Sanırım o kahveyi başka bir zaman içmek zorunda kalacağız.”

“Sorun değil. İkimizin birlikte konseri kaçırmamasına çok sevindim. Kendimi tıpkı bir...”

Caitlin gözlerini aşağı çevirdiğinde, üstünde hâlâ normal kıyafetlerinin olduğunu görerek dehşete kapıldı. İçinde güzel kıyafetlerinin ve ayakkabılarının olduğu spor çantasını

elinde tutuyordu. Kafeye erkenden gelip tuvalete girmeyi, üstüne güzel kıyafetlerini giyip Jonah'ın gelişine hazır olmayı ummuştu. Şimdiyse karşısında durmuş, pasaklı kıyafetiyle elinde bir spor çantası taşıyordu. Yanakları kızardı. Ne diyebileceğini bilmiyordu.

“Jonah böyle giyindiğim için çok özür dilerim” dedi. “Buraya gelmeden önce üstümü değiştirecektim ama... Beş dakikamız mı kaldı demiştin?”

Jonah yüzünde endişe dolu bir ifadeyle saatine baktı.

“Evet, ama...”

“Hemen dönerim” dedi ve onun cevap vermesine kalmadan restoranın içinde koşturarak tuvalete gitti.

Caitlin tuvalete girip kapıyı kilitledi. Spor çantasını hızlıca açıp, artık buruşmuş olan güzel kıyafetlerini çıkardı. Hızlıca kıyafetlerini ve ayakkabılarını çıkardı ve siyah kadife eteği ile beyaz ipek bluzunu üstüne geçirdi. Sahte incili küpelerini de çıkarıp taktı. Ucuz olsalar da işe yarıyorlardı. Üstünü değiştirme işini siyah yüksek topuklu ayakkabılarını giyerek tamamladı.

Aynaya baktı. Üstü biraz kırışik olsa da hayal ettiği kadar kötü değildi. Hafif açık bluzu, hâlâ takmakta olduğu küçük gümüş haçı ortaya çıkarıyordu. Makyaj yapmak için zamanı yoktu, fakat en azından doğru dürüst giyinmişti. Ellerini suya sokup hızlıca saçlarına biraz dalga verdi. Son noktayı siyah deri çantasını koluna takarak koydu.

Tam dışarı koşmak üzereydi ki eski kıyafetlerini ve ayakkabılarını fark etti. Kafasında durumu tartışarak duraksadı. Gerçekten gecenin geri kalanında o kıyafetleri yanında ta-

şımak istemiyordu. Aslına bakılırsa onları bir daha giymek bile istemiyordu.

Hepsini bir topak hâline getirip büyük bir zevkle köşedeki çöp kutusuna bıraktı. Artık dünyada geriye kalan tek kıyafetini giymekteydi.

Yeni hayatına bu şekilde giyinerek başlaması ona kendini iyi hissettirdi.

Jonah saatine bakıp ayağını vura vura kafenin dışında onu bekliyordu. Caitlin kapıyı açtığı anda kayarak geri döndü ve onu giyinip kuşanmış bu hâliyle görünce donakaldı. Nutku tutulmuş bir hâlde ona baktı.

“Çok... Güzel görünüyorsun” dedi hafifçe.

“Teşekkürler” dedi. *Sen de*, diye yanıt vermek istese de kendini tuttu.

Kendini yeni göstermiş özgüveniyle ona doğru yürüdü, koluna girdi ve nazikçe Carnegie Hall’a giden yola doğru çekti. Jonah onun yanında, boşta olan elini onun elinin üstüne koyup adımlarını hızlandırarak yürüdü.

Bir adamın koluna girmiş olmak iyi hissettirdi. O gün ve önceki gün olan her şeye rağmen Caitlin şu an sanki ayakları yerden kesilmiş gibi hissediyordu.

Aktıncı Bölüm

Carnegie Hall tıklım tıklımdı. Will Call'a doğru, geniş kalabalığı yarararak ilerlerken yolu gösteren Jonah idi. Oraya gitmek kolay değildi. Zenginlerle dolu ve beklenti içindeki kalabalıktaki herkes konsere yetişmek için acele ediyormuş gibi duruyordu. Bu kadar iyi giyimli insanı tek bir yerde gördüğü olmamıştı hiç. Erkeklerin çoğunluğu siyah kravatlıydı, kadınların da çoğunluğu uzun gece elbiseleri giymişti. Her yerde mücevherler parlıyordu. Heyecan vericiydi.

Jonah elinde biletlerle onu merdivenlerden yukarı çıkar-
dı. Onları görevliye verdi, o da biletleri yırtıp yan kısmını
onlara geri verdi.

Jonah iki bileti de cebine koymak üzereyken Caitlin, "Biri
bende kalabilir mi?" dedi.

"Tabii ki" dedi birini ona uzatıp.

Caitlin başparmağıyla bileti ovuşturdu.

"Böyle şeyleri saklamayı severim" dedi kızarak. "Fazla
içliyim sanırım."

Caitlin bileti ön cebine koyarken Jonah gülümsedi.

Bir yer gösterici onları kalın kırmızı halıyla döşeli, lüks bir koridordan yerlerine doğru götürdü. Duvarlarda sanatçıların ve şarkıcıların çerçeveli resimleri asılıydı.

“Peki, bedava biletleri almayı nasıl başardın?” diye sordu Caitlin.

“Viyola hocam” diye yanıt verdi. “Sezonluk biletleri var. Bu gece gelemediği için bana verdi. Umarım para ödememiş olmam değerini azaltmıyordur” diye ekledi.

Caitlin ona baktı, şaşkın hâlde.

“Yani buluşmamızın” dedi.

“Tabii ki hayır” dedi. “Beni buraya sen getirdin. Önemli olan tek şey bu. Bu harika.”

Caitlin ve Jonah, başka bir görevli tarafından doğrudan konser salonuna açılan küçük bir kapıya yöneltildiler. Salonun epey, yaklaşık 15 metre üstündelerdi ve bulundukları küçük bölmede 10-15 koltuk anca vardı. Koltukları balkonun tam kenarında, parmaklıkların hemen yanındaydı.

Jonah kalın ve konforlu koltuğu onun için açtığında Caitlin, aşağıdaki muazzam kalabalığa ve müzisyenlere bakmaktaydı. Burası şimdiye kadar geldiği en şık yerd. Ağarmış saçlardan oluşan denize baktığında burada olmak için 50 yaş genç olduğunu hissetti. Fakat heyecanını aynen koruyordu.

Jonah koltuğuna oturduğunda dirsekleri temas etti ve yanındaki bedenin sıcaklığından dolayı Caitlin’in içi titredi. Orada koltuklarına yerleşmiş beklerlerken uzanıp Jonah’ın elini avuçlarının içine almak istedi. Ancak fazla atak görüne riskini almak istemiyordu. Bu yüzden öylece oturdu ve

onun uzanıp elini tutmasını umdu. Jonah bir hamle yapmadı. Henüz erkendi. Belki biraz da utangaçtı.

Jonah bunu yapmaktansa parmaklıklardan uzanıp parmağını uzattı.

“En iyi kemancılar sahnenin ön kısmına doğru oturanlar” dedi parmağıyla göstererek. “Şuradaki kadın dünyadaki en iyi kemancılardan biri.”

“Hiç burada çaldın mı?” diye sordu.

Jonah güldü. “Keşke” dedi. “Burası evime sadece elli blok uzaklıkta ama yetenek hesabına vuracak olursak aramızda bir gezegen mesafesi var denilebilir. Belki bir gün olur” diye ekledi.

Caitlin, sahnede enstrümanlarını akort etmekle meşgul olan yüzlerce müzisyene baktı. Hepsi siyah kravat giymişti, çok ciddi ve dikkat kesilmiş görünüyorlardı. Duvara doğru olan kısımda büyük bir koro duruyordu.

Aniden, aşağı yukarı yirmi yaşında uzun, dalgalı, siyah saçları olan, papyonlu bir adam göğsünü gere gere sahneye yürüdü. Müzisyenlerin arasından geçip doğrudan ortaya ilerledi. O yürürken tüm izleyenler ayağa kalkıp alkışlamaya başladı.

“O kim?” diye sordu Caitlin.

Adam ortaya gelip gülümseyerek arka arkaya selam verdi. Bu kadar uzak bir yerden bile Caitlin adamın iç gıcıklayıcı bir çekiciliğe sahip olduğunu görebiliyordu.

“Sergei Rakov” diye yanıtladı Jonah. “Dünyanın en iyi solistlerinden biri.”

“Fakat çok genç görünüyor.”

“Olay yaşta değil yetenekte” diye cevap verdi Jonah. “Yetenek var, bir de *yetenek* var. Bu türden bir yeteneğin olması için onunla beraber doğman gerekir ve gerçekten pratik yapman. Günde dört saat değil, sekiz saat. Her gün. Eğer elimden gelse yapardım ama babam izin vermez.”

“Neden?”

“Viyananın hayatımdaki her şey olmasını istemiyor.”

Caitlin sesindeki burukluğu duyabiliyordu.

Nihayet alkış dinmeye başladı.

“Bu gece Beethoven’ın Dokuzuncu Senfonisi’ni çalacaklar” dedi Jonah. “Muhtemelen en ünlü eseri budur. Daha önce duymuş muydun?”

Caitlin kendini aptal gibi hissederek başını iki yana salladı. Dokuzuncu sınıftayken klasik müzik dersi almış olsa da öğretmenin söylediği tek bir kelimeye bile kulak vermemişti. Meseleyi anlamamıştı ve onlar ilerlerken onun kafası başka yerdeydi. Şimdi, keşke dinlemiş olsaydım diyordu içinden.

“Çok büyük bir orkestra lazım” dedi Jonah, “ve muazzam bir koro. Muhtemelen herhangi başka bir müzik eserinin gerektirdiğinden daha fazla müzisyen gerektiriyordur. İzlemesi heyecan verici. Burası bu yüzden bu kadar kalabalık.”

Caitlin gözleriyle salonu taradı. İçeride binlerce insan vardı ve tek bir boş sıra yoktu.

“Bu senfoni, Beethoven’ın sonuncusuydu. Ölüyordu ve bunun farkındaydı. Bunu müziğe dönüştürdü. Gelen ölü-

mün sesi bu.” Jonah ona dönüp özür diler gibi sırıttı. “Bu kadar marazi konuştuğum için kusura bakma.”

“Hayır, sorun değil” dedi içtenlikle. O konuşurken dinlemeye bayılıyordu. Sesine bayılıyordu. Onun bildiği şeylere bayılıyordu. Tüm arkadaşları tırıvırı şeylerden konuşup durduğu için bundan daha fazlasını istiyordu. Onun yanında olduğu için kendini şanslı hissetti.

Jonah’a söylemek istediği çok şey, sormak istediği çok soru vardı. Ancak ışıklar birden söndü ve izleyiciler sessizleşti. Ağzına gelenler beklemek zorunda kalacaktı. Geriye yaslanıp koltuğa kuruldu.

Aşağı baktığında sürpriz bir şekilde Jonah’ın elini fark etti. Elini koltuğun kol konulan kısmına avcu dışı bakacak şekilde koymuş onun elini davet ediyordu. Elini, sanki bunun için yanıp tutuşuyormuş gibi görünmemek için yavaşça uzattı ve onun avcunun içine koydu. Eli sıcak ve yumuşaktı. Elinin avcunun içinde suya dönuştüğünü hissetti.

Orkestra ilk notaları çalmaya başladığında -ki yumuşak, teskin edici, melodik notalardı- üstünden bir saadet dalgasının geçtiğini ve daha önce hiç bu kadar mutlu olmadığını fark etti. Bugün evvelden olan her şeyi unutmuştu. Eğer bu ölümün sesiyse daha fazlasını duymak istiyordu.

Caitlin orada oturmuş müziğin içinde kendini kaybedip bunu neden daha önce hiç dinlemediğini, Jonah ile buluşmasını ne kadar daha uzatabileceğini merak edip dururken

yine oldu. Aniden acı bastırdı. Tıpkı sokaktaki gibi karnına saplandı ve Jonah'ın önünde dizlerinin üstüne çökmemek için tüm iradesini kullanması gerekti. Sessizce dişlerini sıktı ve nefes almak için mücadele etti. Alnından ter boşandığını hissedebiliyordu.

Bir acı dalgası daha hücum etti.

Bu sefer acıyla tiz bir çığlık attı. Kreşendoya yaklaşan müziğin üstünden zar zor duyulacak kadar yüksekti. Jonah duymuş olmalıydı çünkü kafasını çevirip endişeli gözlerle ona baktı. Kibarca bir elini omzuna koydu.

“İyi misin?” diye sordu.

İyi değildi. Acı onu mahvediyordu; ona eşlik eden bir şey daha vardı: Açlık. Açlıktan gözü dönmüş durumdaydı. Hayatında hiç böyle bir his tarafından esir alındığı olmamıştı.

Jonah'a dönüp baktığında gözleri doğrudan boynuna kaydı. Kulaklarından boynuna doğru gelen damarı takip edip gözlerini damarın atışına odakladı. Damarın çarpışını izledi. Kalp atışlarını saydı.

“Caitlin?” dedi Jonah tekrardan.

Açlığı göz karartıcıydı. Eğer orada bir saniye daha durursa kendini kontrol edemeyeceğini biliyordu. Eğer biri onu tutmazsa kesinlikle dişlerini Jonah'ın boynuna geçirecekti.

İradesinin kalan son kırıntısıyla aniden koltuğundan kalkıp Jonah'ın yanından bir kere de atlayarak merdivenlerden yukarı kapıya doğru koştu.

Tam o sırada birden salonun ışıklarının tamamı açıldı. Orkestra son notasını çalmıştı. Ara. Tüm izleyiciler alkışlar eşliğinde ayağa kalktı.

Caitlin tüm kalabalık koltuklarından kalkıp oraya gelmeden birkaç saniye önce çıkış kapısına ulaştı.

“Caitlin!” diye bağırdı Jonah arkasından. Muhtemelen koltuğundan kalkmış onu takip ediyordu.

Onu bu şekilde görmesine izin veremezdi. Daha da önemlisi, yakınlarında bir yere gelmesine asla izin veremezdi. Bir hayvan gibi hissediyordu. Carnegie Hall’ün boş koridorlarında gittikçe daha hızlı yürüdü ve en son tam gaz koşmaya başladı.

Farkına bile varmadan imkânsız bir hıza ulaşmıştı. Halıyla kaplı koridoru yarıp geçiyordu. Avlanmaya çıkmış bir hayvandı o. Yemeğe ihtiyacı vardı. Kendini hızlıca kalabalıktan uzaklaştırması gerektiğini bilecek kadar durumun farkındaydı.

Çıkış kapısını buldu ve omzunu dayadı. Kapı kilitliydi fakat ona öyle bir güçle yüklendi ki kapı menteşelerinden söküldü.

Kendini özel bir merdiven boşluğunda buldu. Başka bir kapıya denk gelinceye kadar merdivenlerden aşağı üçer üçer indi. Onu da omzuyla açtığı anda kendini başka bir koridorda buldu.

Bu koridor diğerlerinden daha münhasır ve daha boştu. Canı burnundan çıkarken bile sahne arkasında bir yere varmış olduğunu fark edebiliyordu. Koridordan aşağı yürürken açlığın verdiği acıyla iki büklüm oluyor ve bir saniye daha dayanamayacağını biliyordu.

Elini kaldırıp ilk bulduğu kapıyı ittirdi ve bir kerede açtı. Burası özel bir soyunma odasıydı.

Aynanın önünde, kendine hayranlıkla bakan Sergei vardı. Solist olan. Burası onun kulis odası olmalıydı. Her nasılsa buraya gelmişti.

Siniri bozulmuş bir hâlde ayağa kalktı.

“Üzgünüm, şu an imza veremem” diye çıkıştı. “Güvenlik görevlileri sana söylemiş olmalıydı. Bu arayı kendime ayırıyorum. Şimdi eğer izin verirsen hazırlanmam lazım.”

Gırtlğından gelen bir kükreme eşliğinde Caitlin hemen boynuna uzandı ve dişlerini dibine kadar batırdı.

Sergei çığlık attı. Fakat artık çok geçti.

Dişleri damarlarının içine doğru nüfuz etti. Kanı içti. Kanının kendi damarlarına karıştığını, açlığının geçmeye başladığını hissetti. İhtiyacı olan şey tam buydu işte. Bir saniye daha bekleyemezdi.

Sergei baygın bir hâlde sandalyesine çöktü. Caitlin yüzü kan içinde geri çekilip gülümsedi. Yeni bir lezzet keşfetmişti. Artık bir daha onunla arasında hiçbir şey duramazdı.

Yedinci Bölüm

New York cinayet masası dedektifi Grace Grant, Carnegie Hall'ün kapılarını açar açmaz, önündeki vakanın fena bir şey olacağını biliyordu. Basının daha önce de zıvanadan çıktığını görmüştü fakat böylesine hiç rast gelmemişti. Muhabirler on kat daha fazla sayıda ve alışılmadık şekilde saldırgandı.

“Dedektif!”

Flaşların patladığı odaya girerken arka arkaya ona bağırdılar.

Grace ve dedektifleri lobiden geçerken muhabirler üç-beş santimlik yeri zar zor bırakmıştı. Kısa siyah saçlı, gözleri aynı koyulukta olan kırk yaşındaki Grace, kaslı ve görmüş geçirmiş yapısıyla normalde kendi yolunu açacak kadar diri olurdu. Fakat bu sefer işler kolay değildi. Muhabirler bunun büyük bir hikâye olduğunu biliyorlardı ve peşini bırakmayacaklardı. Bu, hayatını çok daha zorlaştıracaktı.

Şöhretinin ve kuvvetinin zirvesinde olan uluslararası bir genç star öldürülmüştü. Tam Carnegie Hall'ün ortasında ve tam da ilk Amerika konseri sırasında. Basın zaten ilk konse-

ri izlemek için buraya önceden gelmişti. En ufak bir istisna olmadan bu performansın haberi dünyadaki tüm ülkelerin gazetelerinde basılacaktı. Eğer yalnızca sendelese, düşse ya da bileğini burksa bile bu hikâye birinci sayfadan verilebilirdi.

Şimdi bu olmuştu bir de. Tam da lanet olası performansının ortasında, tam da birkaç saniye önce şarkı söylemekte olduğu salonda. Bu kadarı çok fazlaydı işte. Basın bu hikâyeyi boğazından yakalamıştı ve salmayacaktı.

Birçok muhabir mikrofonları suratına doğru ittiriyordu.

“Dedektif Grant! Sergei’nin vahşi bir hayvan tarafından öldürüldüğü söyleniyor. Bu doğru mu?”

Yolunu dirseğiyle açmaya çalışırken onları görmezden geldi.

“Neden Carnegie Hall’ün güvenliği daha iyi değildi dedektif?” diye sordu başka bir muhabir.

Bir başkası “Bunun bir seri katil olduğuna dair bildirimler var. Ona ‘Beethoven Kasabı’ diyorlar. Bir yorumunuz olacak mı?” diye bağırdı.

Odanın sonuna geldiğinde arkasına dönüp onlara baktı.

Kalabalık sessizleşti.

“Beethoven Kasabı mı?” diye tekrarladı. “Bundan daha iyisini bulamamışlar mı?”

Bir soru daha sormalarına fırsat vermeden apar topar odadan çıktı.

Grace yol boyunca, kendisine malumatlarını aktaraduran dedektifleri tarafından kapatılmış Carnegie Hall’ün arka merdivenine doğru yürümeye devam etti. Gerçek şu ki ne

dediklerini pek dinlemiyordu. Yorgundu. Geçen hafta kırkına basmıştı ve bu kadar yorgun olmaması gerektiğini biliyordu. Fakat uzun mart geceleri yakasından düşmemişti ve biraz dinlenmesi gerekiyordu. Eğer intiharları saymazsak bu, ay içindeki üçüncü cinayetti. O ise sıcak hava, biraz yeşillik, ayaklarının altında yumuşak kum olsun istiyordu. Kimsenin kimseyi katletmediği, kimsenin intiharı aklından bile geçirmediği bir yere gitmek istiyordu. Farklı bir hayat istiyordu.

Sahne arkasına giden koridora girdiğinde saatini kontrol etti. Gecenin biri olmuştu. Daha bakmasına bile gerek kalmadan suç mahallinin kirletildiğini söyleyebilirdi. Onu neden buraya daha erken çağırmamışlardı ki?

Annesinin söylediği gibi otuzuna geldiğinde evlenmeliydi. Hayatında bir adam vardı o sırada. Kusursuz değildi ama işini görebilirdi. Ancak o babası gibi kariyerine tutunmuştu. Babasının istediği şeyin bu olduğunu düşünmüştü. Artık babası ölmüştü ve onun gerçekten ne istediğini asla ortaya çıkaramamıştı. Yorgundu, bir de yalnız.

Arkasında yürüyen dedektiflerden biri, “Hiç tanık yok” dedi. “Adli birimler olayın 10:15 ila 10:28 arasında bir zamanda olduğunu söylüyorlar. Neredeyse hiç mücadele izi yok.”

Bu suç mahali Grace’in hoşuna gitmemişti. İşin içinde çok fazla insan vardı zaten ve ondan önce çok fazla insan buraya gelmişti. Yaptığı her hareket göz önünde olacaktı. Bir de ne kadar muazzam soruşturma işi çıkarırsa çıkarsın parsayı başkası götürecekti. İşin içinde çok fazla departman vardı. Yani çok fazla politika.

Nihayet muhabirlerin geri kalanını da geçip sadece seçkin memurların girmesine izin verilen, bantla çevrilmiş ala-

na ayak bastı. Bir sonraki koridora girdiğinde nihayet etraf sessizleşti. Sonunda tekrardan düşünebiliyordu.

Soyunma odasının kapısı hafif aralık duruyordu. Lastik bir eldiven takıp uzandı ve kapının geri kalan kısmını da hafifçe açtı.

Yirmi yıllık polislik hayatı boyunca çok şey görüp geçirmişti. Neredeyse mümkün olan her şekilde öldürülmüş insanla karşılaşmıştı. Hatta öyle şeyler vardı ki en kötü kâbuslarında bile bunları hayal edemezdi. Ancak bunun gibisini daha önce hiç görmemişti.

Kanlı olduğundan değil, ürkütücü bir şiddet vuku bulduğundan değil, başka bir şeydi bu. Gerçeküstü bir şey. Her taraf çok sessizdi. Her şey yerli yerindeydi; tabii cesedin durumu dışında. Ceset sandalyede geriye yaslanmış ve boynu açıkta kalmıştı. Ve işte orada, ışığın altında, tastamam iki delik duruyordu tam şah damarının üzerinde.

Kan yoktu. Mücadele izi yoktu. Hiç yırtık elbise yoktu. Odadan dışarı bir şey çıkarılmamıştı. Sanki odaya bir yarasa girmiş, adamın kanını hiçbir yeri kirletmeden içtikten sonra başka hiçbir şeye dokunmadan çıkıp gitmişti. Tüyler ürperici bir durumdu ve hiç kuşkusuz dehşet vericiydi. Eğer teni tamamen beyazlaşmamış olsaydı onun hâlâ hayatta olduğunu, ufak bir kestirme molası verdiğini düşünebilirdi. Hatta içinden, gidip adamın nabzına bakmak bile geldi. Ancak bunun aptalca olacağını biliyordu.

Sergei Rakov. Genç biriydi. Duyduklarına bakılırsa kendini beğenmiş, zibidinin tekiydi. Önceden edindiği düşmanları olabilir miydi acaba?

Bunu ne yapmış olabilir ki? Merak etti. Bir hayvan mı? Bir insan mı? Yeni bir tür silah mı? Yoksa bunu kendi kendine mi yapmıştı?

Dedektif Ramos, “Saldırının açısı intihar ihtimalini ortadan kaldırıyor” dedi. Her zamanki gibi not defteriyle yanında duruyor ve yine her zaman olduğu gibi aklını okuyordu.

“Onunla ilgili elinizde ne varsa hepsini istiyorum” dedi memure. “Kime borcu olduğunu, düşmanlarının kim olduğunu, eski kız arkadaşlarını, müstakbel karılarını bilmek istiyorum. Hepsini istiyorum. Yanlış insanların canını sıkmış olabilir.”

“Tamam hanımefendi” dedi adam ve odadan dışarı koştu.

Neden onu katletmek için tam bu zamanı seçsinlerdi ki? Neden konser arası? Bir mesaj mı yollamak istiyorlardı?

Haliyla kaplı odada yavaşça yürüdü. Daireler çizip ona mümkün olan her açıdan baktı. Adamın uzun siyah saçları ve ölüyken bile çarpıcı bir cazibesi vardı. Yazık ki ne yazık...

O anda aniden bir ses odayı doldurdu. Birden tüm memurlar kafasını çevirdi. Yukarı baktıklarında ufak televizyonun açıldığını gördüler. Bu geceki performansın çekimi oynuyordu. Odayı Beethoven’ın Dokuzuncu Senfonisi doldurdu.

Dedektiflerden biri televizyonu kapatmak için uzandı.

“Yapma” dedi Grace.

Memur tam yarıdayken durdu.

“Dinlemek istiyorum.”

Sergei'nin sesi odayı doldururken Grace öylece durup ona baktı. Birkaç saat önce yaşam dolu olan bir ses... Tüyler ürpertici.

Grace bir kez daha odanın içinde tur attı. Bu sefer dizlerinin üstüne çöktü.

"Zaten bu odayı inceledik dedektif" dedi FBI ajanı sabırsız bir şekilde.

Göz hizasının tam ucunda bir şey ilişti gözüne. Hoş mu hoş sandalyelerden birinin uzak ucuna kadar uzandı. Boyunu eğip kolunu uzattı ve elini altına soktu.

Nihayet aradığını bulmuştu. Kızarmış suratıyla ayağa kalktı ve elindeki kâğıt parçasını yukarı kaldırdı.

Diğer dedektiflerin tamamı gözlerini ona çevirdi.

"Bir bilet" dedi, eldivenli eliyle kâğıdı inceleyerek. "Mez-zanine sağ, koltuk üç. Bu geceki konserden."

Kendisine boş gözlerle bakmakta olan dedektiflerin gözlerinin içine baktı.

İçlerinden biri, "Bunun katile mi ait olduğunu düşünüyorsunuz?" dedi.

"Bir şey biliyorum" dedi ölü Rus opera yıldızına son bir bakış atarak "Ona ait değil."

• • •

Kyle, kırmızı halı döşenmiş koridorun içinden kalabalığı yararak ilerledi. Tepesi atmıştı, her zamanki gibi. Kalabalıklardan nefret ediyordu, Carnegie Hall'den de. Bir keresinde

buraya konsere gelmişti, 1890'larda. İşler o zaman da pek iyi gitmemişti. Garezi pek kolay geçmiyordu.

Siyah ceketinin yakaları boynunu kapatmış ve yüzünü çevrelemiş şekilde koridorda ilerlerken insanlar ona yol verdi. Memurlar, güvenlik görevlileri, basın muhabirleri, tüm kalabalık geçmesi için yol açtı.

İnsanları kontrol etmek çok kolay, diye düşündü. Akılları ufacık şaşmayagörsün, hemen koyun gibi yoldan çekiliveriyorlar.

Blacktide meclisinden bir vampir olan Kyle, son 3000 yılda olan her şeyi görmüştü. İsa'yı öldürdüklerinde o buradaydı. Fransız Devrimi'ne şahit olmuştu. Çiçek hastalığının Avrupa'ya yayılmasını seyretmiş ve hatta buna yardım etmişti. Onu hayrete düşürecek bir şey kalmamıştı pek.

Ancak bu gece hayrete düşmüştü ve hayret etmekten pek hoşlanmıyordu.

Normalde olsa alışıldık şekilde davranır, heybetli vücudunun kendi adına konuşmasına izin verir ve kalabalığın içinden o şekilde geçerdi. Geçirdiği yıllara rağmen genç ve yakışıklı görüldüğü için insanlar genellikle ona yol veriyorlardı. Fakat bu gece, hele eldeki şartlar hesaba katılırsa, bunun için sabrı yoktu. Kafasında cevaplanmamış, yakıcı sorular vardı.

Ne türden azgın bir vampir, açıkça bir insanı öldürecek kadar arsız olabilirdi? Hele bunu umuma açık bir yerde yapıp cesedin bulunması dışında başka bir olasılık bırakmazdı? Irklarının her kuralına karşı gelmişti. Bu ırkın ister iyi ister kötü tarafında olun, geçmediğiniz tek çizgi buydu. Kimse

ırklarına bu şekilde dikkat çekilsin istemezdi. Amentülerinde bu ihlalin tek bir cezası vardı: Ölüm. Hem de uzun, acılı bir ölüm.

Kim böyle bir şeye girişecek kadar gözü dönmüş olabilirdi? Basının, politikacıların, polisin bu kadar ilgisini çekecek bir şeye girişebilirdi? Daha da kötüsü, bunu kim onların meclisinin bölgesinde yapabilirdi? Bu olay meclislerinin kötü görünmesine neden oluyordu; kötüden de kötü. Onları savunmasız gösteriyordu. Tüm vampir ırkı bir araya gelip onlardan hesap sorabilirdi. Eğer ki bu serseriye bulmazlarsa bu, doğrudan bir savaş anlamına gelebilirdi. Tam da buna kalkışamayacakları bir zamanda olurdu böyle bir savaş. Tam büyük planlarını uygulamaya koyacakları sırada...

Kyle, yanından geçerken kadın dedektif ona sert bir şekilde çarptı. Bir de üstüne üstlük dönüp kendisine baktı. Şaşırmıştı. Bu kalabalıkta başka hiçbir insan onu fark edecek güce ya da iradeye sahip değildi. Herhâlde diğerlerinden daha dişli biri olmalıydı. Ya öyleydi ya da kendisinin havası sönüyordu.

Zihin gücünü ikiye katlayıp doğrudan kadına yöneltti. Kadın nihayet kafasını sallayarak dönüp yürümeye devam etti. Onu bir kenara yazmalıydı. Aşağı baktığında yaka kartını görmüştü. Dedektif Grace Grant. İleride başlarına bela açabilirdi.

Kyle koridordan yürümeye devam etti. Daha fazla muhabire sürtünerek geçti, olay yerini saran bantı ve en son olarak da yeni bir FBI ajanı sürüsünü geride bıraktı. Yarı açık kapıya doğru ilerleyip içeri baktı. Odanın içi pek çok FBI

ajanıyla doluydu. Aynı zamanda pahalı takım elbise giymiş bir adam daha vardı. Adamın fıldır fıldır, ihtiras akan gözlelerinden onun bir politikacı olduğunu tahmin etti.

“Rus elçiliği durumdan memnun değil” diye çıktı adam sorumlu FBI ajanına. “Bunun sadece New York polisi ya da Amerikan Hükümeti’ne ait bir mesele olmadığını fark ediyorsundur. Sergei ulusal solistlerimiz arasında bir stardı. Onun cinayeti, ülkemize yapılmış bir saldırı olarak yorumlanmalıdır...”

Kyle avucunu açtı ve irade gücünü kullanarak politikacının ağzını kapadı. Politikacıların konuşmasını dinlemekten nefret ediyordu ve bunun ağzından yeterince şey duymuştu. Ruslar’dan da nefret ediyordu. Aslına bakılırsa çoğu şeyden nefret ederdi. Ancak bu gece nefreti yeni bir düzeye ulaşmıştı. Sabırsızlığı, içindeki en uç noktayı açığa çıkarıyordu.

Odadaki kimse politikacının ağzını Kyle’ın kapadığını fark etmedi, hatta politikacının kendisi bile. Ya da kim bilir, belki bunun için minnettardılar. Kyle yana çekilip zihin gücünü herkesi odadan çıkarmak için kullandı.

“Birkaç dakikalığına bir kahve molası verelim diyorum” dedi sorumlu FBI ajanı aniden. “Biraz kafamızı toplayalım.”

Kalabalık hemfikir şekilde başlarını salladıktan sonra sanki bu yapmaları gereken en doğal şeymiş gibi odadan çıkıp gittiler. Son bir adım olarak Kyle çıkarlarken odanın kapısını kapamalarını da sağladı. İnsan seslerinden nefret ediyor ve bilhassa şu an hiç duymak istemiyordu.

Kyle derin bir nefes aldı. Yalnız kaldığı için düşüncelerini tamamen bu adam üstüne yoğunlaştırabilirdi. Yakına gelip Sergei'nin yakasını açtı ve ısırma izlerini ortaya çıkardı. Kyle uzanıp soluk ve soğuk iki parmağını deliklerin üstüne koydu. Onları bir süre tutup aradaki mesafeyi kaydetti.

Tahmin ettiğinden daha küçük bir ısırıktı. Başiboş vampir bir kadındı. Ve gençti. Dişler o kadar da derin değildi.

Parmaklarını tekrardan deliklerin üstüne koyup gözlerini kapadı. Kanın doğasını, onu ısırın vampirin doğasını hissetmeye çalıştı. Sonunda hayretler içinde gözleri kocaman açıldı. Çabucak parmaklarını çekti. Hissettiği şey hoşuna gitmemişti. Bunu tanıyamamıştı. Kesinlikle başiboş bir vampirdi. Ne kendi klanından, ne de bildiği başka bir klandandı. Daha da sıkıntı verici olan şey, onun hangi soydan olduğunu bile tespit edememişti. 3000 yıllık hayatı boyunca başına hiç böyle bir şey geldiği olmamıştı.

Parmaklarını yukarı kaldırıp tadına baktı. Kokusu onu kendinden geçirdi. Normalde olsa bu kadarı yeterli olurdu. Onu tam olarak nerede bulacağını bilirdi ama hâlâ yitik durumdaydı. Bir şey görme yetisini bulandırıyordu.

Kaşlarını çattı. Bu durumda hiç seçenekleri kalmayacaktı. Onu bulmak için insanların polislerine güvenmek zorunda kalacaklardı. Üstleri bundan memnun olmayacaktı.

Kyle, sanki böyle bir şey mümkünmüşçesine daha da sinirlendi. Sergei'ye baktı ve onunla ne yapmak gerektiğini düşündü. Birkaç saat içinde uyanacak ve ellerinden kaçmış başka bir klansız vampir daha insan içine karışacaktı. Onu tam şimdi hayrına öldürebilir ve bu işi kapatabilirdi. Aslında

bu epey işine gelirdi. Vampir ırkının bir ilaveye daha ihtiyacı yoktu.

Fakat bu Sergei'ye büyük bir hediye vermek olurdu. Böylece ölümsüzlükten dolayı cefa çekmez, binlerce yıl hayatta kalıp umutsuzluğa kapılmaktan, sonu gelmeyen gecelerden dolayı sürünmezdi. Hayır, bu çok kibarca olurdu. Neden Sergei'ye de kendisi gibi ıstırap çektirmesindi ki?

Bunu düşündü. Bir opera sanatçısı. Evet. Meclisleri bundan epey hoşlanabilirdi. Bu ufak Rus çocuk canları ne zaman isterse onları eğlendirebilirdi. Onu geri götürür, dönüştürür ve kendi tasarrufunda başka bir dalkavuk daha edinirdi.

Ayrıca Sergei onu bulmasına yardım edebilirdi. Şimdi kokusu kanına karışmıştı. Sergei onları ona götürebilirdi. Onlar da onun canına okurdu.

Sekizinci Bölüm

Caitlin acıyla yanarak uyandı. Derisi yanıyormuş gibiydi ve gözlerini açmaya çalıştığı zaman bıçak gibi saplanan bir acı onları kapanmaya zorluyordu. Acı kafasının içinde zonkluyordu.

Gözlerini kapalı tutup elleriyle etrafı hissetmeye çalıştı. Bir şeyin üstünde yatıyordu. Yumuşak fakat dayanıklı duruyordu, düz değildi. Bu bir yatak olamazdı. Parmaklarını boylu boyunca dolaştırdı. Plastiğe benziyordu.

Caitlin bu sefer daha yavaşça açtı gözlerini ve ellerine doğru baktı. Siyah plastik. Bir de o koku. Neydi ki bu? Kafasını azıcık çevirip gözlerini biraz daha açınca fark etti. Siyah çöp torbalarının üstüne sırtüstü serilmişti. Boynunu doğrulttu. Bir çöp kutusunun içindeydi.

Önce oturma pozisyonuna geçti. Ağrısı infilak etti. Boyunu ve başı ağrıdan çatlıyordu. Pis koku katlanılacak gibi değildi. Gözlerini açıp etrafına baktı ve dehşete düştü. Nasıl olmuştu da buraya gelmişti?

Kafasında onu buraya getiren olayları yeniden kurmaya çalışarak alnını ovuşturdu. Baştan başladı. Önceki geceyi

hatırlamaya çalıştı. Tüm iradesini, hatıralarını geri getirmek için harcadı. Yavaşça parçalar belirdi...

Annesiyle kavgası, metro, Jonah ile buluşması, Carnegie Hall, konser, sonra... Sonra...

Açlık, iştah. Evet, iştah. Jonah'ın yanından ayrılması, aceleyle dışarı fırlaması, koridorlarda koşturması, sonra... Boşluk. Hiçbir şey.

Nereye gitmişti ki? Ne yapmıştı ve nasıl olmuştu da buraya gelmişti? Onu Jonah mı sürüklemişti, onunla işini görüp buraya mı bırakmıştı?

Öyle olduğunu düşünmüyordu. Onun böyle bir tip olduğunu hayal edemiyordu. Hatırladığı son anda, koridorlarda dolaşırken yalnızdı. Onu epey arkada bırakmıştı. Hayır. Bunu yapan o olamazdı.

Neydi o zaman?

Caitlin çöpte yavaşça dizlerinin üstüne kalktı. Ayaklarından biri, iki bacağının arasından kayıp çöpün içine daha da batmasına neden oldu. Ayağını çabucak çekip sert bir zemini, fazlaca ses çıkaran plastik şişelerin üzerini buldu.

Yukarı baktığında çöp kutusunun metal kilidinin açık olduğunu gördü. Acaba kendisi açıp gece buraya mı gelmişti? Neden bunu yapmıştı ki? Uzandı ve yukarıdaki metal çubuğu tuttu. Kendisini yukarı çekip dışarı çıkacak kadar gücü olup olmadığından şüphelendi.

Deneyince kendisini kolayca dışarı çıkarabilmesine şaşırıldı. Tek bir zarif hareketle bacaklarını üstten atıp birkaç metre aşağıdaki beton zemine indi. Muazzam bir çeviklikle

yere düşüşüne, hiç canını yakmadan inmesine hayret etti. Ona ne oluyordu?

Tam Caitlin New York City kaldırımına indiğinde oradan iyi giyimli bir çift geçiyordu. Onları ürküttü. Çift döndü ve dehşetli gözlerle ona baktı. Genç bir kızın büyük bir çöp kutusundan neden aniden dışarı fırlayıverdiğini kavrayamamış gibi duruyorlardı. Ona en tuhaf bakışlarını atıp ardından yürüyüş hızlarını iki katına çıkardılar. Ondan en kısa zamanda uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

Caitlin onları suçlamadı. Muhtemelen onların yerinde olsa aynısını yapardı. Kendine baktığında hâlâ dün gecedен kalma kıyafetlerinin üzerinde olduğunu gördü. Üstündekiler baştan başa lekelenmiş ve çöpe bulanmıştı. Kokuyordu. Giysilerini temizlemek için elinden geleni yaptı.

Bununla meşgulken ellerini çabucak ceplerine götürdü. Telefonu yoktu. Evden çıkarken alıp almadığını hatırlamak için cebelleşti.

Hayır. Dairede, odasındaki masanın köşesinde unutmuştu. Telefonu alacaktı fakat annesi yüzünden iki ayağı bir pabuca girdiği için istemeden bırakıvermişti. *Lanet olsun*. Aynı zamanda defterini de bırakmıştı. İkisine de ihtiyacı vardı; tabii bir de düş almaya ve üstünü değiştirmeye.

Caitlin bileğine baktığında saatinin olmadığını gördü. Geceleyin bir yerde kaybetmiş olmalıydı. Sokak arasından çıkıp dolu kaldırımlara ayak bastığında gün ışığı tam yüzüne vurdu. Acı alnını delip geçti.

Hemen gölgeye geri döndü. Neler olduğunu anlayamıyordu. Şükür ki ikindi olalı epey olmuştu. Akşamdan

kalma hâlinin ya da bu her neyse artık, geçeceğini ümit ediyordu.

Düşünmeye çalıştı. Nereye gidebilirdi? Jonah'ı aramak istedi. Deliceydi bu, zira onu çok az tanıyordu. Son geceden sonra, ne yapmışsa artık, onu bir daha görmek istemeyeceğine emindi. Ancak hâlâ aklına ilk gelen oydu. Sesini duymak, onun yanında olmak istiyordu. Her şeyi geçelim, neler olduğunu anlatması için ona ihtiyacı vardı. Can havliyle onunla konuşmak istedi. Telefonuna ihtiyacı vardı.

Eve son bir kez gidip telefonunu ve defterini aldıktan sonra çıkabilirdi. Annesinin evde olmaması için dua etti. Belki bu sefer tek bir kereliğine şans onun yanında olurdu.

Caitlin evinin bulunduğu binanın dışında durdu ve endişeyle yukarı baktı. Artık güneş batıyor ve onu eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Aslına bakılırsa gece yaklaştıkça her geçen saatle birlikte kendisini daha güçlü hissediyordu.

Beş katın merdivenlerini öyle bir hızla çıktı ki kendisi bile hayret etti. Basamakları üçer üçer çıkarken bacaklarında en ufak bir yorgunluk yoktu. Bedenine neler olduğunu anlayamıyordu fakat her neyse buna bayılıyordu.

Evin kapısına yaklaştıkça keyfi kaçmaya başladı. Annesinin evde olup olmadığını düşünürken kalbi çarpmaya başladı. Nasıl tepki verirdi?

Fakat tam kapının topuzuna uzanırken kapının zaten yarı

açık olduğunu görerek afalladı. Çarpıntısı hızlandı. Kapı neden açık olsundu ki?

Caitlin tereddüt ederek içeri girdi. Ayağının altındaki parke gıcırdıyordu. Kapı aralığından yavaşça içeri girip salona adım attı.

İçeri girip kafasını çevirmesiyle elini hayretler içinde ağzına götürmesi bir oldu. Bünyesini korkunç bir mide bulantısı kapladı. Döndü ve kustu.

Annesi öylece uzanmış, zeminin üstünde gözleri açık duruyordu. Ölmüştü. Annesi ölmüştü. Ama nasıl?

Boynundan sızan kan yerdeki ufak bir birikintide toplanmıştı. Bunu kendi kendine yapmış olmasının mümkünü yoktu. Öldürülmüştü. Katledilmişti. Ama nasıl? Kim tarafından? Annesinden ne kadar nefret etse de sonunun böyle olmasını asla istemezdi.

Kan hâlâ tazeydi ve Caitlin bunun yeni meydana gelmiş olması gerektiğini fark etti aniden. Kapı yarı açıktı. İçeri biri mi girmişti?

Birden her yöne dönerek bakındı. Ensesinde birinin nefesini alıyor gibiydi. Dairenin içinde başkaları mı vardı?

Sanki içinden sorduğu bu soruya cevap verircesine tam o anda, tepeden tırnağa siyah giyinmiş üç insan diğer odadan çıkageldi. Hiç istiflerini bozmadan salona doğru yürüdüler, doğrudan Caitlin'e doğru. Üç adam. Kaç yaşında olduklarını söylemek zordu. Yaşlanmaktan azade duruyorlardı. Bir ihtimal yirmisindeydiler. Hepsi yapılıydı, kaslıydı, tek bir gram yağları yoktu; iyi giyimliydiler ve çok ama çok solgunlardı.

İçlerinden biri ileri çıktı.

Caitlin korkuyla bir adım geri attı. Yeni bir his içini kaplıyordu, bir korku hissi. Nasıl olduğunu anlayamasa da bu kişinin enerjisini hissedebiliyordu. Hissettiği şey çok ama çok kötüydü.

“Pekâlâ” dedi liderleri, karanlık ve kem bir sesle. “Kızartılacak tavuk eve gelmiş.”

“Kimsiniz siz?” dedi Caitlin geri geri yürüyerek. Silah benzeri bir şey bulmak için odayı taradı. Belki bir boru ya da sopa. Çıkış noktalarını düşünmeye başladı. Arkasında bir pencere vardı. Yangın çıkışına mı gidiyordu acaba?

“Biz de tam sana bunu sormaya gelmiştik” dedi liderleri. “İnsan dostunun verilecek cevabı yokmuş” dedi annesinin bedenini işaret ederek. “Umarız senin vardır.”

İnsan mı? Neyden bahsediyordu ki bu?

Caitlin birkaç adım daha geri attı. Gidecek fazla bir yeri kalmamıştı. Neredeyse duvara dayanmıştı. Şimdi hatırlıyordu: Arkasındaki pencere *sahiden de* yangın çıkışına gidiyordu. Dairedeki ilk gün oraya oturduğunu hatırlıyordu. Paslı ve köhneydi fakat işe yarar duruyordu.

“Carnegie Hall’de baya bir beslenmişsin” dedi adam. Üçü de yavaşça ona yaklaştı. Hepsi birer adım ileri çıktı. “Çok dramatik.”

Caitlin çan havliyle hafızasını yokladı.

Beslenmek mi? Ne kadar denese de adamın neyden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

“Neden arada?” diye sordu adam. “Vermek istediğin mesaj neydi?”

Artık duvara gelip dayanmış durumdaydı ve gidecek yeri kalmamıştı. Adamlar bir adım daha yaklaştılar. Eğer onlara istedikleri şeyi söylemezse kesinlikle onu öldüreceklerini hissetti.

Elinden geldiğince düşündü. *Mesaj? Ara?* Koridorlarda, halıların üstünde, bir o oda, bir bu oda dolaştığını hatırlıyordu. Arayarak. Evet, işte canlanıyordu. Açık bir kapı vardı. Bir soyunma odası. İçeride bir adam. Dönüp ona bakmıştı. Gözlerinde korku vardı ve sonra...

“*Bizim* bölgemizdeydin” dedi adam, “ve kuralları biliyorsun. Buna cevap vermek zorunda kalacaksın.”

Bir adım daha yaklaştılar.

Çarpma sesi.

Tam o anda dairenin kapısı sonuna kadar açıldı ve çok sayıda polis silahlarıyla içeri doluştu.

“Kıpırdamayın orospu çocukları!” diye bağırdı polis.

Üç adam dönüp polislere baktı.

Ardından yavaşça, hiç korkmadan onlara doğru yürümeye başladılar.

“KİPIRDAMAYIN dedim!”

Lider yürümeye devam etti ve polis silahını ateşledi. Çıkan ses sağır ediciydi.

İnanılmaz bir şekilde liderleri durmadı. Daha da geniş gülmüseddi ve elini uzatıverip kurşunu havada yakaladı. Caitlin kurşunu havada, avucunun içiyle durdurması karşısında küçük dilini yutmuştu. Ardından elini yukarı kaldırıp yumruk yaptı ve kurşunu ezdi. Elini açtığı anda toz yere serpildi.

Polisler de ağızları beş karış açık bir hâlde ona baktılar.

Liderin sırtması daha da büyüdü. Sonra uzanıp polisin pompalı tüfeğini kavradı. Onu elinden alıp çevirdi ve doğrudan polisin yüzüne vurdu. Polis kendi adamlarından birkaçını devirerek geri uçtu.

Caitlin yeterince şeye tanık olmuştu.

Hiç duraksamadan döndü ve pencereyi açıp dışarı çıktı. Yangın merdivenine atlayıp paslı ve köhne merdivenlerden aşağı doğru koşturmaya başladı.

Canı yettiğince koştu, döne döne. Bu eski yangın merdiveni muhtemelen yıllardır kullanılmamıştı ve o tam köşeyi dönerken basamaklardan biri boşaldı. Çığlık atarak kaydı fakat dengesini sağlamayı başardı. Yangın merdiveni baştan aşağı eğilip yön değiştirdi ama tamamen su koyuvermedi.

Üç basamak aşağı kaymıştı ki sesi duydu. Yukarı baktı ve üç adamın yangın merdivenine atladığını gördü. İnanılmaz bir hızla, ondan çok daha süratli bir şekilde aşağı inmeye başladılar. Caitlin adımlarını hızlandırdı.

Birinci kata ulaştığında gidecek yer olmadığını gördü. Kaldırıma inmek için dört buçuk metreden atlaması gerekiyordu. Kafasını çevirdiğinde onların gelmekte olduğunu gördü. Tekrar aşağı baktı. Başka seçeneği yoktu. Atladı.

Caitlin darbe için kendini hazırladı ve kötü bir iniş olmasını bekledi. Ancak hayretler içerisinde, tıpkı bir kedi gibi, yumuşak bir şekilde ayaklarının üstüne düştü. Neredeyse hiç acımamıştı. Depara kalktı. Takipçilerini, artık onlar her kimseler, epey geride bırakabileceği konusunda kendine güveniyordu.

Sokağın sonuna geldiğinde ulaştığı imkânsız hızdan dolayı kendisi de afallamış bir hâlde arkasını döndü. Onları epey uzakta kalmış görmeyi umuyordu.

Ancak birkaç metre arkasında olduklarını görünce sarsıldı. Nasıl mümkündü ki bu?

Daha düşüncesini tamamlayamadan üstüne değen bedenler hissetti. Onu yere düşürmeye çalışıyorlardı.

Caitlin saldırganlarla dövüşmek için ortaya yeni çıkmış gücünün tamamını topladı. İçlerinden bir tanesine dirsek attığında, adamın birkaç metre öteye savrulmasından hayretle karışık bir memnuniyet duydu. Cesareti yerine gelmiş bir hâlde dönüp ikincisine de dirseğini geçirdiğinde, onun da yine birkaç metre öteye savrulduğunu görmekten dolayı mutlu bir şaşkınlık yaşadı.

Lider üstüne çullandı ve boğazını sıkmaya başladı. Diğerlerinden daha güçlüydü. Onun kocaman kömür karası gözlerine baktığında sanki bir köpekbalığının gözlerine bakıyormuş gibi hissetti. Ruhu yoktu. Bir ölünün bakışına benziyordu.

Caitlin tüm kudretini, gücünün son kırıntısını bile, onu çevirip üstünden atmak için kullandı. Tekrardan ayağa kalkıp bir kez daha koşmaya başladı.

Ancak lider tarafından yine çelme yediği için pek uzaklaşamadı. Nasıl bu kadar hızlı olabiliyordu? Onu daha yeni sokağın öbür ucuna atmıştı.

Bu sefer kavga etmesine fırsat kalmadan yanaklarında eklemler hissetti. Adamın ona elinin tersiyle, sıkı bir şekilde vurduğunu fark etti. Etraftaki şeyler dönmeye başladı.

Tekrardan bilincini kazanıp kavga etmeye hazırlanmıştı ki diğer ikisi, arkasında çömelip onu yere zımbaladı. Liderleri cebinden bir bez çıkardı.

Daha tepki vermesine kalmadan bez burnunu ve ağzını kapatmıştı.

Son bir nefes almasıyla dünya dönmeye ve etraf kararmaya başladı.

Dünya tam olarak kararmadan önce kulağının dibinde karanlık bir ses duyduğuna yemin edebilirdi. "Artık, bizim-sin."

Dokuzuncu Bölüm

Caitlin uyandığında etraf tamamen karanlıktı. El ve ayak bileklerinde soğuk bir metal olduğunu hissetti. Bir de kolları ve bacakları ağrıyordu. Zincirlenmişti. Ayaktaydı. Kolları iki yana gerilmişti. Onları hareket ettirmeye çalıştığında kımıldamadılar; ayakları da öyle. Soğuk, sert metalin el ve ayak bileklerini daha da sıkıldığını hissettiğinde fısır fısır konuşmalar duydu. Hangi cehennemdeydi ki?

Caitlin nerede olduğunu anlamaya çalışarak kalbi çarparken gözlerini biraz daha açtı. Soğuktu. Kıyafetleri hâlâ yerinde olsa da ayakları çıplaktı ve ayağının altındaki soğuk taşı hissedebiliyordu. Arkasında da taş vardı. Bir duvara dayalıydı. Bir duvara zincirliydi.

Odanın içine bakıp bir şeyler çıkarmaya çalıştı. Ancak zifiri karanlıktı. Üşüyordu ve susuzdu. Yutkunduğunda boğazının kurumuş olduğunu gördü.

Tüm gücüyle yüklendi ama yeni ortaya çıkmış gücünün bile zincirlere sözü geçmiyordu. Kısılp kalmıştı.

Yardım istemek için ağzını açtı. İlk girişimi başarılı değildi. Ağzı çok kuruydu. Tekrar yutkundu.

“İmdat!” diye bağırdı. Sesi çok kötü çıkıyordu. “İMDAT!” diye bağırdı tekrardan ve bu sefer gerçekten sesi çıktı.

Hiç cevap yoktu. Kulak kesildi. Yakınlardan kısık ve vın diye geçen bir ses duydu. Ama nereden?

Hatırlamaya çalıştı. En son neredeydi?

Eve gittiğini hatırlıyordu, kendi dairesine. Annesini hatırlayınca kaşları çatıldı. Ölmüştü. Sanki bir şekilde kendi hatasıymış gibi derinden bir üzüntü ve vicdan azabı duydu. Her ne kadar annesi ona karşı pek harika olmasa da daha iyi bir kız olabilmeyi dilerdi. Her ne kadar annesi bir gün önce-sinde onun kendi kızı olmadığını haykırmış olsa da... Gerçekten bunu mu demek istemişti? Yoksa bu da öfke anında uyduruverdiği bir şey miydi?

Ardından... O üç insan. Siyah giyimli. Epey soluk. Ona yaklaşıyorlardı. Sonra... Polis. Kurşun. Kurşunu nasıl durdurmuşlardı? Bu adamlar neredendi? Neden ‘insan’ sözcüğünü kullanmışlardı? Eğer kurşunu havada durduklarını görmemiş olsaydı sadece hayal ürünü olduklarını düşünebilirdi.

Sonra... Sokak. Kovalamaca.

Ve sonra... Karanlık.

Caitlin aniden metal kapının açılışını duydu. Uzaktan hafif bir ışık belirince gözlerini kıstı. Bir el feneriydi. El feneri taşıyan biri ona doğru geliyordu.

Yakınlaştıkça oda aydınlanmaya başladı. Tamamen taştan yapılmış, büyük ve ahenksiz bir odaydı. Antik bir oda gibi duruyordu.

Adam yaklaştıkça Caitlin adamın suretini görebiliyordu.

Feneri yukarı doğru yüzüne tuttu. Ona sanki bir böcekmiş gibi baktı.

Adam groteskti. Yüzü bozuktu, onu yaşlı ve bezgin bir cadı gibi gösteriyordu. Sırıttığında küçük, turuncu dişleri ortaya çıktı. Nefesi kokuyordu. Oldukça yakınına gelip ona baktı. Elini yüzüne doğru uzattığında onun uzun, kıvrımlı, sarı tırnaklarını görebiliyordu. Tıpkı istakozlar gibi. Tırnaklarını ya-vaşça yanaklarına sürdü. Kanatacak kadar sert değildi fakat midesini bulandırmaya yeterliydi. Adamın sırtması büyüdü.

“Kimsin sen?” diye sordu Caitlin, korkmuş bir hâlde. “Neredeyim ben?”

Adam sanki avını inceliyormuşçasına daha da kocaman sırttı. Boğazına bakıp dudaklarını yaladı.

Tam o anda Caitlin, başka bir metal kapının daha açıldığını duydu ve birkaç el fenerinin daha yaklaşmakta olduğunu gördü.

“Bırak onu!” diye bağırdı uzaktan bir ses. Caitlin’in önünde duran adam çabucak geriye doğru birkaç adım seğirtti. Azarlanmış bir çocuk gibi kafasını eğdi.

El fenerinden oluşan bir takım yaklaşıyordu ve onlar yakına geldikçe Caitlin liderlerini görebildi. Onu sokakta kovalayan adamdı bu.

Adam ona baktı, buz soğukluğunda gülümsedi. Bu adam güzeldi, yaştan azadeydi fakat korkutucuydu. Şeytaniydi. Büyük, kömür gözleri ona bakıyordu.

Etrafındaki diğer beş adam da siyah giyimliydi ama hiçbirinin onun kadar cüsseli ya da güzel değildi. Aynı zamanda grupta iki de kadın vardı. Ona aynı soğuklukta bakmaktaydılar.

“Hizmetkârimızın kusuruna bakma” dedi adam derin, soğuk ve gerçekçi sesiyle.

“Kimsin sen?” diye sordu Caitlin. “Neden buradayım ben?”

“Bu sert misafirperverliği affet” dedi adam, elini onu duvarda tutan zincirin üstünde dolaştırarak. “Gitmene izin vermek bizi de mutlu eder” dedi. “Tabii birkaç soruyu cevaplama zahmetine girersen.”

Caitlin ne diyeceğini bilemeyerek ona baktı.

“Başlayayım. Adım Kyle. Blacktide Meclisi’nin asbaşkanıyım” duraksadı. “Senin sıran.”

“Benden ne istediğinizi bilmiyorum” diye cevap verdi Caitlin.

“Senden başlayalım, meclisinden. Nereye bağlısın?”

Caitlin aklını kaybedip kaybetmediğini anlamaya çalışıyordu. Bunların hepsini o mu hayal ediyordu? Bir tür hastalıklı rüyada sıkışmış olabileceğini düşündü. Ancak el ve ayak bileklerindeki gerçek soğuk metali hissettiğinde böyle olmadığını fark etti. Bu adama ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Neden bahsediyordu ki? Meclis neydi? Tıpkı... Vampirlerdeki gibi?

“Bir yere bağlı falan değilim” dedi.

Adam uzun bir süre ona baktıktan sonra kafasını iki yana salladı.

“Öyle olsun. Daha önce de başıboş vampirle uğraştık. Her zaman aynıdır. Bizi sınamak için gelirler, bölgemizin ne kadar güvenli olduğunu görmek için. Ardından, daha fazlası gelir. Bölge değişimleri böyle yapılır. Görüyorsun ya,

asla yanlarına kalmaz. Bizimkisi bu topraklardaki en eski ve en güçlü meclistir. Burada birini öldürmen asla yanına kâr kalmaz.

O yüzden sorumu yineliyorum. Seni kim gönderdi? Ne zaman işgal etmeyi planlıyorlar?”

Bölge mi? İşgal mi? Caitlin nasıl olup da rüya görmüyor olduğunu anlayamıyordu. Belki bir tür uyuşturucu verilmişti kendisine. Belki Jonah içkisine bir şey atmıştı. İyi de bir şey içmemişti ki! Bir de asla uyuşturucu kullanmazdı. Rüya görmüyordu. Bu gerçektir. Fazla korkunç, akıl almaz bir gerçek.

Onları tamamen kafayı yemiş insanlardan oluşan bir grup, kuruntulara kapılmış garip bir tarikat ya da cemiyet olarak görebilirdi. Ancak son kırk sekiz saat içinde olan şeylerden sonra, ikinci kez düşündüğünü fark etti. Kendi gücü, davranışları, bedeninin değiştiğini hissetmesi... Vampirler gerçek olabilir miydi acaba? Kendisi de onlardan biri miydi? Bir vampir savaşının ortasına mı düşüvermişti? Tam onun bahtına uygun olurdu böylesi.

Caitlin düşünürken onlara baktı. Gerçekten birini mi öldürmüştü? Kimi? Hatırlayamıyordu fakat adamın söylediğinin doğru olduğuna dair içinde berbat bir his vardı. Yani birini öldürmüştü. Bu ona her şeyden daha kötü hissettirdi. Berbat bir acıma ve pişmanlık hissi kapladı içini. Eğer doğruysa o bir katildi. Bununla asla yaşayamazdı.

Caitlin adama baktı.

“Kimse tarafından gönderilmedim” dedi nihayet. “Tam olarak ne yaptığımı hatırlamıyorum. Ancak her ne yaptığımı

Sam kendi başıma yaptım. Gerçekten neden yaptığımı bilmiyorum. Her ne yaptıysam çok üzgünüm. Böyle olsun istemedim.”

Kyle dönüp diğerlerine baktı. Onlar da ona baktılar. Kafasını salladı ve tekrar Caitlin’e döndü. Bakışları soğuktu ve sertleşiyordu.

“Beni aptal yerine koyuyorsun demek, öyle olsun. Pek akıllıca olmadı.”

Kyle yanındakilere işaret etti ve onlar da gelip Caitlin’in zincirlerini çözdüler. Caitlin kollarının düştüğünü hissetti ve tekrardan bileklerine kan gittiği için rahatladı. Sonra da ayak bileklerini çözdüler. Her iki yanda iki kişi olmak üzere içlerinden dördü onu kolları ve omuzlarından sıkıca tuttular.

“Eğer bana cevap vermezsen” dedi Kyle, “O zaman kongreye cevap verirsin. Unutma, bunu sen seçtin. Ben yapabiliydim ama onlar asla merhamet etmeyeceklerdir.”

İlerlerken Kyle şunu ekledi. “Kafan karışmasın. Her iki türlü de öldürüleceksin. Ben bunu acısız ve çabucak yapardım. Şimdi acı çekmek neymiş göreceksin.”

Caitlin onu sürüklerlerken direnmeye çalıştı fakat anlamı yoktu. Onu bir yere götürüyorlardı ve kaderini kabullenmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Bir de dua etmekten...

Kapıyı açtıklarında Caitlin gözlerine inanamadı. Mekân kocamandı. Devasa bir çember şeklinde olan odada, otuz

metre uzunluğunda, gösterişli süslemelere sahip sütunlar diziliydi. Tüm odanın içi, bir buçuk metrede bir kandiller yerleştirmek suretiyle gayet iyi aydınlatılmıştı. Pantheon'a benziyordu. Antik bir yer gibi duruyordu.

İçeri girerken diğer fark ettiği şey gürültü oldu. İçeride büyük bir kalabalık vardı. Etrafına baktığında hepsi siyahlar giyinmiş odanın her yanında dolaşan, binlerce değilse bile yüzlerce kadın ve erkek gördü. Hareketlerinde bir gariplik vardı: Çok hızlı, çok gelişigüzel, çok... Gayriinsaniydi.

Vın diye bir ses duymasıyla yukarı baktı. Bir dolu insan odanın içinde sıçrayarak ya da uçarak zeminden tavana, tavandan balkona, sütunlardan çıkıntılara gidiyordu. Duyduğu vınlama sesi buradan geliyordu. Sanki yarasalarla dolu bir mağaraya girmiş gibiydi.

Her şeyi gördü ve bütünüyle, sapına kadar sarsıldı. Vampirler sahiden de varlardı. O da onlardan biri miydi?

Onu zincirlerin çıkardığı ses eşliğinde, çıplak ayaklarını soğuk zeminin üstünde sürüyerek odanın ortasına, etrafında seramikten kocaman bir dairenin çizili olduğu bir noktaya götürdüler.

Odanın ortasına yaklaşılmaya başladıkça gürültü kademe kademe azaldı. Hareketler yavaşladı. Yüzlerce vampir, etrafındaki kocaman, taştan amfi tiyatrodaki yerlerini aldılar. Politik bir kongre gibi duruyordu. Tıpkı daha önce buna dair gördüğü resimlerdeki gibiydi. Tabii yüzlerce politikacının yerine, ona bakmakta olan yüzlerce vampir bulunması haricinde. Düzen ve disiplinleri etkileyiciydi. Saniyeler içerisinde hepsi yerlerine oturmuş ve tamamen sessizleşmişti. Odayı sükûnet kapladı.

O ortada, ayakta dikilirken ve tüm katılımcılar ona baskarken Kyle yanından ileri doğru çıkıp ellerini iki yana açtı ve başını eğerek selam verdi.

Kongrenin ön kısmında büyük bir taş koltuk vardı. Tah-ta benziyordu. Oraya doğru baktığında tahtta diğerlerinden daha yaşlı duran bir vampirin oturduğunu gördü. Onun kadim zamanlardan kalma olduğunu söyleyebilirdi. Mavi ve soğuk gözlerinde bir şey vardı. Ona sanki 10.000 yıldır açıklarmış gibi bakmaktaydılar. Onun gözlerinin üzerinde olması hissinden nefret etti. Kendi başlarına bile şeytaniydiler.

“Pekâlâ” dedi kısık bir gurultuyla. “Bölgemizde kargaşa çıkaran işte bu.” Sesi çatallaşmıştı ve en ufak bir sıcaklık barındırmıyordu. Büyük odada yankılanıyordu.

“Meclis önderiniz kim?” diye sordu.

Caitlin kafasında ne diyeceğini tartarak ona doğru baktı. Nasıl cevap vereceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

“Bir önderim yok” dedi. “Bir meclise de ait değilim. Kendi başıma buradayım.”

“Kuralları çiğnemenin cezasını biliyorsun” dedi adam, dudağının kenarında bir gülümseme oluştu. “Eğer ölümsüzlükten daha kötü bir şey varsa” diye devam etti, “O da acılar içindeki ölümsüzlüktür.”

Adam ona baktı.

“Bu son şansın” dedi.

Caitlin bakışlarına karşılık verdi. Ne diyeceğini hiç bilmiyordu. Gözünün ucuyla odanın içinden bir çıkış olup olmadığına baktı. Hiçbir şey göremedi.

“Öyle olsun” dedi adam ve kafasını çok hafif salladı.

Yan taraftan bir kapı açıldı ve Caitlin’in olduğu yerden birkaç santim uzağa, odanın ortasına doğru zincire vurulmuş bir vampir, iki kişi tarafından sürüklenerek içeri getirildi. Caitlin ne olduğunu anlayamadan korku içinde izledi.

“Bu vampir eşleşme kuralını bozdu” dedi lider. “Seninki kadar vahim değil fakat yine de cezalandırılması gereken bir ihlal.”

Lider tekrardan başını salladı ve hizmetkârlardan biri elinde ufak bir şişe sıvıyla öne çıktı. Uzandı ve onu zincire vurulmuş vampirin üstüne fırlattı.

Vampir titremeye başladı. Caitlin, adamın sanki yanıyormuşçasına kollarında oluşan kabarmaları, hemencecik çıkan yarıkları izledi. Titremeleri dehşet vericiydi.

“Bu öylesine kutsal bir su değil” dedi lider Caitlin’e bakarak. “Özel karışımli bir su, Vatikan’dan. Seni, herhangi bir deriyi yakacağına ve acının korkunç olacağına temin ederim. Asitten daha beter.”

Uzunca bir süre gözlerini ayırmadan Caitlin’e baktı. Oda tamamen sessizdi.

“Bize nereden olduğunu söyle ve berbat bir şekilde ölmekten kurtul.”

Caitlin o suya dokunmayı hiç istemez bir şekilde zorla yutkundu. Ancak düşündü ki eğer gerçek bir vampir değilse ona zarar veremezdi. Ne var ki bunu deneme riskini göze almak istemiyordu.

Tekrar zincirlerini çekiştirdi ama zincirler kırılmadı.

Kalbinin çarptığını, kaşlarının terlediğini hissedebiliyordu. Ona ne söyleyebilirdi ki?

Adam onu tartarak bakmaya devam etti.

“Cesursun. Meclisine olan sadakatini takdir ediyorum. Fakat süren doldu.”

Adam kafasını salladı ve Caitlin zincirlerden gelen sesi duydu. Kafasını yukarı kaldırdığında iki hizmetkârın büyük bir kazanı yukarı çektiğini gördü. Her çeğişte kazanı birkaç metre havaya kaldırıyorlardı. Yerden beş metre kadar yukarı çektiklerinde, tam onun kafasının üstüne denk gelecek şekilde sabitlediler.

“O vampirin üstüne atılan birkaç damla suydı” dedi lider. “Senin üstündeyse *litrelercesi* var. Vücudunun üstünden akıp geçtiğinde sana hayal edebileceğin en korkunç acıyı verecek. Tüm hayatın boyunca bu acıyı çekeceksin ama kıpırdamadan, çaresizce. Unutma bunu sen seçtin.”

Adam kafasını salladı ve Caitlin kalbinin on kat hızlı çarpmaya başladığını hissetti. Yanında duran hizmetkârlar onun zincirlerini taşla sabitleyip uzaklaştılar. Ondan mümkün olduğu kadar uzağa.

Caitlin kafasını yukarı kaldırdı ve kazanın devrilip sıvının dökülmeye başladığını gördü. Kafasını aşağı çevirip gözlerini kapadı.

Lütfen Tanrım! Yardım et!

“Hayır!” diye çığlık attı. Çığlık odada yankılandı.

Ardından su üstüne boşandı.

Onuncu Bölüm

Su, nefes almasını ya da gözlerini açmasını zorlaştırarak üstünden aktı. Ancak on saniye sonra, tüm saçının ve kıyafetlerinin ıslanmasının ardından Caitlin gözlerini kırttı. Kendini acıya hazırladı.

Fakat gelmedi.

Gözlerini kırttı ve tamamının boşalıp boşalmadığını görmek için yukarıdaki kazana baktı. Boşalmıştı. Tekrardan kendine doğru baktı ve tamamen ıslandığını gördü. Fakat hiçbir şeyi yoktu, tek bir gram acısı bile.

Lider durumu aniden fark edince koltuktan kalktı ve ağzı sonuna kadar açıldı. Açıkça sarsılmıştı. Kyle da ağzı açık bir şekilde dönüp baktı. Tüm kongre, yüzlerce vampir ayağa kalktı ve herkesin nefesi kesildi.

Caitlin bunun bekledikleri bir durum olmadığını görebiliyordu. Hepsi serseme dönmüştü.

Nasıl olduysa artık, suları onu etkilememişti. Velhasıl, bir vampir değildi belki de!

Caitlin elindeki şansın farkına vardı.

Onlar orada tepki veremeyecek kadar afallamış hâlde dikilirken tüm gücünü toplayıp tek bir hareketle zincirlerini kırdı. Ardından kongrenin öte yanına, yan kapının oraya doğru depar atmaya başladı. Bir yere çıkması için dua etti.

Herhangi biri tepki vermek için üstündeki şaşkınlığı atıncaya kadar odanın yarısını geçmişti.

Nihayet liderin, “Yakalayın onu!” diye bağırdığını ve onu takip eden, yüzlerce bedeninin kendine doğru hücum edişinin sesini duydu. Her yerden gelen sesler duvarlarda yankılanırken Caitlin sadece kendine doğru koşmakta olmadıklarını, aynı zamanda tavandan, balkonlardan kanatlarını açarak atlayıp ona doğru geldiklerini fark etti. Akbabaların avlarına yaklaşmaları gibi üstüne doğru pike yaptıklarını görünce hızını iki katına çıkarıp tüm gücüyle koştu.

Sadece fenerlerle aydınlanan karanlıkta el yordamıyla yolunu bulmaya çalıştı ve tam bir kıvrımdan döndüğü sırada, biraz uzakta kapıyı gördü. Açıktı. Arkasından ışık geliyordu. Gerçekten de çıkış kapısıydı ve tam gediğine oturmuş olacaktı; şu son vampir olmasaydı.

Kapının önünde yolunu kapayan, cüsseli, iyi tıraşlanmış bir heykel misali, tamamen siyah giymiş bir vampir duruyordu. Diğerlerinden daha genç, yirmi yaşında falan gösteriyordu; hatları da daha keskindi. Tüm telaşı sırasında, hatta hayatı bu denli tehlikedeyken bile Caitlin, bu vampirin nasıl da çarpıcı bir cazibesi olduğunu fark etmeden edemedi. Yine de yolunu kapatıyordu.

Diğerlerini geride bırakabilirdi fakat bu adamı ezip geçmeden onu atlatamazdı. Adam kapıyı daha da açtı. Sanki onun geçmesi için yolu gösteriyordu. Onu kandırıyor muy-

du yoksa? Aşağı doğru baktığında elinde uzun bir mızrak tuttuğunu gördü.

Caitlin yaklaştıkça adam mızrağı kaldırıp ona doğrulttu. Kapıdan sadece birkaç metre uzaktaydı ve duramazdı. Tam arkasındaydılar ve yavaşlarsa bu onun sonu olurdu. Doğruca ona doğru koştu. Gözlerini kapatıp kendini mızrağın kaçınılmaz şekilde vücudunun içinden geçişine hazırladı. En azından ölümü hızlı olurdu.

Gözlerini açtığında adamın mızrağı fırlattığını gördü ve refleks olarak eğildi.

Ancak mızrağı çok yükseğe fırlatmıştı, epey yükseğe. Boynunu arkaya doğru çevirdiğinde adamın kendisini nişan almadığını, ona doğru süzülmekte olan vampirlerden birini hedeflediğini gördü. Gümüş uçlu mızrak vampirin boğazını delip geçerken odayı gudubet bir çılgılık kapladı ve yaratık yere düştü.

Caitlin hayranlık içerisinde bu yeni vampire baktı. Bariz hayatını kurtarmıştı. Neden ki?

“Fırla!” diye bağırdı.

Caitlin hızını artırıp kapıdan dışarı fırladı.

Tam kapıdan geçerken adam da onunla beraber döndü ve tüm kuvvetiyle arkalarından kapıyı sertçe kapadı. Adam çabucak uzanıp metal bir aksı kaptı ve kapıya yerleştirip sürgüledi. Birkaç adım geri atıp onun yanına geldi ve kapıya baktı.

Caitlin kendini ona bakmaktan, çene kıvrımını, kahverengi saçını ve gözlerini incelemekten alamıyordu. Onu kurtarmıştı. Neden ki?

Fakat o Caitlin'e bakmıyordu. Hâlâ gözlerinde korku, kapıyı izliyordu. Onun kapıyı sürgülemesinden birkaç saniye sonra bir vücut kapıya yüklendi. Kapı iki metreden daha kalın, tamamen çeliktendi. Sürgü daha da kalındı ama yetmiyordu işte. Diğer taraftan vücutlar ona yüklenmeye devam etti. Kapı neredeyse tamamen büküldü. Kırılmadan önce sadece birkaç saniyeleri vardı.

"Fırla!" diye bağırdı adam ve daha onun tepki vermesine fırsat bırakmadan kolundan tutup götürdü. Onu çekiştirerek şimdiye kadar hiç çıkmadığı, ulaşabileceğini sandığından çok daha yüksek bir hıza çıkardı. Saniyeler içerisinde bir o koridora, sonra diğerine, ardından bir başkasına girerek döne döne ilerlediler. Gördükleri tek şey ara sıra dizili olan fenerlerdi. O olmasa buraya kadar asla kendi başına gelemezdi.

"Neler oluyor?" diye sormaya çalıştı Caitlin, nefessiz kalarak. "Neredeyiz..."

Aniden onu başka bir yöne doğru çekip, "Bu taraftan!" diye bağırdı adam.

Caitlin arkalarında bir kırılma ve onları takip etmekte olan bir güruhun sesini duydu.

Duvar boyunca yükselip kıvrılarak ilerleyen, taştan yapılmış bir merdivene ulaştılar. Adam tam gaz merdivenleri çıkıp onu da peşinden sürükledi. Caitlin daha ne olduğunu anlamadan, merdivenleri döne döne, üçer üçer çıkmaya başladılar. Hızla yükseliyorlardı.

Yukarıya ulaştıklarında tepelerinde tamamen kapalı bir duvara denk geldiler. Üstlerinde taştan bir tavan vardı ve Caitlin buradan başka bir çıkış göremiyordu. Çıkmaz yoldu.

Adam onları nereye sürüklemişti böyle?

Adam da afallamış ve sinirlenmişti. Ancak kararlı görünüyordu. Birkaç adım geri çıkıp koşarak duvara yüklendi. İnanılmazdı. Süper insan gücüyle, tam ortada bir delik açtı. Taş çatladı ve içeriden gerçek elektrik ışığı süzüldü. Nereye gelmişlerdi ki?

“Hadi!” diye bağırdı.

Adam aşağı uzanıp kolunu yakaladı ve onu duvardan içeri, iyi aydınlanmış odaya çekti.

Caitlin etrafına bakındı. Sanki bir mahkemeye ya da müzeye gelmişlerdi. Kocaman, güzel bir yapıydı. Zeminler mermerdendi, oda taş sütunlarla doluydu. Yuvarlaktı. Bir hükümet binasına benziyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu Caitlin.

Adam onu kolundan tutup odanın içinde şimşek süratiyle koşmaya başladı. İki kocaman, çelik kapıya yöneldi. Bileklerini bırakıp doğrudan kapılara koştu ve omzuyla yüklendi. Kapılar kırılarak açıldı.

Caitlin bu sefer hiç beklemeden onu takip ediyordu. Arkasındaki taşların hareket ettiğini duyuyor ve onları takip eden güruhun yakında olduğunu biliyordu.

Nihayet dışarı çıktıklarında soğuk gece havası yüzüne çarptı. Yeraltından çıktığı için şükranla doluydu.

Etrafını anlamaya çalıştı. Kesinlikle New York'ta bir yer-deydiler. İyi de nerede? Etraf az çok tanıdık duruyordu. Bir cadde ve oradan geçen bir taksi gördü. Arkasını döndüğünde az önce terk ettikleri bina gözüne çarptı. Belediye konağı. Meclis, belediye konağının altındaymış meğer.

Aşağı inen merdivenleri geçip sokağa yöneldiler. Henüz pek uzaklaşmamışlardı ki arkalarından açılan kapıların ve bir vampir güruhunun sesi geldi.

Doğrudan büyük demir kapıya yöneldiler. Yaklaştıklarında iki güvenlik görevlisi belirdi. Yüzlerini döndüklerinde kapıya doğru koşmakta olduklarını gördüler. Gözleri hayretler içerisinde fal taşı gibi açıldı ve silahlarına uzandılar.

“Kıpırdamayın!” diye bağırdılar.

Daha bir şey yapmalarına fırsat kalmadan adam Caitlin’i belinden tuttu ve üç uzun atlayış yaptı. Caitlin havada uçtuklarını hissetti. Üç metre, sonra beş metre uzağa gittiler; en sonuncuda da metal kapının üstünden geçip yere indiler.

Caitlin hayretler içerisinde koruyucusuna baktı; gücünün nereye kadar yeteceğini merak ediyordu. Onu neden umursadığını merak ediyordu. Onun yanında neden bu kadar iyi hissettiğini...

Çok fazla düşünmesine mahal kalmadan, arkalarından metal kapının açılmasını takiben silah sesleri gelmeye başladı. Diğer vampirler kapıyı kırmış ve polisleri etkisiz hâle getirmişti. Çok yakınlarındaydılar.

Koştular, koştular, fakat işe yaramıyordu. Arkalarındaki güruh arayı kapıyordu.

Adam aniden Caitlin’in kolundan tutup köşeyi döndü ve onu bir yan sokağa soktu. Yolun sonunda bir duvar vardı.

“Çıkamaz sokak!” diye bağırdı Caitlin. Adam onu sürükleyerek koşmaya devam etti.

Sokağın sonuna geldiklerinde adam dizinin üstüne çöktü

ve tek parmağıyla, demirden yapılmış, kocaman bir rögar kapağını kaldırdı.

Caitlin kafasını çevirdiğinde büyük bir vampir güruhu-
nun kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Altı
metreden daha uzakta değillerdi.

“Git!” diye bağırdı adam. Daha bir şey yapmasına fırsat
kalmadan onu kolundan tutup deliğe soktu.

Caitlin merdivene tutundu. Yukarı baktığında adamın
elleri üstünde doğrulup kendini hazırladığını gördü. Rögar
kapağını bir zırh gibi önünde tutuyordu.

Güruh üstüne çullandı. Adam kapağı çılgınca sallarken
Caitlin, onun birbiri ardına yere serdiği vampirlerin sesini
duyabiliyordu. Adam da ona katılıp deliğe inmeye çalışıyor-
du ama yapamadı. Etrafı çevrilmişti.

Tam tırmanıp ona yardım edecekti ki vampirlerden biri
kalabalıktan sıyrılıp aşağı indi. Caitlin’i gördü, tısladı ve ona
doğru gelmeye başladı.

Merdivenden hızlıca, ikişer ikişer iniyor olsa da yeterince
hızlı değildi. Adam üstüne bindi ve ikisi birlikte düşmeye
başladılar.

Havada düşerken Caitlin kendini darbeye hazırladı. Ne
şans ki suya düştüler.

Ayağa kalktığı anda beline kadar pis lağım suyunun içinde
olduğunu gördü.

Diğer vampir su sıçratarak yanına düşene kadar kendini
toplayacak zamanı olmamıştı. Tek bir hareketle doğruldu ve
elinin tersiyle Caitlin’in yüzüne vurup onu birkaç metre öte-
ye savurdu.

Genç kadın sırtüstü suya düştü. Yukarı baktığında vampirin doğrudan boğazına gelecek şekilde atıldığını gördü. Tam zamanında oradan çekilip ayaklarının üstünde doğruldu. O hızlıysa Caitlin de hızlıydı.

Vampir yüzüstü düştü. Ayağa kalkıp arkasını döndü ve kavga vaziyetine geçti. Sağ elini pençe gibi Caitlin'in yüzüne doğru salladı. Caitlin yana çekilince hamlesi yüzünü ıskaladı. Elin rüzgârı yanağını yalayıp geçti. Sonra eli duvara öyle bir kuvvetle çarptı ki vampirin, duvarın içinde saplanıp kaldı.

Caitlin'in tepesinin taşı atmıştı artık. Hiddetin damarlarına dolduğunu hissedebiliyordu. Eli duvara sıkışmış olan vampirin yanına yürüdü ve bacağına geri attıktan sonra karnına kuvvetli bir tekme savurdu. Vampir dizlerinin üstüne çöktü.

Ardından onu yüzü duvara gelecek şekilde ensesinden tutup duvara vurdu. Vampirin kafası duvara çok fena çarpmıştı. Caitlin onun işini bitirdiğini düşünerek kendiyle gurur duydu.

Ancak ani bir acıyla sarsıldı. Yine bir tokat yemişti. Bu vampir çabucak, onun düşündüğünden çok daha hızlı şekilde kendine gelmişti. Caitlin daha ne olduğunu anlayamadan adam üzerine çıkmıştı. Üstüne atlamış ve Caitlin'i arkaya eğmişti. Rakibini fazla küçümsemişti.

Vampirin elleri boğazındaydı. Hem de öyle böyle değil... Caitlin güçlüyse o daha güçlüydü. Vücudunda kadim bir kuvvet barınıyordu. Elleri soğuk ve nemliydi. Direnmeye çalıştı ama çabaları sonuçsuz kalıyordu. Bir dizinin üstüne düştüğü sırada düşmanı boğazını sıkmaya devam

etti. O bir şey yapamadan adam onu suya doğru itmeye başlamıştı. Caitlin son saniyesinde bir çığlık atmayı başardı: “İmdat!”

Şimdi kafası suyun içindeydi.

* * *

Caitlin suyun hareket ettiğini, dalgaların oluştuğunu hissetti. Başka birinin daha suya indiğini anladı. Suyun altında kavga edemez durumdaydı ve oksijeni hızla tükenmekteydi.

Kuvvetli iki elin onu aşağıdan kavrayıp tekrardan suyun üstüne çıkardığını fark etti.

Sıçrayarak nefes almaya çalıştı. Şimdiye kadar hiç yapmadığı kadar şevkle çekti havayı içine. Krize girmiş gibi tekrar tekrar nefes aldı.

Kurtarıcısı, omuzlarından tutarak, “İyi misin?” diye sordu.

Başıyla onayladı. Tek yapabildiği bu kadardı. Kafasını çevirdiğinde kendisine saldıran adamın sırtüstü suyun yüzeyinde süzülmekte olduğunu gördü. Boynundan kan sızıyordu. Ölmüştü.

Caitlin yukarı baktığında kahverengi gözlerin kendisine bakmakta olduğunu gördü. Onu kurtarmıştı. Bir kere daha...

Onu kolundan tutup bellerini aşan suyun içinden sürükleyerek, “Gitmeliyiz” dedi. “Rögar kapağı fazla dayanmaz.”

Sanki içine doğmuşçasına, üstlerindeki rögar kapağı aniden kırıldı.

Koştular. Bir o tünele, bir bu tünele dönerken kulaklarına arkalarından çalkalanan suyun sesi geliyordu.

Adam keskin bir dönüş yaptığında su seviyesi ayak bileklerine kadar indi. Normal hızlarına geri döndüler.

Bir başka tünele girdiklerinde kendilerini New York City'nin ana altyapı tesisatının ortasında buldular. Burada büyük buhar bulutları çıkartan, devasa borular bulunuyordu. Sıcaklık dayanılmazdı.

Adam onu başka bir tünele doğru yöneltti. Birden Caitlin'i yukarı kaldırıp sırtına aldı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup önlerindeki merdivenin basamaklarını üçer üçer çıkmaya başladı. Yukarıya çıkmaktaydılar. En tepeye geldiklerinde, adam rögar kapağını yumruklayıp uçarak yerinden çıkmasını sağladı.

Yeniden yerin üstünde New York sokaklarındaydılar. İyi de nerede? Caitlin'in hiçbir fikri yoktu.

Adam, "Sıkı tutun" dediği zaman Caitlin, onun göğsünün önündeki ellerini birbirine geçirdi. Adam öyle bir koştu ki Caitlin'in daha önce hiç tecrübe etmediği bir hıza çıktı. Yıllar önce bir kez, bir motosikletin arkasında oturmuşluğu vardı. 90 kilometre hızla giderlerken saçlarının arasından geçen rüzgârın verdiği hissi hatırlıyordu. Bu, o ana benziyordu ama kesinlikle daha hızlıydı.

Saatte 130 kilometre yapıyor olmalıydılar. Sonra 160, sonra 190... Öylece devam etti. Binalar, insanlar, arabalar, her şey bulanıklaştı. Caitlin daha ne olduğunu anlayamadan zeminle temasları kesildi.

Havadaydılar, uçuyorlardı. Adam kocaman, siyah kanat-

larını açmış, Caitlin'in iki yanından kanat çırpıyordu. Arabaların ve insanların üzerindeydiler. Aşağıya baktığında 14. cadde üzerinde uçmakta olduklarını gördü. Tekrar baktığında 34. caddede idiler. Birkaç saniye sonra ise Central Park'a gelmişlerdi. Caitlin'in nefesi kesilmişti.

Adam omuzlarının üstünden geriye baktı. Caitlin de aynısını yaptı. Gözlerine çarpan rüzgâr yüzünden zar zor görebiliyor olsa da arkalarında kimsenin, hiçbir yaratığın olmadığını görecektik kadar etrafı seçebiliyordu.

Adam önce yavaşladı, ardından inişe geçip hızını düşürdü. Artık ağaç sırasının hemen üstünde uçmaktaydılar. Çok güzeldi. Central Park'ı daha önce hiç böyle aydınlanmış patikalarıyla ve ağaçlarının tepesi ayaklarının altındayken görmemişti. Sanki uzanıp onlara dokunabilecekmış gibi hissetti. İçinde buranın bir daha asla gözüne şimdiki gibi güzel gözükmeyeceğine dair bir his vardı.

Ellerini, adamın göğsünde iyice kavuşturup sıcaklığını hissetti. Kendini güvende hissediyordu. Tüm bunlar ne kadar gerçeküstü olursa olsun, onun kollarındayken her şey normale dönüyordu. Sonsuza kadar böyle uçmak istiyordu. Gözlerini kapayıp kendini soğuk esintinin yüzünü okşamasına bıraktığında bu gecenin asla bitmemesi için dua etti.

On Birinci Bölüm

Caitlin yavaşlayıp alçalmakta olduklarını hissetti. Gözlerini açtı. Aşağıdaki binaların hiçbirini tanımıyordu. Şehrin epey dışına çıkmış gibi duruyorlardı, Bronx'ta falan olabilirlerdi.

Alçalmaktayken küçük bir parkın üstünden geçtiler. Biraz uzakta Caitlin, yeni bir hisar gördüğünü düşündü. Yaklaşmaya başladıklarında bunun kesinlikle bir hisar olduğunu gördü. Hisarın burada, New York City'de ne işi vardı ki?

Hafızasını kurcaladığında bu hisarı daha önce bir posta kartının üstünde bir yerlerde gördüğünü hatırladı. Evet, müze gibi bir şeydi. Küçük, Orta Çağ'dan kalma surların üstünden geçerek ufak bir tepenin üstünden inerlerken buranın neresi olduğunu anımsadı: The Cloisters. Hani şu ufak müze. Parça parça Avrupa'dan getirilmişti. Yüzlerce yıl yaşındaydı. Adam onu neden oraya götürüyordu ki?

Küçük dış surların üstünden geçip Hudson Nehri'ne bakan büyükçe, taştan bir terasa doğru süzöldüler. Karanlıkta inmiş olsalar da adam ayaklarını yere incelikle bastı ve yumuşak bir şekilde onu sırtından indirdi.

Orada durmuş adamın yüzüne bakıyordu. Hâlâ gerçek olduğunu, uçup gitmeyeceğini ve onu ilk gördüğü andaki gibi göz kamaştırıcı olmasını umarak ona yakından baktı.

Öyleydi. Hatta daha da ötesi. Ona kocaman, kahverengi gözleriyle baktığı an Caitlin için eridiğini hissetti.

Sormak istediği o kadar çok soru vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu. O kimdi? Nasıl oluyor da uçabiliyordu? Bir vampir miydi? Neden hayatını onun için riske atmıştı? Onu neden buraya getirmişti? Hepsinden önemlisi, şimdiye kadar görmüş olduğu her şey çığırından çıkmış halüsinasyonlardan mı ibaretti? Yoksa vampirler tam burada, New York City’de gerçekten var mıydı? Kendisi onlardan biri miydi?

Konuşmak için ağzını açtı. Ancak söyleyebildiği tek şey “Neden buradayız?” oldu.

Soru sorarken kendisi de aptalca olduğunu farkındaydı. Daha önemli bir şey sormadığı için kendisine gıcık oldu. Ancak bu soğuk mart gecesinde, yüzü hafif hissizleşmiş şekilde dururken yapabildiğinin en iyisi buydu.

Adam, Caitlin’e bakmakla yetindi. Bakışları sanki onu geçip devam ediyormuşçasına ruhunu deliyordu. Sanki ona ne kadarını anlatması gerektiğini tartıyormuş gibi duruyordu.

Sanki sonsuza kadar öyle duracakmış gibi göründükten sonra nihayet adam ağzını açtı.

“Caleb!” diye bir ses duyular. İkisi birden çağrının geldiği yöne döndüler.

Tamamen siyah giyinmiş bir grup adam -yoksa vampir mi demeli?- onlara doğru yürüyordu. Caleb o tarafa döndü ve yüz yüze geldiler. *Caleb. Caitlin bunu sevmişti.*

Son derece ciddi bir şekilde, “Ziyaretinden haberimiz yok” dedi ortadaki adam.

“Çünkü bildirilmedi” dedi Caleb, açık bir şekilde.

Yavaşça Caleb’in ve kendisinin etrafını saranlara kafasıyla işaret ederek, “O zaman seni nezarete götürmek zorunda kalacağız” dedi adam. “Kurallar.”

Caleb istifini bozmadan başıyla onayladı. Ortadaki adam doğrudan Caitlin’e baktı. Caitlin, bakışlarındaki kınamayı görebiliyordu.

“Biliyorsun ki onu içeri alamayız” dedi adam Caleb’e.

Kesin bir şekilde, “Ama alacaksınız” diye cevap verdi Caleb.

Aynı kararlılıkla adama baktı. Bir irade savaşı sürüyordu.

Adam arkasını dönüp yolu göstererek, “Pekâlâ” dedi. “Cenazen gelmiş demek.”

Caleb adamı takip etti ve Caitlin de başka ne yapacağını bilemez şekilde arkasından yürüdü.

Adam Orta Çağ’dan kalma devasa bir kapıyı, yuvarlak pirinç kilidinden tutarak açtı. Sonra beride durup Caleb’e geçmesi için işaret etti. Siyahlar giyinmiş iki adam daha, kapının öte tarafında dikkat kesilmiş şekilde dikiliyorlardı.

Caleb, Caitlin’in elini tuttu ve yürüdü. Caitlin kapıdan geçerken sanki başka bir yüzyıla yolculuk ediyormuş hissine kapıldı.

“Sanırım giriş ücreti ödemeyeceğiz” dedi Caitlin, Caleb’e gülümseyerek.

Caleb gözlerini kırparak ona baktı. Şaka olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Nihayet gülümsedi.

Çok güzel gülümsüyordu.

Bu aklına Jonah'ı getirdi. Kafası karıştı. Bir erkek için, hele iki erkek için aynı gün içinde, güçlü şeyler hissettiği pek olmamıştı; neredeyse hiç... Hâlâ Jonah için bir şeyler hissediyordu. Jonah bir oğlandı. Caleb, her ne kadar genç görünse de bir erkekti. Yoksa... Başka bir şey miydi? Onunla ilgili açıklayamadığı bir şey, gözlerini ondan alamamasına neden olan bir şey vardı. Öyle bir şey ki asla yanından ayrılmak istememesine yol açıyordu. Jonah'dan hoşlanmıştı. Ancak Caleb'e *muhtaçtı*. Onun yanında olmak geriye bir şey bırakmıyordu.

Caleb'in gülümsemesi, belirttiği hızda silindi. Açıkça rahatsız olmuştu.

"Korkarım giriş ücreti çok pahalıya patlayacak" dedi. "Şayet bu toplantı umduğum gibi gitmezse."

Onu başka bir taş patikadan geçirip küçük bir avluya çıkardı. Dört tarafı sütunlar ve kemerlerle çevrili, kusursuz simetriye sahip bu avlu, ay ışığında pek güzel duruyordu. Hâlâ New York City'de olduklarına inanamıyordu. Avrupa kırlarında bir yerlerde olabilirlerdi.

Avlunun içinden taş bir patikayı geçtikleri sırada adımları yankılanıyordu. Birçok muhafız tarafından daha takip edilmekteydiler. Vampir olup olmadıklarını merak etti. Eğer öylelerse neden bu kadar medeniydiler? Neden Caleb'e ya da ona saldırmıyorlardı?

Başka bir taş koridordan ve Orta Çağ'dan kalma kapıdan daha geçtiler. Sonra birden durdular.

Siyahlar giyinmiş, ürkütücü şekilde Caleb'e benzeyen bir adam ayakta duruyordu. Omuzlarında kocaman, kırmızı

bir pelerin vardı. Etrafı birkaç adamla çevriliydi. Bir otorite mevkine sahip gibi duruyordu.

“Caleb” dedi, yumuşak bir şekilde. Onu gördüğüne şaşır-mışa benziyordu.

Samuel istifini bozmadan Caleb’e baktı.

Caleb düz bir tonla, “Samuel” dedi.

Adam orada dikilmiş bakıyor ve kafasını hafifçe iki yana sallıyordu.

“Uzun zamandır ortalıkta olmayan kardeşine bir sarılmak yok mu?” diye sordu Caleb.

“Durumun çok ciddi olduğunu biliyorsun” diye cevap verdi Samuel.

“Bu gece buraya gelerek, özellikle de onu getirerek pek çok kuralı çiğnedin.”

Adam, Caitlin’e bakma zahmetine bile girmedi. Caitlin kendini aşağılanmış hissetti.

“Başka seçeneğim yoktu” dedi Caleb. “Gün geldi. Savaş kapıda.”

Samuel’in arkasında duran vampirler ve onların arkasına birikmekte olan diğer vampir grubu arasında bir mırıldanma başladı. Caitlin kafasını çevirdiğinde bir düzine-den fazlasının onların etrafını çevirmekte olduğunu gördü. Klostrofobik bir histi. Sayıları hayli fazlaydı ve hiçbir çıkış yolu yoktu. Caleb’in ne yapmış olduğu konusunda bir fikri yoktu. Ancak her ne yaptıysa bunu konuşarak çözebilmesini umut ediyordu.

Samuel ellerini kaldırdı ve mırıldanma durdu.

“Dahası” diye devam etti Caleb. Başıyla Caitlin’i işaret ederek, “Bu kadın” dedi. “Bu, o...”

Kadın. Caitlin’e daha önce hiç böyle hitap edilmemişti. Hoşuna gitti ama olan biteni anlayamıyordu. *O mu?* Caleb bunu söylerken sanki Mesih gibi bir şeyden bahseder gibi bir vurguyla söylemişti. Kafayı yemiş olmalarından şüphelendi.

Bir mırıldanma sesi daha başladı. Tüm kafalar dönüp ona baktı.

“Konseyi görmem gerek” dedi Caleb. “Onu da yanımda götürmeliyim.”

Samuel başını salladı.

“Biliyorsun ki seni durdurmam. Sadece tavsiye verebilirim. Tavsiyem, hemen şu anda gitmendir, nöbet yerine dönüp konseyin celbini beklemen.”

Caleb ona baktı. “Korkarım bu mümkün değil.”

“Her zaman dediğim dediksindir” diye yanıtladı Samuel.

Kenara çekilip kafasıyla onun yoluna devam etmekte serbest olduğunu işaret etti.

“Karın durumdan pek memnun olmayacak” dedi.

Karısı mı? Caitlin bunu düşündüğünde omuriliğinden yukarı soğuk bir titremenin geldiğini hissetti. Neden birdenbire böylesine kıskançlaşmıştı ki? Caleb’e karşı nasıl bu kadar hızlı şekilde güçlü hisler beslemeye başlamıştı? Sanki ona sahipmiş gibi hissetmeye ne hakkı vardı ki?

Yanaklarının kızardığını hissetti. *Sahiden* umursuyordu. Hiç akla uygun değildi ama bunu kafasına takıyordu. *Neden bana söylemedi?*

Caleb yanakları kızararak, “Ona öyle deme” dedi. “Biliyorsun ki...”

“*Neyi biliyormuş?*” dedi tiz bir kadın sesi.

Herkes kafasını çevirip holden bulundukları yere doğru yürümekte olan kadına baktı. Kadın da siyah giyinmişti. Kızıl saçları omuzlarının üstünden dalgalanıyor ve yeşil gözleri parlıyordu. Kadın uzun, yaşlanmaktan azade ve göz kamaştırıcı güzellikteydi.

Caitlin, kadının burada bulunması karşısında kendini, sanki birden ufalmış gibi pek aciz hissetti. İşte kadın dediğin buydu. Yoksa o da bir... Vampir miydi? Her ne idiyse Caitlin’in asla boy ölçüşemeyeceği bir yaratıktı. Havasının söndüğünü hissetti. Bu kadın her kimse artık, Caleb’i ona teslim etmeye kendini hazırladı.

Kadın, “*Neyi biliyormuş?*” diye sözlerini tekrarladı. Sadece birkaç adım uzaktan haşın bir şekilde Caleb’e bakıyordu. Kadın, Caitlin’e baktığında dudakları büzüştü. Caitlin daha önce hiç kimsenin kendisine bu denli nefret dolu baktığını hatırlamıyordu.

“Sera” dedi Caleb yumuşak bir tavrıyla, “700 yıldır seninle evli değiliz.”

“Senin gözünde belki öyledir” diye cevabı yapıştırdı Sera.

Caitlin ve Caleb’in etrafında dönerek yürümeye başladı. Caitlin’i baştan ayağa, sanki bir böceğe bakarmış gibi süzüyordu.

“*Onu* hangi cüretle buraya getirirsin” diye çıkıştı. “Gerçekten. Bunun herkesten çok farkındasın.”

“Bu o” dedi Caleb istifini bozmadan.

Diğerlerinin aksine, kadın şaşırılmış durmuyordu. Afallamak yerine kısa ve iğneleyici bir kahkaha attı.

“Saçmalık” diye yanıt verdi. “Bizi savaşa soktun” diye devam etti. “Tek bir insan yüzünden. Sırf vuruldun diye” dedi iyice sinirlenerek. Her cümlesiyle beraber arkasındaki kalabalığın tepesi atıyor, öfkeleri büyüyor gibi görünüyordu. Kalabalık, öfkeli bir güruha dönüşüyordu.

Sera konuşmasını, “Aslında...” diye sürdürdü. “Onu paramparça etmeye hakkımız var.”

Arkasındaki kalabalık sözlerini onaylarcasına mırıldanmaya başladı.

Caleb’in yüzünü öfke bastı.

Aynı kararlıkla ona bakarak, “Önce cesedimi çiğnemek zorunda kalırsın” diye cevap verdi adam.

Caitlin içini bir sıcaklığın doldurduğunu hissetti. Caleb hayatını onun için yere seriyordu. Bir kez daha. Belki o da Caitlin’i *sahiden* umursuyordu.

Samuel ileri çıkıp aralarına girdi ve elini uzattı. Kalabalık sessizleşti.

“Caleb konseyle görüşmek istedi” dedi. “Ona en azından bunu borçluyuz. Bırak derdini anlatsın. Bırak kararı konsey versin.”

“Neden öyle yapmalıymışız?” diye çıkıştı Sera.

“Çünkü ben öyle diyorum” dedi Samuel. Sesinde çelikten bir kararlılık vardı. “Burada emirleri ben veriyorum, sen değil Sera.” Samuel gözlerini kaçırmadan ona baktı. Nihayet Sera pes etti.

Samuel kenara çekilip eliyle taş merdiveni işaret etti.

Caleb Caitlin'in elini tuttu ve geniş, taş basamaklardan inip karanlığa doğru alçaldılar.

Caitlin, arkasında keskin bir kahkahanın geceyi deldiğini duydu.

“Güle güle.”

On İkinci Bölüm

Aşağı inerken attıkları adımlar geniş, taştan merdivende yankılandı. Etraf loştu. Caitlin elini uzatıp Caleb'in koluna girdi. Elinin orada kalmasına ses çıkarmayacağını umdu. Umduğu gibi çıktı. Hatta Caleb kolunu güç vericesine sıkılaştırdı. Bir kez daha Caitlin için her şey yolundaydı. Şu karanlığın dibine kadar inmelerinde bir mahzur yoktu; yeter ki birlikte olsunlar.

Aklından bir sürü düşünce geçti. Bu konsey de neyin ne-siydi? Neden onu oraya götürmek konusunda ısrar etmişti? Neden onun yanında olmak için bu kadar diretiyordu? Yukarıdayken rahatlıkla ona itiraz edebilirdi; ona gitmek istemediğini, yukarıda bekleyeceğini söyleyebilirdi. Onun yanında kalmak istiyordu işte. Kendini başka bir yerde düşünemiyordu bile.

Olanların hiçbirini aklına yatmıyordu. Her yeni durumda cevaplar almak yerine, kafası daha fazla soruyla doluyordu. Şu yukarıdaki insanlar da kimdi? Gerçekten vampir miydiler? Burada, Cloisters'da ne arıyorlardı?

Köşeyi dönüp kocaman bir odaya vardıklarında Caitlin buranın güzelliği karşısında büyüledi. İnanılmazdı. Tıpkı gerçek bir Orta Çağ kalesinin zeminine inmek gibiydi. Orta Çağ'dan kalma taşlardan örülmüş yüksek tavan, odanın üstünü kaplıyordu. Hemen sağ tarafında zeminin üstüne dikilmiş kabirler duruyordu. Üstlerinde karmakarışık Orta Çağ figürleri çiziliydi. Bazıları açıktı. Acaba uyudukları yer burası mıydı?

Şimdiye kadar vampirler hakkında duyduğu tüm bilgileri hatırlamaya çalıştı. Tabutta uyumak, gece uyanmak, insanüstü güç ve hız, gün ışığının acı vermesi... Yavaş yavaş kafasına oturuyor gibiydi. Bizzat kendisi gün ışığında acı çekmişti ama dayanılmaz değildi. Bir de kutsal su ona bir şey yapmıyordu. Dahası, bu mekân, yani Cloisters, haçlarla doluydu. Her yerde devasa haçlar vardı. Bu vampirleri etkiliyormuş gibi gözüküyordu. Aslında burası onların eviymiş gibi duruyordu.

Caleb'e tüm bunları ve daha fazlasını sormak istedi fakat nereden başlayacağını bilemiyordu. Sonuncu nokta üzerinde karar kıldı.

Kafasıyla işaret ederek, “Şu haçlar” dedi, bir tanesinin altından geçerken. “Seni rahatsız etmiyor mu?”

Caleb dediklerini anlamamış bir hâlde ona baktı. Düşüncelere dalmış gitmiş gibi görünüyordu.

“Haçlar vampirlere zarar vermiyor mu?” diye sordu.

Caleb'in jetonu düştü.

“Hepimize değil” diye cevap verdi. “İrkımız çok parçalı, tıpkı insan ırkı gibi. İrkımızın içinde pek çok alt ırk ve her

ırkın içinde pek çok bölge -ya da meclis- var. Bayağı karışık. İyi vampirlere zarar vermiyorlar.”

“İyi mi?” diye sordu.

“Tıpkı insan ırkı gibi iyi güçler ve şer güçleri var. Hepimiz aynı değiliz.”

Bu kadarıyla yetindi. Her zaman olduğu gibi cevaplar daha çok soru doğurmaktan başka bir işe yaramadı. Caitlin de dilini tuttu. Şu an için Caleb’in kafasını ütülemek istemiyordu.

Tavanların yüksekliğine karşın kapılar küçüktü. Kemerli ahşaptan yapılmış kapılar açıktı ve her seferinde geçerken eğiliyorlardı. Başka bir odaya girdiklerinde tavan yeniden yükseliyor ve karşılarına başka bir muhteşem oda çıkıyordu. Caitlin etrafına baktığında her yerde renkli camlar gördü. Sağ tarafında kürsüye benzer bir şey ve onun önünde bir dolu ufak, ahşap sandalye vardı. Issız ve güzeldi. Sahiden de Orta Çağ’dan kalma bir manastıra benziyordu.

Hiçbir hayat işareti görmedi ve hiçbir harekete tanık olmadı. Kesinlikle hiçbir şey duymuyordu. Herkesin nerede olduğunu merak etti.

Başka bir odaya girdiklerinde zemin hafif aşağıya meyilli idi. Caitlin’in nefesi kesildi. Bu ufak oda hazinelerle doluydu. Burası işlemekte olan bir müzeydi ve her şey özenli bir şekilde camın arkasına konulmuştu. Tam önünde, keskin halojen ışıkların altında, değeri yüzlerce milyon dolara varan antik, paha biçilmez hazineler duruyordu. Altın haçlar, gümüşten yapılma büyük kupalar, Orta Çağ’dan kalma yazıtlar...

Caleb uzun, dikey, cam bir kabinin önünde duruncaya kadar odanın içinde onu takip etti. Kabinin içinde birkaç metre büyüklüğünde muhteşem bir fildişi duruyordu. Caleb camın içine doğru baktı.

Birkaç saniye sessiz kaldı.

“Nedir bu?” diye sordu Caitlin.

Caleb sessizce bakmaya devam etti. Sonunda, “Eski bir arkadaş” diye cevap verdi.

Bu kadardı. Daha fazlasını söylemedi. Onun bu nesneyle ne türden bir geçmişi olduğunu ve nesnenin nasıl bir güce sahip olduğunu merak etti. Tabelada 1300’lerin başından yazıyordu.

“*Crozier* olarak bilinir. Piskoposlara ait. Hem bir asa hem de bir sopadır. Cezalandırmaya gelince bir sopa ve iman edenlere yol göstermeye gelince bir asa. Kilisemizin sembolüdür. Kutsama ve lanetleme gücü vardır. Koruduğumuz şey budur. Bizi güvende tutan şey de...”

Kiliseleri mi? Korudukları şey mi?

Daha fazla soru sormasına fırsat kalmadan Caleb elinden tuttu ve onu başka bir kapıya götürdü.

Kadife bir urgana ulaştılar. Caleb uzanıp düğümünü açtı ve Caitlin’in geçmesi için geri çekti. Onun arkasından geldi ve ipi tekrar düğümledikten sonra onu küçük, daire şeklindeki, ahşap bir merdivene götürdü. Merdiven tekrardan, geldiği zemine geri dönüyormuş gibi duruyordu. Caitlin şaşkın şaşkın bakakaldı.

Caleb dizlerinin üstüne çöküp zemindeki gizli bir mandalı açtı. Zemin açıldı ve Caitlin merdivenin doğrudan aşağıya, derinliklere doğru indiğini gördü.

Caleb gözlerinin içine baktı. “Hazır mısın?”

Hayır demek istiyordu. Bunun yerine elini tuttu.

• • •

Merdivenler dar ve sarptı. Gerçek karanlığa doğru alçalıyordu. Gittikçe daha derinlere doğru inip durmalarının ardından sonunda, uzakta bir ışık gördü ve hareketlilik işitti. Köşeyi döndüklerinde başka bir odaya girdiler.

Bu oda kocamandı ve her yere konulmuş fenerlerle iyi aydınlatılmıştı. Tıpkı yukarıdaki odalar gibiydi. Yüksek, taştan, kemerli, karmakarışık figürlerle dolu, Orta Çağ’dan kalma bir tavanı vardı. Duvarlarda geniş goblenler asılıydı ve büyük bir alan Orta Çağ eşyalarıyla doluydu.

Bir de insanlarla, yani vampirlerle doluydu. Hepsi siyah giymişti ve odanın içinde oradan oraya hareket ediyorlardı. Birçoğu koltuklara oturmuştu, bir kısmı birbiriyle konuşuyordu. City Hall’ün altındaki, önceki mecliste şeytani bir karanlık sezmiş, kendini sürekli tehlikede hissetmişti. Buradaysa ilginç bir şekilde rahatlamış hissediyordu.

Caleb onu uzun odanın içinde doğruca ortaya götürdü. Onlar yürümektheyken hareketlilik azaldı ve bir sessizlik çöktü. Gözlerin üstlerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Odanın ucuna geldiklerinde Caleb kendinden daha uzun ve daha geniş omuzlara sahip, büyükçe bir vampirin yanına yaklaştı. Adam ifadesiz bir şekilde ona baktı.

“Bir görüşmeye ihtiyacım var” dedi Caleb basitçe.

Vampir yavaşça döndü ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Caleb ve Caitlin orada öylece durup beklediler. Caitlin gözleriyle odayı taradı. Hepsi -yüzlerce vampir- onlara bakmaktaydı. Ancak kimse yakına gelmek için hareket etmiyordu.

Kapı açıldı ve büyük vampirin işareti ile içeri girdiler.

Bu küçük oda daha karanlıktı. Sadece odanın uzak ucundaki iki fenerle aydınlanıyordu. Ayrıca öbür tarafta duran uzun masa sayılmazsa tamamen boştu. Masanın arkasında yedi vampir oturmuş, gaddar bir şekilde onlara bakıyorlardı. Bir hâkimler heyeti gibi duruyordu.

Bu vampirlere has bir özellik, onların çok yaşlı görünmesine yol açıyordu. İfadelerinde bir sertlik vardı. Kesinlikle bir hâkimler heyetiydi.

“Konsey başladı!” diye bağırdı büyük vampir ve değneğini zemine vurduktan sonra hızlıca odadan çıktı. Kapıyı arkasından sertçe kapadı. Yedi vampirin tam karşısında artık sadece ikisi vardı.

Caitlin ne yapacağını ya da ne diyeceğini bilemez hâlde, tereddüt içinde Caleb’in yanında duruyordu.

Hâkimler onları süzerken ortalığı tuhaf bir sessizlik kapladı. Sanki ruhlarının içine bakıyorlarmış gibiydi.

Heyetin ortasındaki vampir, çatallaşmış sesiyle, “Caleb” dedi. “Nöbet yerini terk ettin.”

“Terk etmedim, efendim” diye yanıt verdi. “200 yıl boyunca nöbetime sadık kaldım. Bu gece harekete geçmek zorunda kaldım.”

“Bizim emrimiz olmadan harekete geçemezsin” diye cevap verdi. “Hepimizi tehlikeye attın.”

“Görevim, bizi yaklaşan savaş için uyarmaktı” diye yanıtladı Caleb. “Zamanın geldiğine inanıyorum.”

Konseydekiler nefesini tuttu. Uzun bir sessizlik oldu.

“Seni bunu düşünmeye iten nedir?”

“Onu kutsal suyla yıkadılar ve su derisini yakmadı. Öğreti bize diyor ki gün gelecek, o aramıza inecek, silahlarımıza karşı dayanıklı olacak ve savaşı haber verecek.”

Odaya, nefeslerin tutulduğu bir sessizlik hâkim oldu. Hepsi birden Caitlin’e bakıp dikkatle incelediler. Hâkimlerden bir kısmı kendi aralarında konuşmaya başladılar. Ortada duran, avucunun içiyle masaya vurana kadar da susmadılar.

Ortadaki vampir, “Sessizlik!” diye bağırdı.

Mırıldanmalar yavaş yavaş dindi.

“Yani sırf bir insanı kurtarmak için hepimizi riske mi attın?” diye sordu.

“Onu bizi kurtarmak için kurtardım” diye yanıtladı Caleb. “Eğer o, o ise o olmadan hiçbir şeyiz demektir.”

Caitlin’in başı döndü. Ne düşüneceğini bilemiyordu. O mu? Öğreti mi? Neyden bahsediyordu ki? Kendisini başka biri, onun olduğundan çok daha önemli biri sanıp sanmadığını merak etti.

İçi acıdı. Konsey ona o şekilde baktığı için değil, Caleb’in onu sırf kendisini düşünerek kurtardığından endişelenmeye başladığı için, onu gerçekten umursamadığı için, gerçeği

öğrendiği zaman içinde ona karşı hissettikleri yok olacağı için... Caitlin'in sıradan bir kız olduğunu keşfedecek ve son birkaç günde neler yaşanmış olursa olsun, tıpkı hayatına girmiş tüm erkekler gibi onu bırakacaktı.

Sanki düşüncelerini doğrularcasına, ortadaki hâkim kafasını iki yana sallayıp Caleb'e küçümser gözlerle baktı.

"Ölümcül bir hata yaptın" dedi. "Bir türlü göremediğin şey, bu savaşı senin başlattığındır. Senin oradan ayrılman, onları bizim varlığımıza karşı alarma geçirdi."

"Dahası o düşündüğün kişi değil."

Caleb söze başladı. "O zaman nasıl açıklıyorsunuz bu..."

Bu sefer başka bir konsey üyesi konuştu. "Birkaç asır önce böyle bir vaka olmuştu. Vampirlerden biri silahlara karşı bağıştı. Herkes onun da Mesih olduğunu düşünmüştü. Mesih falan değildi. Sadece bir melezdı."

"Melez mi?" diye sordu Caleb. Sesi birden kesinlik havasını yitirmişti.

"Yani doğuştan vampir" diye devam etti adam. "Asla dönüşmemiş biri. Onlar bazı silahlara karşı bağıştırlar, bazılarına karşı değildirler. Ancak bu, onları bizden biri yapmaz. Ölümsüz de yapmaz. Göstereyim" dedi ve birden Caitlin'e döndü.

Caitlin, adamın gözleri üzerindeyken kendini tedirgin hissediyordu. "Söyle bakalım genç çocuk, seni kim döndürdü?"

Caitlin'in adamın neyden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Sorusunun bile ne anlama geldiğini anlamamıştı. Kendisini, bu gece bir kez daha, verilecek en iyi

cevabın ne olduğunu düşünürken buldu. Tereddüt etti. Vereceği cevabın sadece kendisinin değil, Caleb'in selameti üzerinde de büyük bir etkisinin olacağını hissediyordu. Ona doğru cevabı vermek istiyor fakat ne diyeceğini bilemiyordu.

“Üzgünüm” dedi. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben hiç dönüştürülmedim. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.”

Başka bir konsey üyesi öne eğildi. “O zaman baban kim?” diye sordu.

Sorulacak o kadar şey varken ne diye kalkıp bunu sormak zorundaydı ki? Bu soru kendisine hayatı boyunca sorup durduğu soruydu. O kimdi? Neden onunla hiç karşılaşmamıştı? Neden onu terk etmişti? Bu cevapları istediği kadar başka hiçbir şey istemiyordu hayatta. Şimdi talep üzerine bu cevapları sağlayamazdı.

“Bilmiyorum” dedi sonunda.

Konsey üyesi zafer edasıyla geri yaslandı. “Gördün mü?” dedi. “Melezler dönüşmüş değillerdir. Asla ebeveynlerini bilmezler. Yanıldın Caleb. Ölümcül bir hata yaptın.”

“Öğreti diyor ki Mesih bir melez olacak ve bizi kayıp kılıca götürecektir” diye çıkıştı Caleb.

“Öğreti diyor ki Mesih'i *getiren* kişi bir melez olacak” diye düzeltmede bulundu konsey üyesi. “*Mesih* değil.”

“Kelimelerle oynuyorsunuz” diye cevap verdi Caleb. “Size savaşın başladığını söylüyorum ve bizi kılıca götürecektir kişi de o. Zaman daralıyor. Bizi ona götürmesini sağlamak zorundayız. Elimizdeki tek umut bu.”

“Çocuk masalları” diye yanıtladı başka bir konsey üyesi. “Bahsettiğin kılıç aslında mevcut değil. Mevcut olsaydı bizi ona götürecek kişi bir melez olmazdı.”

“Eğer biz yapmazsak bunu diğerleri yapacak. Onu yakalayacak ve kılıcı bulup bize karşı kullanacaklar.”

Heyetin uzak köşesinde duran bir tanesi, “Onu buraya getirmekle affedilmez bir ihlalde bulundun” dedi.

“Ama ben...” diye lafa girişti Caleb.

“YETER!” diye bağırdı heyetin lideri.

Oda sessizleşti.

“Caleb, meclisimizin pek çok kuralını farkında olarak ihlal ettin. Nöbet yerini terk ettin. Görevine sadakatsizlikte bulundun. Savaşın kıvılcımını ateşledin. Hepimizi sırf bir insan yüzünden riske attın. İnsan bile değil, bir melez için. Daha da kötüsü, onu buraya getirdin. Ta içimize sokup hepimizi tehlikeye attın.”

“Seni elli yıllık hapse kapatmaya mahkûm ediyoruz. Bu yerden asla ayrılmayacaksın. Bu melezi de tuttuğun gibi surlardan dışarı atacaksın.”

“Şimdi çıkın.”

On Üçüncü Bölüm

Caitlin ve Caleb, Cloisters'ın dışındaki geniş, açık terasta durmuş gecenin manzarasına bakıyorlardı. Caitlin uzaklarda, mart ayının yaprakları dökülmüş ağaçları arasından akan Hudson Nehri'ni görebiliyordu. Hatta uzaktan köprüünün üstünden geçen arabaların küçük ışıklarını bile görebiliyordu. Gece tamamen sessizdi.

Saniyeler boyu süren sessizliğin ardından "Bana bazı cevaplar vermene ihtiyacım var, Caleb" dedi sakın bir şekilde.

"Biliyorum" diye yanıtladı Caleb.

"Burada ne işim var? Benim kim olduğumu düşünüyor-sun?" diye sordu Caitlin. Nihai soruyu sorması için cesareti-ni toplaması birkaç saniyesini aldı. "Beni neden kurtardın?"

Caleb birkaç saniye boyunca ufka baktı. Caitlin bir şeyler düşünüp düşünmediğini ve hatta cevap verip vermeyeceğini bile anlayamıyordu.

Sonunda Caleb ona doğru döndü. Gözlerinin içine baktığında bakışlarının kuvveti karşı konulmazdı. İstese bile gözlerini kaçıramıyordu.

“Ben bir vampirim” dedi. “Beyaz Meclis’e ait bir vampir. 3.000 yıldır hayattayım ve bunun 800 yılını bu mecliste geçirdim.”

“Ben neden buradayım?”

“Vampir meclisleri ve ırkları sürekli savaş hâlindedir. Çok bölgecidirler. Talihsizliğe bak ki sen bu şeyin tam ortasına düştün.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Nasıl?”

Caleb kafası karışmış bir hâlde ona baktı. “Hatırlamıyor musun?”

Caitlin ona boş gözlerle baktı.

“Öldürdüğün kişi. Her şeyi başlatan buydu.”

“Öldürmek mi?”

Caleb hafifçe kafasını salladı. “Demek hatırlamıyorsun. Hep öyle olur. İlk öldürmede durum hep böyledir.” Gözlerinin içine baktı. “Dün gece birini öldürdün. Bir insanı. Ondan beslendin. Carnegie Hall’de.”

Caitlin başının döndüğünü hissetti. Birine zarar verebildiğine inanmazdı ona kalsa. Ne var ki derinlerde bir yerde, nasıl oluyorsa artık, bunun doğru olduğunu hissediyordu. Kim olduğunu sormaya korkuyordu. Jonah olabilir miydi acaba?

Caleb sanki aklını okuyormuşçasına ekledi. “Solisti.”

Caitlin tüm bunların hepsini zar zor idrak edebildi. Gerçeküstü duruyordu. Sanki asla silemeyeceği, kara bir lekeyle işaretlenmiş gibiydi. Kendini berbat hissetti. Eli ayağı boşalmıştı.

“Neden yaptım bunu?” diye sordu.

“Beslenmen gerekiyordu” diye cevap verdi. “Neden *orada* ve *o sırada* yaptığını ise kimse bilmiyor. Savaşı başlatan şey buydu. Başka bir meclisin bölgesindeydin. Çok güçlü bir meclisin.”

“Yani yanlış zamanda, yanlış yerde miydim?”

İçini çekti. “Bilmiyorum. Bundan daha fazlası olabilir.”

Caitlin ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Belki de *orada* olman *gerekiyordu*. Belki kaderin buydu.”

Caitlin düşündü. Bir sonraki soruyu sormaktan korkarak düşündü de düşündü. Nihayet, cesaretini toplamıştı. “Yani bu... Vampir olduğum anlamına mı geliyor?”

Caleb öbür tarafa döndü. Geçen birkaç saniyenin ardından sonunda, “Bilmiyorum” dedi.

Döndü ve ona baktı.

“*Hakiki* bir vampir değilsin. Maalesef hakiki bir insan da değilsin. İkisinin arasında bir şeysin.”

“Melez mi yani?” diye sordu.

“Onlar olsa böyle derdi. Ben o kadar emin değilim.”

“Tam olarak nedir o?”

“Melez, vampir olarak doğmuş biridir. Bir vampirin bir insanla çiftleşmesi yasalarımıza ve öğretimimize aykırıdır. Ne var ki bazen, başıboş bir vampir bunu yapıverir. Eğer insan olan doğurursa sonuçta ortaya bir melez çıkar. Ne tam insan, ne tam vampir. Irkımız arasında hiç hoş karşılanmaz. Bir insanla çiftleşmenin cezası ölümdür. İstisna olmaz. Çocuk da aramıza alınmaz.”

“Ancak Mesih’in bir melez olacağını söylemiştin. Eğer kurtarıcınız bir melez olaksa nasıl melezleri hoş karşılamazlar?”

“İşte bu dinimizin paradoksu” diye yanıt verdi.

“Daha fazla şey anlat” dedi. “Bir melez tam olarak nasıl farklıdır?”

“Gerçek vampirler dönüştükleri andan itibaren beslenmeye başladılar. Melezler genellikle yaşları gelinceye kadar başlamazlar.”

Sonraki soruyu sormaya tırsıyordu.

“Kaç yaş yani?”

“On sekiz.”

Caitlin düşüncelere daldı. Her şey yerli yerine oturmaya başlıyordu. Daha yeni on sekizine basmıştı. Açlığı yeni başlamıştı.

“Melezler aynı zamanda ölümlüdür” diye devam etti Caleb. “Tıpkı normal insanlar gibi ölebilirler. Öte yandan biz ölemeyiz.”

“Hakiki bir vampir olmak için beslenme niyetinde olan hakiki bir vampir tarafından dönüştürülmek gerekir. Vampirlerin kafalarına göre birini dönüştürmeye izni yoktur. Bu, ırkımızın çok fazla yayılmasına sebep olurdu. Önce Üst Konseyden izin almaları gerekir.”

Caitlin denilenleri anlamaya çalışırken kaşları çatıldı.

“Bazı niteliklerimiz sende var, bazıları yok. Safkan olmadığın için, maalesef, vampir ırkı seni kabul etmeyecektir. Her vampir bir meclise bağlıdır. Bir meclise bağlı

olmamak çok tehlikelidir. Normalde seni aramıza almalarını talep edebilirdim. Ama senin melez olduğun hesaba katıldığında... Buna asla izin vermezler. Hiçbir meclis vermez.”

Caitlin kafasını yordu. Eğer insan değil de başka bir şey olduğunu öğrenmekten daha kötüsü varsa o da hiçbir şeyin *hakikisi* olmadığını öğrenmekti. Hiçbir yere ait olmadığını öğrenmek. Ne oradaydı ne burada, iki dünyanın arasına kısılmıştı.

“O zaman tüm bu Mesih muhabbeti de neyin nesiydi? Hani benim... O olmam falan?”

“Öğretimiz, kadim yaşamız bize der ki bir gün bir haberci, bir Mesih gelecek ve bizi kayıp kılıca götürecektir. Öğreti bize o gün savaş çıkacağını, vampirler ırkı arasında, hatta insanları bile içine sürükleyen nihai bir savaşın başlayacağını söyler. Bizim kıyamet versiyonumuz budur. Onu durdurabilecek, hepimizi kurtaracak tek şey bu kayıp kılıçtır. Bizi ona götürebilecek tek kişi de Mesih’tir.”

“Bu gece başına gelenlere şahit olduğumda onun sen olduğuna emindim. Daha önce başka hiçbir vampirin kutsal suya böylesine bağışık olduğunu görmemiştim.”

Caitlin ona doğru baktı.

“Şimdi?” diye sordu.

Caleb ufka doğru baktı.

“O kadar emin değilim.”

Caitlin gözlerini ondan ayırmadı. İçinde bir çaresizlik uyanıyordu.

“Yani...” diye başladı, alacağı cevaptan korktuğu soruya. “Beni kurtarmanın tek nedeni bu mu? Sizi kayıp bir kılıca götüreceğimi düşündüğün için mi?”

Caleb ona döndüğünde yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu.

“Başka neden olsun ki?” diye yanıt verdi.

Sanki karnına beyzbol sopası yemişçesine içindeki tüm havanın çekildiğini hissetti. Ona karşı hissettiği tüm aşk, aralarında olduğunu düşündüğü bağ tek bir nefeste uçup gitmişti. Arkasını dönüp koşmak istiyor; fakat nereye gideceğini bilmiyordu. Utanmıştı.

Gözyaşlarını bastırarak, “Pekâlâ” dedi. “En azından *karın* sadece işini yapıyor olduğunu bilmekten mutlu olur. Onun dışında hiçbir kimseye karşı bir şey hissetmediğin için yani, şu aptal kılıç dışında.”

Arkasını dönüp yürüdü. Nereye gittiğini bilmiyordu ama ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Hissettikleri kaldirılacak gibi değildi. Onları nasıl yorumlaması gerektiğini kestiremiyordu.

Sadece birkaç adım ilerlemişti ki kolunun üstünde bir el hissetti. Caleb onu geri çevirdi. Orada durmuş, gözlerinin içine bakıyordu.

“O benim karım değil” dedi yumuşak bir şekilde. “Evet bir keresinde evlenmiştik, fakat bu 700 yıl önceydi. Sadece bir yıl sürdü. Maalesef vampir ırkında hiçbir şey kolay unutulmuyor. Boşanma diye bir şey yok.”

Caitlin elini üstünden çekti. “İyi, artık her neyin oluyorsa seni geri almaktan dolayı mutlu olur.”

Dönüp merdivenlere doğru yürümeye devam etti.

Caleb yine onu durdurdu. Bu sefer önüne geçip yolunu kesmişti.

“Seni nasıl incittim bilmiyorum” dedi. “Her ne yaptıysam özür dilerim.”

Zaten sorun bir şey *yapmamış* olman, demek istedi Caitlin. Sorun beni umursamamış, sevmemiş olman. Sorun benim sadece bir nesne, hedefe giden bir yol olmam. Tıpkı tanıdığım tüm diğer erkeklerde olduğu gibi. Düşünmüştüm ki belki bu sefer değişik olur.

Ancak bunları söylemedi. Onun yerine başını öne eğip gözyaşlarını bastırmak için elinden geleni yaptı ama başaramadı. Sıcak yaşların yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissetti. Çenesini tutan bir el, başını kaldırıp onu kendisine bakmaya zorladı.

“Özür dilerim” dedi sonunda samimi bir sesle. “Haklıydın. Seni kurtarmamın tek nedeni bu değildi” derin bir nefes aldı. “Senin için bir şeyler hissediyorum.”

Caitlin içinin kabardığını hissetti.

“Ancak bilmelisin ki bu yasak. Bu konudaki yasalar oldukça katıdır. Bir vampir asla ama *asla* bir insanla yahut bir melezle veya gerçekten vampir olmayan herhangi biriyle beraber olamaz. Cezası ölümdür. Yakayı sıyırmak mümkün olmaz.”

Caleb başını eğdi.

“Yani görüyorsun ki şayet senin için bir şeyler hissetmişsem, şayet ortak iyinin dışında bir amaçla hareket etmişsem, bu benim ölümüm anlamına gelir.”

“Bana ne olacak o zaman?” diye sordu. Etrafına bakındı. “Açıkça görülüyor ki burada istenmiyorum. Nereye gitmem gerek?”

Caleb gözlerini devirip başını iki yana salladı.

“Eve gidemem” dedi. “Gidecek evim kalmadı. Polisler beni arıyor, kötü vampirler de öyle. Ne yapmam gerekiyor? Tek başıma ortalıkta mı kalacağım? Artık ne olduğumu bile bilmiyorum.”

“Keşke cevapları bende olsaydı. Denedim. Gerçekten dene-dim. Artık daha fazla yapabileceğim bir şey yok. Kimse konse-ye karşı gelemmez. Bu ikimizin de ölümü anlamına gelir. Elli yıl-lık hapse çarptırıldım. Burayı terk edemem. Eğer terk edersem sonsuza kadar klanımdan kovulurum. Anlamak zorundasın.”

Caitlin gitmek için döndü ama Caleb yine onu kendine çevirdi.

“Anlamak zorundasın. Sen sadece insansın. Hayatın hepsi hepsi seksen yıl sürecek. Benimkiyse *binlerce* yıl. Senin ısı-rabın kısa, benimkiyse ebediyen. Sonsuza kadar sürülmeyi göze *alamam*. Elimdeki tek şey meclisim. Seni seviyorum. Sana karşı içimde *kendimin* bile anlayamadığı bir his var. 3.000 yıldır kimseye karşı hissetmediğim bir şey bu. Fakat bu surlardan çıkma riskini göze alamam.”

“Peki” dedi. “Tekrar soracağım. Bana ne olacak?”

Caleb sadece başını eğdi.

“Anlıyorum” diye yanıt verdi Caitlin. “Artık seni bağla-mıyorum.”

Caleb bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Caitlin git-mişti. Gerçekten gitmişti.

Çabucak balkonu geçip merdivenlerden aşağı indi. Bu sefer doğruca karanlıklar içindeki Bronx'a, New York City gecesinin içine gidiyordu. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

On Dördüncü Bölüm

Kyle etrafı ufak bir vampir kalabalığıyla çevrili şekilde, Ktaş koridorda ilerledi. Hızlıca yol alırlarken ayak sesleri yankılanıyordu. En öndeki refakatçinin elinde bir fener vardı.

Verilen emir üzerine, daha önce hiçbir vampirin izin verilmeden girmediği gizli bir odaya giden koridorda ilerliyorlardı. Kyle daha önce hiç bu kadar derinlere inmemişti. Ancak bugün, bizzat yüce önder tarafından çağırılmıştı. Mesele ciddi olsa gerekti. Başkalarının çağırıldığını duysa da 4.000 yıldır Kyle'ın hiç çağırıldığı olmamıştı. Oraya gitmiş ve bir daha geri dönmemişlerdi.

Kyle yutkundu ve adımlarını hızlandırdı. Her zaman kötü haberleri bir çırpıda sindirip geçmenin en iyisi olduğuna inanmıştı.

Soğuk bakışlarla onları süzen birkaç vampirin koruduğu, açık duran, geniş bir kapıya vardılar. Sonunda muhafızlar yana çekilip geçişi açtılar ama Kyle'ın geçmesinin ardından yanındakilere izin vermediler. Kyle kapının arkasından sertçe kapandığını duydu.

Kyle, odanın her iki yanında, duvar boyunca bir dolu vampirin sıralı bir şekilde durup dikkat kesildiğini gördü. Odanın ön tarafının ortasında, kocaman, metal bir koltukta oturan kişi Rexus'tu, yani yüce önderi.

Kyle birkaç adım ileri çıkıp başını eğdi, kendisine seslenilmesini bekliyordu.

Rexus soğuk, keskin, buz gibi gözleriyle ona baktı.

“Bana bu insan, melez ya da her neyse işte, onunla ilgili bildiğin her şeyi anlat” diye başladı söze. “Bir de şu casustan bahset. O adam içimize nasıl girdi?”

Kyle derin bir nefes alıp söze başladı.

“Kız hakkında çok bir şey bilmiyoruz” dedi. “Kutsal suyun neden ona zarar vermediği konusunda da bir fikrimiz yok. Ancak şarkıcıya saldıranın o olduğunu gayet iyi biliyoruz. Şu an o hapiste ve kendine gelir gelmez bizi ona götürmesini bekliyoruz. Şarkıcıyı dönüştüren o kızdı. Kanında onun esansı var.”

“Hangi meclise bağlıymış?” diye sordu Rexus.

Kyle ayaklarını sürüdü, kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu.

“Başboş bir vampir olduğunu düşünüyoruz.”

“*Düşünmek mi? Bildiğin bir şey var mı?*”

Yediği fırçadan dolayı Kyle'in yanakları kızardı.

“Yani onun hakkında en ufak bir şey bilmeden onu aramıza getirdin” dedi Rexus. “Meclisimizin tamamını tehlikeye attın.”

“Onu buraya sorgulamak için getirdim. Kutsal suya karşı bağışık olduğu konusunda en ufak...”

“Peki ya casus?” dedi Rexus sözünü keserek.

Kyle yutkundu.

“Caleb. Onu buraya 200 yıl önce getirdik. Birçok kez sadakatini kanıtlamıştı. Ondan şüphelenmek için hiçbir sebebimiz yoktu.”

“Onu kim içimize aldı?” diye sordu Rexus.

Kyle duraksadı. Zorla yutkundu.

“Ben aldım.”

“Yani...” dedi Rexus, “Bir kez daha, bir tehlikenin içimize kadar girmesine izin verdin.”

Rexus ona baktı. Bu bir soru değildi. Bir ifadeydi, kınamayla doluydu.

“Üzgünüm efendim” dedi Kyle başını eğerek. “Fakat naçizane savunmam için, buradaki hiç kimsenin, tek bir vampirin bile Caleb’den şüphelenmediğini söylemeliyim. Benim durumumda...”

Rexus elini kaldırdı.

Kyle sustu.

“Beni savaşı başlatmaya ittin. Şimdi tüm kaynaklarımızı yeniden yönlendirmek zorunda kalacağım. Büyük planımız askıya alınmak zorunda kalacak.”

“Özür dilerim efendim. Onları bulup bedelini ödetmek için elimden geleni yapacağım.”

“Korkarım bunun için çok geç.”

Kyle yutkundu ve başına gelecek bir sonraki şey için kendini hazırladı. Eğer bu ölümse artık hazırdı.

“Artık cevaplaman gereken kişi ben değilim. Ben de çağırıldım, Yüce Konsey tarafından.”

Kyle’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Tüm hayatı boyunca vampirlerin yönetici organı, yüce liderin bile hesap vermek zorunda olduğu Yüce Konsey hakkında söylentiler duymuştu. Şimdi bunun gerçek olduğunu ve onlar tarafından çağırıldığını biliyordu. Boğazı düğümlendi.

“Bugün burada olan şeylerden dolayı hiç memnun değiller. Cevaplar istiyorlar. Gidip onlara yaptığın hataları, neden kızın kaçtığını, neden aramıza bir casusun sızdığını ve diğer casusları temizlemek için planlarımızı anlatacaksın. Ardından da verecekleri hükme razı olacaksın.”

Kyle başına gelecek şeyden dolayı dehşete kapılmış hâlde hafifçe başını salladı. Duyduklarının hiçbirisi hayra alamet değildi.

“Bir sonraki yeni ayda buluşacağız. Bu sana biraz zaman verir. Bu sırada sana şu melezi bulmanı öneririm. Bulabilirsen hayatın kurtulabilir.”

“Söz veriyorum efendim, tüm vampirleri toplayacağım. Sorumluluğu bizzat üstleneceğim. Onu bulacağız. Ona bunu ödeteceğiz.”

On Beşinci Bölüm

Jonah polis merkezinde korku dolu bir hâlde bekliyordu. Bir tarafında, şimdiye kadar Jonah'ın hiç bu kadar korktuğunu görmediği babası, diğer tarafında ise yeni kiralanmış avukatı duruyordu. Karşılarındaki aydınlık, küçük sorgu bölümünde beş polis dedektifi oturuyordu. Onların arkasında asabi şekilde volta atan beş kişi daha vardı.

Bu, günün en büyük haber hikâyesiydi. Uluslararası şöhrete sahip bir solistin ülkedeki ilk performansının tam ortasında, Carnegie Hall'de öldürülmesi ve hatta şüpheli bir şekilde öldürülmesi değildi tüm mesele. İşler daha da sarpa sarmıştı. Polis elindeki tek kanıtın izini sürüp kızın dairesine girdiğinde dört polis memuru öldürülmüştü. Vaziyetin kötü olduğunu söylemekle yetinmek, durumu biraz hafife almak sayılırdı.

Artık aradıkları kişi sadece 'Beethoven Kasabı' (ya da bazı gazetelerin uygun gördüğü şekliyle 'Carnegie Hall Katili') değil, aynı zamanda bir polis katiliydi. Dört polisin katili. Kentteki her polis vakanın peşindeydi ve kimse bu iş çözülmeye kadar rahat etmeyecekti.

Şimdi ellerindeki tek kanıt karşılarındaki masada oturan kişiydi: Jonah. Kız o gece onun misafiriydi.

Jonah gözlerini sonuna kadar açmış otururken alnının tekrardan terlediğini hissetti. Odada geçirdiği yedinci saate giriyordu. İlk üç saat boyunca saçlarının dibindeki teri silip durmuştu. Artık terin yanaklarından aşağı akmasına izin veriyordu. Sandalyeye çökmüş, pes etmiş hâldeydi.

Söylediklerine başka ne eklemesi gerektiğini bilmiyordu. Odaya birbiri ardına giren polislerin hepsi aynı soruları sormuştu. Hepsi aynı tema üzerine inşa edilmiş, sadece soruluş şekilleri farklı sorular. Cevabı yoktu. Neden ona üst üste aynı şeyi sorup durduklarını anlayamıyordu. *Onu ne kadar zamandır tanıyordun? Neden onu bu konsere getirmişti? Neden arada kız yanından ayrılmıştı? Onu neden takip etmemişti?*

Her şey nasıl bu noktaya gelmişti ki? Oysa karşısına güzel mi güzel bir hâlde çıkmıştı. Çok tatlı görünüyordu. Onun yanında olmaya ve onunla konuşmaya bayılıyordu. Bunun rüya gibi bir buluşma olacağına emindi.

Sonra birden tuhaf davranmaya başlamıştı. Müzik başladıktan hemen sonra onda bir rahatsızlık sezmişti. Şey gibi görünüyordu... Hasta demek doğru olmazdı. Daha çok... Yerinde duramıyor gibiydi. Daha da ötesi, eğer yerinde dursa birileri onu öldürecekmiş gibi davranıyordu. Sanki bir yere yetişmesi gerekiyordu, en hızlı şekilde.

İlk başta konserden hoşlanmadığını düşünmüştü. Onu oraya götürmenin kötü bir fikir olup olmadığını tartmıştı kafasında. Sonra da kendisinden hoşlanmamış olabileceğini geçirmişti aklından. Ancak sonra durum o kadar şiddetlen-

mişti ki neredeyse teninden çıkan ısıyı hissedebilecek hâle gelmişti. O andan itibaren bir hastalığı mı var, yemekten mi zehirlendi diye meraklanmıştı.

Yanından kalkıp gittiğinde tuvalete gitmiş olabileceğini düşünmüştü. Şaşkıncı fakat ara bitince geleceği umuduyla kapıda beklemişti. On beş dakikanın ardından son zil çaldığında kafası karışık ve yalnız başına koltuğuna dönmüştü.

Bir on beş dakika daha geçtikten sonra ise salondaki tüm ışıklar aydınlanmıştı. Bir adam sahneye çıkıp konserin devam etmeyeceğini bildirmişti. Bilet paraları geri ödenecekti. Neden olduğunu söylemedi. Tüm kalabalık gafil avlanmış, sinir olmuş, en çok da şaşırmıştı. Jonah tüm hayatı boyunca gittiği konserlerin hiçbirinin arada kesildiğini görmemişti. Solist mi fenalaşmıştı yoksa?

“Jonah?” diye seslendi dedektif.

Jonah irkilerek yukarı baktı.

Dedektif sinirli bir şekilde bakışlarına karşılık verdi. İsmi Grace'di. Şimdiye kadar tanıştığı en sert polis oydu. Bir de merhametsizdi.

“Sana sorduğum soruyu duymadın mı?”

Jonah kafasını iki yana salladı.

“Bana onun hakkında bildiğin her şeyi tekrardan anlatmanı istiyorum” dedi. “Bana tekrar nasıl tanıştığınızı anlat.”

“Bu soruya bir milyon kez cevap verdim zaten” dedi Jonah hüsrân içinde.

“Tekrar duymak istiyorum.”

“Onunla sınıfta tanıştım. Yeni gelmişti. Ona sıramı verdim.”

“Sonra?”

“Biraz konuştuk, kafeteryada karşılaştık. Ona çıkma teklif ettim. Kabul etti.”

“Bu kadar mı?” diye sordu dedektif. “Başka hiçbir detay, ekleyeceğin bir şey yok mu?”

Jonah onlara ne kadarını söylemesi gerektiğini düşündü. Tabii ki daha fazlası vardı. Bir kere şu zorbalardan dayak yemesi vardı. O sırada gizemli bir şekilde yanında bulduğu defteri vardı. Onun orada olduğundan, ona yardım ettiğinden hatta bir şekilde o herifleri dövdüğüne dair duymuş olduğu şüphe vardı. Nasılını hiç bilmiyordu.

İyi de bu polislere ne söylemesi gerekiyordu ki? Dayak yediğini mi? Onu orada gördüğünü hatırlıyor olduğunu mu? Onun iki katı cüssede olan dört oğlanı dövdüğünü hatırladığını mı? Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu, kendisine bile. Onlara hiç mantıklı gelmezdi. Sadece yalan söylediğini, bir şeyler uydurduğunu düşünürlerdi. Dışarıda onu arıyorlardı. Jonah onlara yardım etmeyecekti.

Her şeye rağmen ona karşı korumacı bir his besliyordu. Gerçekten ne olmuş olduğunu anlayamıyordu. İçinde bir yer buna inanmıyor, inanmak istemiyordu. Solisti o mu öldürmüştü gerçekten? Neden ki? Gerçekten gazetenin dediği gibi adamın boynunda iki delik mi vardı? Onu ısırması mıydı? O bir tür...

“Jonah” diye çıktı Grace. “Başka bir şey var mı?”

Dedektif ona bakıyordu.

“Hayır” dedi nihayet. Yalan söylediğini anlamayacağını umuyordu sadece.

Başka bir dedektif ileri çıktı. Eğildi ve doğrudan Jonah’ın gözlerinin içine baktı. “Zihinsel açıdan rahatsız olduğuna işaret edebilecek bir şey söyledi mi?”

Jonah kaşlarını çattı.

“Yani deli mi demek istiyorsunuz? Neden düşüneyim ki bunu? Harika bir arkadaştı. Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Zekiydi, hoştu. Onunla konuşmak hoşuma gidiyordu.”

“Tam olarak neyden konuştuğunuz?” Lafı tekrardan kadın dedektif almıştı.

“Beethoven” diye yanıtladı Jonah.

Dedektifler birbirlerine baktı. Yüzlerindeki şaşkın, hoşnutsuz ifadeyi gören biri olsa Jonah’ın soruyu, “Porno” diye cevapladığını düşünebilirdi.

“Beethoven mı?” diye sordu elli yaşlarında, iri yarı bir dedektif dalga geçercesine.

Jonah bitap hâldeydi ve iğnelemeyi iade etmek istiyordu.

“Bir bestecidir” dedi Jonah.

“Beethoven’ın kim olduğunu biliyorum seni küçük fırlama!” diye çıkıştı adam.

Altmış yaşlarında iri yarı, kırmızı yanaklı başka bir dedektif üç adım ileri çıkıp tombul ellerini masanın üstüne koydu ve Jonah’a fena şekilde kahve kokan nefesini hissettirecek kadar yaklaştı. “Bak arkadaş, burada oyun oynamıyoruz. Senin küçük kız arkadaşın yüzünden dört polis

öldü” dedi. “Onun nerede saklandığını senin bildiğini biliyoruz” diye devam etti. “Anlatmaya başlasan iyi edersin yoksa...”

Jonah’ın avukatı elini kaldırdı. “Bu zan altında bırakmaya girer dedektif. Müvekkilimi bununla suçlayamazsı...”

“Müvekkilin umrumda mı sanki!” diye bağırdı dedektif.

Odayı gergin bir sessizlik doldurdu.

Birden kapı açıldı ve içeri elinde lateks eldivenler olan bir polis memuru girdi. Bir elinde tutmakta olduğu Jonah’ın telefonunu masanın üstüne koydu. Jonah telefonunu tekrar görmekten dolayı mutluydu.

“Bir şey var mı?” diye sordu polislerden bir tanesi.

Adam elindeki eldivenleri çıkarıp çöp kutusuna attı ve başını iki yana salladı.

“Hiçbir şey yok. Çocuğun telefonu temiz. Gösteriden önce ondan birkaç mesaj almış, hepsi o kadar. Kızın telefonunu aradık. Kapalıydı. Şu an tüm telefon kayıtlarını çıkarıyoruz. Her neyse gerçeği söylüyor. Dünden önce ne konuşmuş ne de mesajlaşmışlar.”

“Size söylemiştim” dedi Jonah polislere.

“Dedektif, burada işimiz bitti mi?” diye sordu Jonah’ın avukatı.

Polisler dönüp birbirlerine baktılar.

“Müvekkilim suç işlemedi, yanlış bir şey yapmadı. Tüm sorularınızı cevaplayarak iş birliği gösterdi. Eyaletten, hatta şehirden ayrılma gibi bir planı da yok. Ne zaman isterseniz sorguya gelebilir. Şimdilik affedilmesini istiyorum. O bir öğ-

renci ve sabah okulu var.” Avukat saatine baktı. “Saat neredeyse gecenin biri oldu beyefendiler.”

Tam o sırada odanın içinde yüksek bir zil sesi ve ona eşlik eden güçlü bir titreşim oldu. Odadaki tüm gözler birden metal masanın üstünde duran Jonah’ın telefonuna döndü. Telefon tekrardan titreşti ve yanıp söndü. Jonah henüz telefonuna ulaşamadan, odadaki diğer herkesle beraber kimin mesaj attığını gördü: Caitlin.

Onun nerede olduğunu öğrenmek istiyordu.

On Altıncı Bölüm

Caitlin tekrardan telefonunu kontrol etti. Saat bir olmuştu ve Jonah'a mesajı henüz atmıştı. Cevap yoktu. Muhtemelen uyuyordu. Uyanık da olsa onun sesini duymak bile istemiyordu herhâlde. Caitlin'in düşünebildiği tek şey buydu.

Gecenin serinliğinde Cloisters'dan uzaklaşırken kafasını toplamaya başlamıştı. Oradan uzaklaştıkça kendini daha iyi hissetmeye başladı. Caleb'in mevcudiyeti ve enerjisinin yükü üstünden kalktığında tekrardan berrak bir şekilde düşünebilmeye başlamıştı.

Onun yanında kaldığı sürede bir nedenden ötürü kendi başına düşünemez hâle gelmişti. Onun varlığı her şeyi geride bıraktırıyordu. Başka bir şeyi, başka birini düşünmek imkânsız gibi gelmişti o sırada.

Şimdi yalnız başına ve ondan uzaktayken tekrardan Jonah'a dair düşünceler toplanmıştı kafasında. Caleb'den hoşlandığı için kendini suçlu hissediyor, sanki bir şekilde Jonah'a ihanet etmiş duygusuna kapılıyordu. Jonah okulda ve buluşmaları sırasında ona karşı çok nazik davranmıştı.

Yanından kaçıp gittiği için kendisi hakkında neler hissettiğini merak ediyordu. Muhtemelen ondan nefret ediyordu.

Fort Tyron Parkı'nın içinden yürürken telefonunu tekrar kontrol etti. Şansa bu küçük bir telefonda ve onu dar elbisesinin ufak cebinde saklayabilmeyi başarmıştı. Nasıl olduysa tüm bu şeyler cereyan ederken telefon sapasağlam kalabilmişti.

Bu şarj için geçerli değildi elbet. Neredeyse iki gündür şarj etmiyordu ve ekrana baktığında göstergenin kırmızıya geldiğini gördü. Şarj tamamen bitmeden önce birkaç dakikası vardı. Jonah'ın bu zaman zarfında cevap vermesini umuyordu. Eğer vermezse ona ulaşacağı bir yol kalmayacaktı.

Acaba uyuyor muydu? Onu görmezden mi geliyordu yoksa? Onu suçlayamazdı. Kendisine yapılırsa o da aynı tepkiyi verirdi herhâlde.

Caitlin parkın içinden yürüdü. Nereye gittiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, o yerden, Caleb'den, vampirlerden, tüm bu olanlardan mümkün olduğu kadar uzaklaşması gerektiği idi. Tek istediği eski, normal yaşantıydı. Zihninin ardından geçen düşünce, şayet yeteri kadar yürür ve uzaklaşırsa belki de tüm bunların yok oluvereceğiydi. Belki de doğan güneş yepyeni bir gün getirecek ve tüm bunlar kötü mü kötü bir rüya olarak geride kalacaktı.

Telefonunu kontrol etti. Gösterge yanıp sönüyordu. Şarj neredeyse tamamen bitmişti. Tecrübelerinden biliyordu ki tamamen tükenmesine otuz saniye civarı bir şey kalmıştı. Telefonun ışığının yanıp sönmesi sırasında Jonah'ın cevap vereceği umudu ve duasıyla birden arayıp "*Neredesin? Hemen geliyorum*" diyeceği ümidiyle, onu tüm bunlardan çekip çıkaracağı hayaliyle gözlerini aletten ayırmadı.

Gözleri pür dikkat telefodayken ekran birden karardı. Şarj tamamen bitmişti.

Pes edip telefonu cebine koydu. Yeni hayatına teslim olmuştu. Kimsesinin kalmamasına teslim olmuştu. Her zamanki gibi sadece kendine güvenmesi gerekecekti.

Fort Tyron Parkı'ndan çıktığında Bronx'a, tekrardan kentin içine varmıştı. Bu ona bir normallik, bir yön hissi verdi. Tam olarak nereye gideceğini bilmiyordu fakat Midtown'a doğru ilerlemekte olduğu gerçeği hoşuna gitti.

Evet. İşte gideceği yer buydu: Penn İstasyonu. Bir trene atlar ve tüm bu şeyden mümkün olduğu kadar uzağa giderdi, belki de eski kentine doğru. Belki kardeşi orada olurdu. Her şeye yeniden başlardı. Tüm bunlar hiç olmamış gibi davranırdı.

Etrafına baktı. Her duvarda grafiti, her köşe başında fahişeler vardı. Bu sefer her nasılsa, hiçbiri ona ilişmedi. Belki de yolun sonuna geldiğini, ondan alacakları bir şey kalmadığını fark etmişlerdi.

Bir tabela gördü: 186. sokak. Uzun bir yürüyüş olacaktı. Penn İstasyonu'na yüz elli blok vardı. Yürümek tüm gecesini alabilirdi. İsteddiği de buydu gerçi. Kafasını temizlemek, Caleb'den, Jonah'dan, son iki gece boyunca tüm olanlardan sıyrılmak istiyordu.

Önüne serili başka bir gelecek görüyordu ve tüm gece yürümeye hazırdı.

On Yedinci Bölüm

Caitlin uyandıığında sabah olmuştu. Güneş ışığını doğrudan görmese de üstünde hissederken etrafına bakınmak için sersem bir hâlde kafasını doğrulttu. Alnına ve kollarına temas eden soğuk taşı hissedebiliyordu. Neredeydi ki acaba?

Kafasını kaldırıp etrafa baktığında, Central Park'ta olduğunu fark etti. Geceleyin yolun bir yerinde dinlenmek için durduğunu şimdi şimdi hatırlıyordu. Çok yorgundu, fazlasıyla bitap düşmüştü. Mermer korkulukların üstüne çıktuktan sonra uzanıp kollarını ve kafasını yasladığında uyuyakalmış olmalıydı.

Neredeyse öğlen olmuştu ve insanlar parkın içinden geçmekteydiler. Bir hanım, genç kızıyla beraber yürüyerek yanından geçerken tuhaf tuhaf ona baktı. Geçtikleri sırada kızını iyice kendine doğru çekti.

Caitlin doğrulup etrafına baktı. Birkaç insan ona bakınca hakkında ne düşünmüş olduklarını merak etti. Kirli kıyafetlerine baktı. Üstündekiler bir kir tabakasıyla kaplıydı. Bu raddeye geldikten sonra bunu gerçekten umursamıyordu.

Sadece bu şehirden, yanlış giden her şeyle özdeşleştirdiği bu yerden çekip gitmek istiyordu.

Sonra birden o geldi: Açlık. Saplanan bir sancıyla şimdiye kadar hiç hissetmediği kadar aç hissetti. Normal bir açlık değildi bu. Beslenmek için delice, ilkel bir arzuydu. Tıpkı Carnegie Hall'deki gibiydi.

Futbol topuyla oynayan, altı yaşından daha büyük olmayan bir çocuk kazara topu onun tarafına doğru nişanladı. Koşarak ona doğru yaklaştı. Ebeveynleri uzaktaydı, en az on metre uzakta.

İşte şans ayağına gelmişti. Vücudunun her bir zerresi beslenmek için çılgılık atıyordu. Boynuna baktı, atmakta olan damara odaklandı. Onu hissedebiliyordu. Neredeyse koklayabiliyordu. Üstüne aniden atlamak istiyordu.

Ancak içinde bir yer, ona dur dedi. Eğer beslenmezse açlıktan kıvranacağını, kısa süre içinde ölebileceğini biliyordu ama ona zarar vermektense ölürdü. Gitmesine izin verdi.

Gün ışığı kötüydü ama katlanılmaz değildi. Acaba melez olduğu için miydi bu? Acaba diğer vampirler üzerindeki etkisi nasıl oluyordu? Belki bu ona bir avantaj sağlıyordu.

Acımasız gün ışığında etrafına bakınırken şaşkınlık ve bölnlük hissetti. Çok fazla insan, çok fazla kımıldı vardı. Neden burada durmuştu ki? Nereye gidiyordu ki? Evet... Penn İstasyonu'na.

Yürümekten dolayı yara bere içinde kalmış ayaklarındaki acıyı hissetti. Neyse ki çok yolu kalmamıştı, otuz bloktan daha az sayılırdı. Yolun geri kalanını yürür, bir trene atlar

ve buradan çekip giderdi. Kendini saptığı yoldan döndürüp normale hâle gelmeye zorlardı. Belki bu şehirden yeterince uzaklaşırsa belki işte o zaman bu gerçekleşirdi.

Caitlin yürümeye hazırlanarak yavaşça ayağa kalktı.

“Kımıldama!” diye bağırdı bir ses.

“Hareket etme!” diye bağırdı bir diğeri.

Caitlin yavaşça döndü.

Tam önünde bir düzine New York polisi, silahlarını çekip ona doğrultmuş hâlde bekliyordu. Beş metre ötesinde kalmış, sanki korkuyorlarmış gibi, sanki o vahşi bir hayvanmışçasına aradaki mesafeyi kapamamışlardı.

Onlara baktı. Tuhaf bir şekilde korkmuyordu. Bunun yerine içinde garip bir huzurun doğduğunu hissetti. Kendini insanlardan daha güçlü görmeye başlıyordu. Her geçen saniyeyle beraber kendini gittikçe daha az onların ırkına aitmiş gibi hissediyordu. Garip bir yenilmezlik duygusu sarmıştı içini. Öyle ki sayıları kaç, ellerindeki silahlar ne olursa olsun, onları hacamat edermiş, haklarından gelirmiş gibi hissediyordu.

Diğer taraftansa yorgundu. Teslim olmuş vaziyetteydi. Bir parçası artık ne polislerden ne de vampirlerden kaçmak istiyordu. Neden ve nereye kaçtığını gerçekten bilmiyordu. Garip bir şekilde polisler tarafından enselenmeyi hoş karşılayabilirdi. Tutuklanmak en azından normal, akla mantığa uygun bir şey olurdu. Belki onu salları ve hepsi hepsi bir insan olduğunun farkına varmasını sağlardı.

Memurlar dikkatli hareket ederek silahları doğrultulmuş şekilde yavaşça ve ihtiyatla ona yaklaşmaya başladılar.

Yakına gelmelerini izledi, korkmaktan ziyade bunu ilginç buluyordu. Duyuları keskinleşmişti. Her ufak ayrıntıyı fark edebiliyordu. Silahların biçimlerinin ayrıntısını, tetiklerin çevresini, hatta tırnaklarının uzunluğunu bile.

“Ellerini görebileceğimiz bir yere koy!” diye bağırdı polis.

En yakın polisler sadece birkaç adım ötesindeydi.

Hayatının nasıl daha değişik olabileceğini düşündü. Mesela babası onu terk etmeseydi, eğer hiç taşınmasalardı, eğer farklı bir annesi olsaydı, eğer gittikleri şehirlerden birinde kalsalardı, eğer bir erkek arkadaşı olsaydı... Normale dönmesi hiç mümkün olur muydu? Hayatın normalleşmesi vuku bulur muydu?

En yakın polis sadece bir adım ötesindeydi.

“Dön ve ellerini arkanda birleştir” dedi polis. “Yavaşça.”

Yavaşça dönüp kollarını indirdi ve arkaya doğru uzattı. Polisin önce bir bileğini, sonra da diğerini sertçe kavrayıp kollarını çok sert bir şekilde gereksiz güç kullanarak arkaya ve yukarıya çekiştirdiğini hissetti. Ne kadar adice. Önce metal kelepçelerin şingirtısını duydu. Ardından kelepçelerin derisini kestiğini hissetti.

Polis kafasının arkasından tutup fazla sıkı şekilde saçını kavradı. Eğilip ağzını kulağına dayadı. “Kızaracaksın” diye fısıldadı.

Sonra olanlar oldu.

Ne olduğunu anlayamadan, önce bir kemiğin iç kaldırıcı çatırdama sesini duydu ve ardından da etrafa kan sıçradığını gördü. Tüm yüzü sıcak kanın kokusu ve tadıyla kaplanmıştı.

Bir saniye içerisinde haykırışlar, çığlıklar ve silah patlamaları sardı ortalığı. Ancak dürtüsel olarak dizlerinin üstüne çöküp, yere yatıp ters döndükten sonra etrafta neler döndüğünü fark etti.

Onu kelepçeleyen polis ölmüştü, kafası koparılmıştı. Diğer polisler çılgınca etrafa ateş ediyor olsalar da hapı yutmuşlardı. Bir vampir gürühu -City Hall'deki tayfa- yanlarına inmişti. Polisleri parçalara ayırıyorlardı.

Polisler, aralarından birkaçını vurmaya başardılarsa da bir işlerine yaramadı. Vampirler yüklenmeye devam etti. Olanlar tam anlamıyla bir kan banyosuydu.

Saniyeler içerisinde polisler parçalara ayrılmıştı.

Caitlin birden ona tanıdık gelen sıcaklığın kanında dolaştığını, ayaklarından başlayıp kollarına ve omuzlarına yükselerek içini kuvvetle doldurduğunu hissetti. Kelepçeleri parçaladı. Ellerini önüne doğru getirip onlara baktı. Gücü karşısında kendisi bile şaşırıyordu. Her iki bileğinde metal kelepçe sallanıyor olsa da elleri artık serbestti.

Ayaklarının üstüne zıpladı. Dehşet verici sahneyi şaşkınlıkla izliyordu. Tüm vampir gürühu polislerin vücutlarına yumulmuş hâldeydi. Onu fark etmek için çok meşgul görünüyorlardı. Kaçması gerektiğini anladı, hem de hızlıca.

Daha düşüncesini tamamlayamadan ensesini buz gibi, inanılmaz güçlü bir elin kavrayışını hissetti. Dönüp baktığında gördüğü yüzü tanıdı. Bu Kyle'dı. Yüzünde ölümün bakışı vardı.

Kyle sırttı, hırılıyor gibiydi.

“Seni kurtarmıyoruz” dedi. “Sadece bize ait olanı geri alıyoruz.”

Direnmeye çalıştı. Caitlin kolunu ona doğru sallasa da Kyle bunu rahatlıkla engelledi ve onu boğazından kavradı. Nefes alamıyordu. Hiç onun dişine göre bir rakip değildi.

“Bazı şeylere karşı bağışık olabilirsin fakat benim yarım kadar bile güçlü değilsin. Hiç de olamayacaksın.”

O anda bir hareketlilik daha oldu ve Caitlin bir anda nefes alabilmeye başladı. Kyle’ın birden geri yuvarlandığını görmekten dolayı afalladı. Öyle bir kuvvetle geri doğru uçuyordu ki mermer korkuluğa çarpıp parçaladıktan sonra bile uçmaya devam etti.

Caitlin dönüp baktı ve bunu kimin yaptığını gördü.

Caleb.

Oradaydı işte.

Daha ne olduğunu anlayamadan Caitlin bileklerinde yine o tanıdık, sıkı kavrayışı hissetti. Caleb’in kaslı kollarına ve gövdesine dokunuyordu. Tıpkı önceki gecede olduğu gibi hızla koşarken elinden tutuyordu. Central Park’ın içinden güneye doğru koşullar ve sanıyeler içerisinde ağaclar bulanık hâle geldi. Havalandılar. Bir kez daha uçuyorlardı.

Şehrin üstünde havadaydılar ve Caleb tam o anda kanatlarını açıp Caitlin’in etrafını sardı.

“Oradan ayrılamayacağını düşünmüştüm” dedi Caitlin sonunda.

“Ayrılamam.”

“Yani bunun anlamı oradan...”

“Atılacağım. Evet.”

Caitlin coşkunun içini kapladığını hissetti. Her şeyini onun için bırakmıştı.

Onlar daha da yukarıya, neredeyse bulutlara değecek kadar yükseğe çıktıklarında Caitlin nereye gittiklerini hiç bilmiyordu. Aşağıya baktığında kentten ayrıldıklarını görebiliyordu. Rahatladı. Her şeyden uzaklaşmaktan dolayı çok mutlu, yeni bir başlangıç için çok hazırdı. Her şeyden öte, Caleb’in kollarında olmaktan dolayı mutluydu. Caitlin, arkalarında gökyüzü açık turuncuya dönerken sadece bu anın hiç bitmemesini diliyordu.

Devam edecek...

Caitlin'in vücudu tanımadığı bir sıcaklık ve karıncalanma dalgasına kapıldı. Öpücüğüne çok daha güçlü karşılık verdi. Tüm dünya onlarındı sanki. Caleb'le tanıştığı ilk andan beri bu anın hayalini kuruyordu. Şimdiye kadar hiç kimseyi böyle sevmemişti...

"Sevilmiş; mükemmel bir kurguyla oluşturulmuş, heyecan dolu bir kitap. Her adımda yeni bir olay, yeni bir serüven. Sonraki kitabı beklemek çok zor olacak."

The Dallas Examiner

"Vampir serisinin ikinci kitabı olan Sevilmiş, ilk kitap kadar sürükleyici ve heyecanlı. Romantizmin, aşkın ve maceranın da eklenmesiyle iyice okuyucuyu kendine bağlıyor."

vampirebooksite.com

MORGAN RICE

Aldatılmış

*Aşk, ihanet çalılıklarının
arasında büyüyen kırmızı bir güldü.*

sonsuz

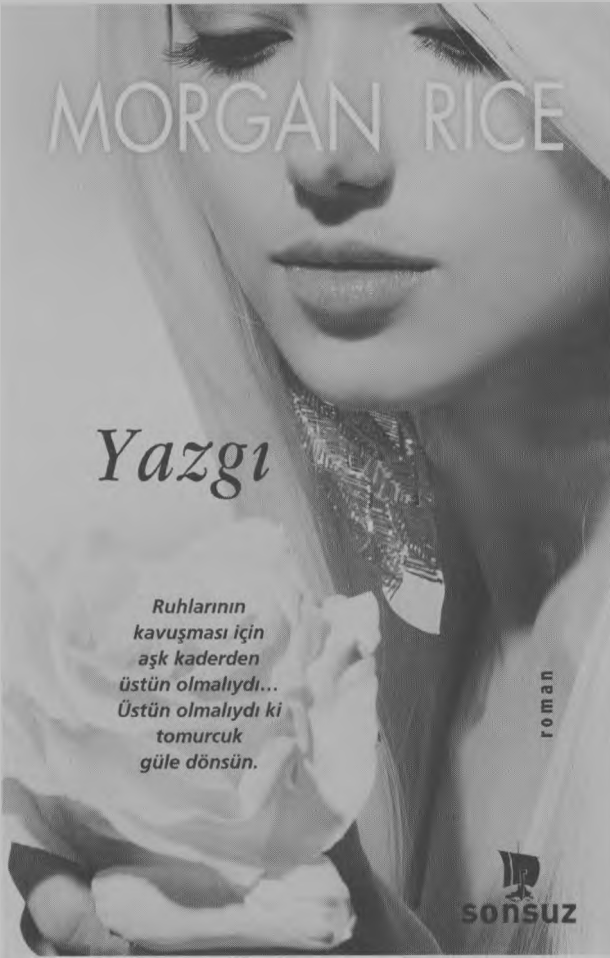
"Aksiyon, aşk, gerilim ve entrika dolu... Hızlı temposuna kapılacaksınız..."
VampireBookSite

"Aldatılmış, çekişme dolu, okuyucuyu nefes nefese bırakan sağlam ve yaratıcı bir hikâye..."

Dalla Examiner

"Bu kitabı bitirmeden önce serinin sonraki kitabının kesinlikle elinizin altında olması gerekir."

Werevampsromance.org

Biz biriz, bütünüz... Aklımız dursa da, nefesimiz kesilse de beraber olacağız. Geçilen denizler, aşılan dağlar, yürünen dikenli yollar birbirimize kavuşmak için... Senin için... Benim için... Biz biriz, bütünüz... Kanımız aksa da, ruhumuz yansa da beraber olacağız. Sonsuza dek...

"Yazgı, serinin kaçınılmaz kaderini belirliyor... Bütün seriyi ara vermeden okumak isteyeceksiniz."

The Dallas Examiner

"Kaderin bizleri nasıl da ters köşeye yatırdığını ele alan Yazgı; aşkın, sadakatin ve fedakârlığın öyküsünü anlatıyor."

The Romance Review

LAURA REESE

DAYANILMAZ

Günahkâr...
Kuşku dolu...
Heyecan yüklü...

Sıra dışı ve saplantılı bir aşk... Cesur bir erotik gerilim...

San Francisco Chronicle Book Review

sonsuz

Roman

18+

Zevk ve ıstırap arasındaki çizgiyi belirsizleştiren Reese, heyecan yüklü ve kuşku uyandıran bir maceranın içine cinsel saplantılarla dolu korkunç bir hikâye sığdırmış...

Publishers Weekly

Aşkın, kardeşlik ve cinayetin sapkın ve duygusal anlatımıyla okuyucusunu, güçlü bir erotizmin içine çekiyor. Entrika, şehvet dolu sahnelerle merakınızı canlı tutuyor.

Playboy

Son derece erotik bir hikâye... Cazip ve tehlikeli türden...

Woman's Own

MORGAN RICE

Dönüşüm

İçindeki yırtıcı duyguyu bastırması mümkün değildi...

Susuzluğu öyle yok ediciydi ki acı çekiyordu...

Önünde şarkı söyleyen adamın şah damarını parmaklarının ucunda hissediyor, nabzın ritmik sesleri dişlerini kamaştırıyordu.

18 yaşındaki kibar, güzel ve utangaç Caitlin'i bedenindeki değişimler büyük bir felakete sürüklüyordu. Vampir meclisleri cadı avı başlatmışlardı, genç kızın yanında yalnızca onun uğruna meclisinden atılmayı göze alan yakışıklı ve güçlü Caleb vardı. İkisinin de hayatı artık Caitlin'in bir seçilmiş olup olmadığına bağlı... Şehir vampirler tarafından kapatıldı...

"Genç okurlar Dönüşüm'e bayılacak. Morgan Rice vampirlerin yaşadığı tipik olayları bırakıp heyecan dolu bir yol çizmiş. Herkese öneriyoruz."

The Romance Reviews

"Bu müthiş maceranın ilk sayfasından itibaren heyecanı hissedecek, soluk almaya vakit bulamayacaksınız. Morgan Rice, okuru hikâyenin içine sokmayı çok iyi biliyor. Serinin ikinci kitabını heyecanla bekliyoruz."

Paranormal

Serinin Diğer Kitapları:

• **Sevilmiş** • **Aldatılmış** • **Yazgı** • **Arzu**

Online Satış İçin: www.kitapsepeti.com

 www.facebook.com/yakamozkitap

 www.twitter.com/yakamozkitap

